

Dragoljub M V P

**NAJINTELIGENTNIJE PRIPOVETKE
SVIH VREMENA I PROSTORA**

izdavač
DRAGOLJUB
izdanje
Aleksija Djenić 2021.

ISBN 978-3-9523383-1-5

Sva prava na sadržaj ove knjige drži
Dragoljub M. V. Popović
diplomirani otac
CH, 4500 Solothurn
Postfach 608
1. Februar 2021.
www.iging-studio.ch
www.flyingjoymaker.com

Sadržaj

00. Predgovor	05
01. Čudne priče o umrlima koje sam poznao	09
02. Galaktička veza	17
03. Hegelova lepa ćerka Sofija	21
04. Nagrada za nadjeni prsten	25
05. Ostrvo mirodjija	29
06. Prodavač svojih sećanja	35
07. Radno leto sa čovekom kog je na smrt izujedao pas	43
08. Savetnik odeljenja javne bezbednosti	51
09. Šta je zaista rekao Hermes Trismegistos	59
10. Trajko koji je sâm sebi dao ime	67
11. Viktorija-S-26	81
12. Zbrka u Kosmosu	87
13. Zumbulov izvor čudotvorne vode	93
14. Ženidba na brzini	115
15. Zakon o seksualnim odnosima o braku	125

4

§

Predgovor

Ljudi danas hoće samo najbolje, najlepše, najjače i u svemu naj. Pa sam ja mislio da moje pripovetke ponudim kao najinteligentnije. Jer ih kao obične neće niko ni čitati. A pošto je ova zbirka mojih pripovedaka zaista najinteligentnija zbirka pripovedaka svih vremena i prostora red je da objasnim i po kojim kriterijumima i osnovama. Prvo zato što ja ni u jednoj od njih, kao ni u jednom od mojih romana, pesama i razmišljanja nisam nikog „ubio“. Na ubistvima, izmišljotinama sa zverima, čudovištima koja čereče ljude i sitne živuljke, kriminalu sa pištoljima i pirotehnikom ja ne gradim literarna dela.

Zatim, drugo, i zbog toga što sam ja star, pa žurim da objavim moja literarna dela, kojih imam mnogo, jer će posle moje smrti otići u apsolutni zaborav. Pretpostavljam to po tome da danas ni za šta nema interesovanja ako to/ono nije tematski vezano za polne odnose, fudbal, automobile, muziku, novce, luksuz, društveno foliranje, ...

A, pomislio sam, ako nečim isprovociram prostake – oni će se preko provokacije za ove pripovetke zainteresovati. Meni zaista nije važno koji će se prostak ili kultivisani za ove pripovetke zainteresovati, nego sva moja literarna i muzička dela registrujem i objavljujem u cilju zaštite od plagijatora, a ako za njih niko ne zna – dodje mu isto kao da nisu ni registrovana, jer lopovi krađu u po bela dana pred očima celog sveta te ne bi krali nešto za šta se ne zna ni da postoji. Dakle nazivam ih najinteligentnijim i zbog promocije, a i u cilju osiguranja autorstva. Jer – mnogo mrzim lopove.

A po kojoj osnovi ja na celu ovu zbirku postavljam moje ime kao ime autora i stavljam autorska prava na moje ime?

Kao što ni proizvodi jednog baštovana nisu njegova izmišljotina i konstrukcija, nego su delo nekog drugog tvorca ili ishodišta stvari, a baštovan ima pravo da svoje voće i povrće prodaje kad hoće, kome hoće i po kojoj ceni hoće; jer je morao postati kvalifikovan baštovan; da bi znao šta, kad i kako sa voćkama, semenjem, mladicama, strukovima i korovom. Tako sam i ja morao postati kvalifikovani „baštovan“ za ovakve umotvorine koje nisu moje nego su iz Skupa svih mogućnosti, a ja sam kvalifikovani voćar, pa ih berem. Neka bude posmatrano kao da sam ih ja samo brao iz Gospodnje bašte, ali neka ide neko od vas u šumu da bere jestive gljive.

Znači da nije svako ni za branje gljiva kvalifikovan, a za „branje“ najinteligentnih pripovedaka ima vrlo malo baštovana. U stvari sam ja jedan jedini jer da ih je bilo pre mene najinteligentnije pripovetke bi bile već „pobrane“.

Pod mojim imenom date vam priče su Gospodnje po prijatnosti i po inteligenciji. Inteligentne su i sve Tolstojeve, Šolohovljeve, Igoove, Džek Londonove, ... Svaka za sebe kao unikat. Najinteligentnije su ove moje jer drugih stopostotno istih nema. Odnosno – neuporedive su.

To da postoji neki shvatljivi i možda uporedljivi nivo inteligencije u proizvodima uma jeste tačno. Ali kome gospod Bog da se pravda i tvrdi da je gospod Bog, pa kome ja kao mislilac da se pravdam i tvrdim da sam najkorisniji govornik gospoda Boga..

U mnogim spisima sam objasnio koji filozofi su bezveznjaci bili i po čemu su bezveznjaci ostali i – ljudi im se i dalje dive. Preko dve hiljade godina se ljudi oduševljavaju lupetanjima kojekakvih koji ne shvataju razliku između Skupa svih ideja i Skupa svih mogućnosti.

Pa ja sad vama kažem da su ove intelektualne „voćke“, pod mojim imenom vam date, prvo slatke bile tamo u Skupu svih mogućnosti, a ja sam ih ubrao i doneo vama na pijacu.

Ako ih hoćete džabe – evo vam ih, A da ih dam idiotima, mongoloidima i umobolnicima je isto kao da ih ponudim kravama i psima. Pa opet nemam ništa protiv da kao „baštovan“ umotvorina uzmem i neku paricu.

Ako se za ovakve stvari moraju dati novci onda ih ne dajete meni kao tvorcu njih, nego meni kao beraču Božjih umotvorina. To vam je isto kao što na biljnoj pijaci jednom baštovanu, za krompir kojega semenje nije njegovo delo, nego je delo Boga (kojeg ne poznajete, pa ni ne razumete) dajete novce za njegovo (seljakovo) polaganje semenja u zemlju itd. Šta on već radi do branja krompira.

Imajte vi novaca i milijardi u kojim valutama, ali šta vam vrede novci ako na pijaci nema krompira? Jedite novce.

Šta vam vrede milijarde kojihgod jedinica zlata i novaca ako nemate od mene i koga još tamo „ubranih“ priča i romana a na ovaj svet datih?

Čitajte brojke i slova na novčanicama; imena izdavâča novčanica; koji garantuju da neka novčanica vredi u banci ovoliko i onoliko zlata; koje takodje ne možete ubaciti u stomak kao podlogu vinu i pivu.

Onda, dve posebne stvari u svemu su te što ne postoje ni vreme ni prostor, jer je vreme samo niz stanja stvari, a prostor je samo skup odstojanja medju telima.

Dakle moje priče su najinteligentnije priče ničeg opipljivog, a takve kakve su – poreklom su iz Skupa svih mogućnosti.

Ako neko „napiše“ ovu priču sa varijacijom ili je pripiše sebi jeste takodje nešto iz Skupa svih mogućnosti, ali se onda zovu varijacije ili kradja, a ne pripovetka iz zbirke najinteligentnijih svih vremena i prostora (kojih, je I` te nema).

A vi sada vidite da li autorsko pravo na krompir koji možete skuvati i pojesti ima smisla koliko ima smisla i autorsko pravo na krompir od plastike, kojim se deci u gradskom obdaništu

danas pokazuje šta je krompir i kako se u stvarnosti zove ono što liči na to/ono što je od plastike izliveno i što se gradskoj deci u obdaništu pokazuje kao ono na šta gospod Bog ima autorsko pravo.

Sve u svemu zabile me Zdravko Slinavko i za to koliko vas će ove pripovetke pročitati kao i za to kako će ih ko oceniti. Ako se ikom koja dopadne – ja sam baštovanluk dobro obavio.

01. Čudne priče o umrlima koje sam poznavao

Stanovište da posle ovozemaljskog života nema za ljude nekog drugog ipak nije tako stabilno kad se setim priča o nekolicini umrlih koje sam dobro poznavao.

U ove priče ne sumnjam jer sam ih delimično doživeo, a čuo od meni sasvim bliskih ljudi.

1.

Hronološki uzeto ide priča o smrti gospodje Mikić.

Jedne noći krajem Novembra 1978. je umrla gospodja Mikić, nastavnica muzike i vlasnica kuće u kojoj smo Mirjana i ja sa našom decom stanovali.

Mirjanu i mene je pre svanuća probudilo kucanje na vratima naše sobe. Naš stan je ustvario bio jedna velika prostorija u suterenu sa odeljkom za kuhinju. Mi smo pitali:

„Ko je?“

Umesto odgovora smo čuli. „Mama je umrla.“ – i prepoznali glas Nele, ćerke gospodje i gospodina Mikić.

Nama je to bilo sasvim normalno da nas Nela o tako nečem obaveseći odmah jer smo sa celom porodicom Mikić dobro i ljubazno komunicirali. Ponaosob pa mu to dodje i – porodično. Mirjana i ja smo ustali i otišli gore na sprat kod gospodina Mikića i njihovo dvoje dece. Čuli smo da je gospodja Mikić doživele srčani udar i da je to bilo oko 23:30 sata. Naša ćerka Ivana nam je sutradan ispričala da ju je u neko doba noći probudila neobična tišina. U toj tišini se nije čulo ni kucanje budilnika. Ivana je rekla da je videla da fluorescentne kazaljke stoje. Nije znala koliko dugo pre toga i – onda je sat proradio. Ivana je jedno pametno dete. Mnogo pametno i ozbiljno i dandanas; tako da smo to njeno pričanje shvatili samo kao prenošenje istine. Šta je tu interesantno?

Mirjana, naša deca i ja smo stanovali u prostoriji koja je bila više ispod nego iznad nivoa ulice, A Mikići su stanovali na trećem spratu; tj. na četvrtom nivou kuće.

Koja je ono sila delovala u celoj kući da zaustavi jedan budilnik u suterenu? Zašto i kome kao znak da je Radmila Mikić umrla?

2.

Priča o smrti Branislava i Verice (u ranim osamdestim prošlog veka)

Ja sam u Vranju bio osnivač ili član nekoliko rock `n` roll grupa.

Nekoliko puta sam bio u grupama u kojima su članovi bili i braća Mitevski Dušan i Desković Ljubiša. Prvog smo kratko zvali Dule, a drugog Desko.

Oni su rodjena braća; dan-danas živi u Vranju. Mladji Dušan je zadržao prezime njihovog oca – Mitevski – a stariji Ljubiša je u čast njihovog dede Deska uzeo za sebe prezime Desković.

Njihova majka se zvala Radmila-Rada.

Sa nama sviračima su na probama, nastupima i u privatnim životima kontaktirali neki kao i mi tada mladi ljudi. Među njima su „najverniji“ rokerima bili Zoran i njegova žena Lidija Mujakić.

Sad ide ovo: U Vranju je bio poznat jedan Branislav-Bane kao golman fudbalskog kluba „Dinamo“ iz Vranja. Bane je mnogo puta imao sukobe sa Policijom i „vaspitne mere“ Policije prema njemu su uvek bile sve jača batinanja. Kako je to na Baneta uticalo – Bog zna – tek Bane je oboleo od leukemije i umro vrlo mlad. Bane je bio vrlo dobar prijatelj pomenutih Zorana i Lidije Mujakić. Banetova majka se zvala Mirjana-Mira.

Bane je u gradu Bujanovcu imao devojkju Vericu.

Jedne subote, kad je i u Vranju pijačan dan, pre podne pred vranjanskom poštom sretnem Lidiju koja mi je ispričala ovo: „Ja sam još u šoku i ne mogu da verujem da se cela priča sastavila baš kod mene.“

„Kakva priča?“ – upitao sam Lidiju.

“Odem ja pre nekoliko dana kod porodice Mitevski u posetu i majka-Radmila mi priča da su bili u Bujanovcu na sahrani ćerke jednog Stankovog (otac Mitevski) kolege. Ćerka je na samrti po svojoj želji ležala na postelji obučena u belu venčanicu. U zadnjim trenucima života je podigla svoju ruku, kao da ju pruža svojoj majci, koja je pored samrtne postelje bdela, a govoreći majci:

„Evo dolazi Bane i pruža mi ruku da me vodi sa sobom.“
Radmila-Rada i Stanko-Mitke Mitevski nisu znali da je umrla ćerka Stankovog kolege bila baš ona Verica, koja je bila devojka već umrlog Branislava-Baneta.“

Tu sam ja samo uzgredno rekao da su nam takva prividjanja, ljudi, koji su u nesvakidašnjim situacijama, poznate stvari. – jer šta sam još mogao reći?

„E,“ – nastavila je Lidija – „jutros sretenem ja tetka-Miru, Banetovu majku i ona mi kroz plač priča da joj je prošle noći na san došao Bane.“

„Stoji u dvorištu i ja ga zovem da udje u kuću, a on kaže da nema vremena, nego je samo došao da me pita, da mu dam malo novaca da kupi odelo, jer se uskoro ženi i imaće svadbenu veselje.“

Tu sam se i ja šokirao, pa onda upitao Lidiju:

„Da li Banetova majka zna porodicu Mitevski?“

„Ne zna ni porodicu Mitevski, niti zna to da je Bane imao devojku u Bujanovcu.“

U nedelju 23. Novembra 2014. zovnem ja telefonski Lidiju, koja je u međuvremenu postala udovica, da je pitam za daljnje detalje ove priče i ona mi kaže da je Banetova majka Mirjana-Mira posle saznala za ime Banetove devojke i ko su njeni roditelji, te da je posle često odlazila u posetu Vericinim roditeljima i sa njima na Vericin grob, noseći cveće i paleći sveću za pokoj Vericine duše.“

3.

Tri priče oko mog pokojnog oca Mirka.

a. Moj otac Mirko je umro 29. Avgusta 1986. Video sam nekoliko mrtvih ljudskih tela i svima je koža na licu i rukama izgledala smežurana i žuto-bele boje, kao vosak.

Lice mog pokojnog oca je izgledalo rumeno i lepo kao da spava u najboljoj dobi svog života. To nije naročito važno oko te smrti. Važno je ovo:

Moj otac je u zadnjim godinama svog života kupovao stare automobile na novosadskoj tzv. Najlon pijaci. Mirko i moj brat Boda bi te krntije demontirali do najsitnijeg zavrtnja, prali u benzinu, podmazivali i ponovo sve montirali. Farbali bi limariju, koliko su mogli s obzirom na njihova nikakva finansijska sredstva, nekad od dva tri propala automobile iste marke pravili jedan dobar i terali opet u Novi Sad, da nekom to uvale i zarade koju sumu novaca. Nekad su kao kupci omanjivali i propadali sa novčanim ulozima, jer prilikom probnih vožnji oko Najlon pijace nisu uvek uspevali da čuje nedostatke motora automobila, niti da primete šta je na limariji automobila, koji posle kupe, trulo.

I tako negde mesec i po posle Mirkove smrti, jedne noći punog meseca, laje njihov mali pas u dvorištu kao da je pomahnitao. Vi ste sigurno videli kako mali psi laju žestoko na velike pse i otimaju se sa lanca da na velikog navale. Ali kad veliki pas krene ka malom onda mali počne da cvili i beži medju noge svog gospodara.

Elem, majka Vida ustane da vidi zašto naš pas laje, jedva ga smiri i primeti da u automobilu, koji je ostao u dvorištu nemontiran, sedi Mirko za volanom. Imao je šešir na glavi, iako je sahranjen golglav.

Vida nije bila plašljiva žena; ponekad u kasno leto bi noću izašla u polje kao da šeta, pa bi ušla u neku njivu kukuruza, kao da isprazni bešiku i onda krenula kući sa punom keceljom kukuruza za kuvanje.

Vida ode da probudi Bodu, da i on vidi Mirka u automobile. Kad su se vratili u dvorište Mirko je sedeo još u automobilu. Nije okretao glavu na stranu, nego je celo vreme gledao na merne instrumente. Tj. on nije video Vidu i Bodu, a njih dvoje su njega gledali, Posle nekog vremena Boda reče majci Vidi: „`Ajmo unutra, da ga ne uplašimo. Neka ga, nek` uživa u svom meraku.“

b.

Naša sestra Olivera, koju smo mi svi zvali Seja, je radila u staropazovačkoj fabrici odeće „Dijana“. Dok je Mirko bio živ ustajao bi ujutro pre Olivere, kad bi radila u prvoj smeni, budio ju kucanjem na prozor njene sobe, koja je gledala na ulicu Jana Husa, i zvao ju da popiju kafu pre nego što ona krene na posao. Onog leta na godinu od Mirkove smrti, dakle godine 1987. se Seja jednog jutro uspavala i nije čula budilnik. Negde oko pola šest ju je probudilo jako kucanje na prozoru i Mirkov glas:

„Sejo, `ajde ustani! Zakasnićeš na posao.“

Seja je to čula i – nije mogla odmah da ustane. Posle nekoliko minuta je opet čula jaku lupu na prozoru svoje sobe i Mirkov glas:

„Sejo, zakasnićeš na posao!“ Seja je pogledala na sat i videla da je bilo 20 minuta do šest. Brzo se obukla i trčeći u fabriku shvatala da je Mirko umro u leto prošle godine.

c.

U zimu dve godine od smrti našeg oca Mirka je Seja ustala jednog jutra da ide na posao i dok se u kupatilu spremala da izađe, razmišljala je o tome kako mora sada kao prva da gazi kroz sneg na trotoaru i po putu do fabrike. Da bi videla koliko ima snega u dvorištu pomerila je zavesu na kupatilu i vrisnula tako glasno da su svi ukućani ustali kao na ratnu uzbunu.

Seja je objasnila da je videla Mirka u dvorištu i da je on bio zatečen time što ga je ona otkrila pa je vrlo brzo pobjegao iza jednog zida i – nestao.

Seja je rekla da ga je videla u plavom radnom mantilu koji je oblačio kad bi petljao oko starih automobila.

Otad niko više nije video našeg oca Mirka oko naše kuće u Staroj Pazovi.

4.

a. Našu sestru Seju je rodila naša majka Vida iz „ljubavne“ veze sa jednim nadničarem-zidarem iz Šumadije. Mirko je u jesen 1957. bio u Zatvoru u Padinskoj skeli na otsluženju kazne zatvora od tri meseca i onda je zidar-nadničar Milorad dolazio noću kod naše majke. Ja sam ih jednom čuo u „saobraćaju“ i njen jasan predlog njemu: „Hajde da se skinemo sasvim.“

Meni nije bilo lako da ih slušam, ali šta sam mogao. Čutao sam i čekao da se uspavam. Ja sam tada bio devet godina star.

Kad se otac Mirko vratio iz Zatvora odmah je ponovo otišao od nas: meni to nije bilo čudno, jer mu to nije bilo prvi put. Posle mnogo godina sam sabrao da mu je Vida onda bila rekla da je trudna i on je otišao.

Posle nekoliko nedelja se vratio kući. Tako da mi ni to nije bilo neko iznenadjenje. Ja sam se uvek radovao kad bi nas on ostavljao i razočaravao kad bi se on vratio, jer je bio jako grub prema nama svima; I prema Vidi i prema nama trojici njihovih sinova. Tukao bi svu trojicu za sitnice i nije pitao nikad ko je šta uradio ili započeo, jednostavno bi izvukao kajiš iz pantalona i udarao dozirano svu trojicu, koliko bi on procenio da treba.

Mislim zaista da je bio jako, jako loš muž i otac.

Seju nikad u životi nije tukao i nikad nije bio grub prema njoj.

Mi dečaci nismo znali zašto je prema njoj drukčiji, ali nam je to bilo lepo. Seja je njega volela i svom sinu, kojeg je dobila sa Momčilom Šmitranom, je dala ime – Mirko.

Kad sam ja Seju pre nekoliko godina pitao da li zna da Mirko nije njen otac, rekla mi je da zna i da joj je to Mirko sâm ovako rekao:

„Kad sam jednom bila u svadju sa njim i otišla od njih, sreo me je na ulici i rekao:

„Idi i budi kurva kao tvoja mama.“

I onda mi je rekao da mi on nije otac.

Naravno to posle nije mnogo uticalo na njihov odnos i njih dvoje su bili dobri jedno prema drugom, za razliku od Bate i Bode koji su se česta svadjali sa njim, a ponekad i tukli.

Sejin sin Mirko je umro u Nemačkoj 6. Marta 2000 sa osamnaest godina života. Tri godine je bolovao od raka kostiju i nikakvo lečenje mu nije pomoglo.

Kad je Sejin sin Mirko bio na samrti Uwe, Sejin drugi suprug, je iz bolnice otišao kući da donese neke stvari i zatekao u spavaćoj sobi sitna stakla po celom podu: Staklena vrata od jedne vitrine, su bila, u sitnim komadićima, rasprsnuta po podu, a spala su sa vitrine zajedno sa šarkama, kao da ih je neko iz iverice iščupao.

To mi tu dodje kao ono sa satom prilikom pomenutog umiranja gospodje Mikič.

Kad je Uwe otišao ponovo u bolnicu, kod Mirka koji je umirao i Seje koja je bdela pored njega, Mirko je izahnuo onog momenta kog je Uwe ušao u bolničku sobu.

Seja kaže da je Mirko samo otvorio oči, pogledao Uwea i prestao da diše. Uwe i Mirko su se dobro slagali. Uwe je Mirka posinio i Mirko je nosio Uweovo prezime Dörschmann.

b.

Medjutim sa umrlim Sejinim sinom Mirkom je i ova priča: Sejin sin iz braka sa Uweom, Christofer, je kao osnovnoškolac imao školski zadatak, kao i sva deca u razredu, da napiše nešto na temu „Šta bih voleo biti kad porastem“.

Christofer je napisao da bi voleo da bude tajni agent.

Učiteljica je taj njegov rad pohvalila kao odlično napisan i dala da ga Christofer pročita celom odeljenju.

Kad je Seja posle pitala Christofera kako mu je to palo na um kao tema, pa onda i da dobro napiše, on je odgovorio kao da je to najobičnija stvar:

„Mirko mi je diktirao, a ja sam pisao.“

02. Galaktička veza

U jednom selu pod Fruškom gorom je jednog leta bilo sedam devojaka; koja šesnaest, koja sedamnaest, ali nijedna starija od osamnaest godina. Šest devojaka su bile vrlo lepe i telima i licima, a jedna je bila vrlo ružna u licu. Družile su se i bile nezavidne jedna drugoj. Bar je tako izgledalo.

Tog leta, koje im je, to se tako pokazalo, bilo poslednje po zajedničkom devovanju, su uveče išle na Dunav da plivaju i da se igraju u vodi. Ali tek pošto bi pozavršavale poslove oko namirivanja stoke i peradi. Jedne večeri, malo posle Ilindana, prođu one glavnim šorom, pevajući kao i često pre toga:

„Dunav je lep iz čamca,
a manje lep izdaleka.
Cura je lepa kad ljubi,
a manje lepa kad čeka.“»

Jedan momčić, od dvojice koja su ih pretekla biciklovima, dobaci glasno:

„E, velike mudrosti, Bogo moj!“ a drugi dodade:
„A `di ste to naučile?“

Kad su devojke bile već na oko pola kilometra od Dunava neke počеше drugaricama vući haljine i suknje nadole i otkopčavati tanke bluže. Dve se skinuše sâme. I tako je brzo ova grupa postala grupa što sasvim golih, što golih do pasa, što golih od pasa lepotica. Ružnu nije niko dirao, a ni ona sâma se nije skinula. Ali – cerekanje i vriskanje kroz celo polje.

A onda – kao nikome ni u snu, a kamoli na javi – padoše tri utvare pred, uglavnom gologuze, devojke. Neke devojke vrisnuše od iznenađenja, neke zanemeše. Neke počеше da se oblače, nekim devojkama ispade odeća iz ruku pa zamlataraše rukama; koja na grudi, koja pred „šumicu“ svoju, koja tamo-vamo.

Utvare behu u likovima mladih muškaraca. Jedan je izgledao dobro mlađi od trideset, a dvojica malo stariji od trideset.

Sva trojica behu vrlo lepi.

„Neopisivo lepi!“ - pričale su devojkice kasnije.

Mlađi reče devojkama, od kojih je većina još bila zabavljena oblačenjem:

„Ne bojte se! Ja sam Visoki službenik sa planete Gandanes, četvrte u sistemu Zelene zvezde. Ovo su moji prijatelji Dun i Sel. Ja sam Ol. Ja sam kao nagradu za dobru službu dobio pravo da se oženim kojom hoću devojkicom iz Galaksije. I ja sam odlučio da se oženim najboljom i najlepšom sa Zemlje.“

Posle dobre minute ćutanja i privikavanja na situaciju jedna od šest lepih Sremica se ohrabri i upita:

„Ta nije valjda da je takva iz ovoga kraja?“

„Jeste. Još tačnije: iz vašeg sela je.“

„Ta nije valjda da je jedna od nas šest?“ upita ista devojkica ponovo.

„E, to već nije. Nego je jedna od vas sedam.“

„Oh, izvinjavam se!“ - reče ista devojkica ponovo i pogleda u svoju ružnu drugaricu.

Jedna druga reče:

„Pa i ako je jedna od nas sedam to ne ide bez pitanja naših roditelja.“

„A šta ako neka od vas više nema roditelje?“ - upita nju Sel.

Opet sve devojkice pogledaše na ružnu. Nekako sa odlukom da je bolje da ne istrčavaju mnogo sa pitanjima, pre nego što budu sigurne da je pitanje na mestu.

Jedna ipak proceni da ima mesta primedbi:

„A šta ako već imamo simpatije i verenike?“

Dun upade tiho i sasvim otegnuto, više mangupski; kao da je Zemljanin:

„A šta ako se tek jedna od vas počela dopisivati sa jednim studentom, a ostale još maštaju?“ - pa, smešeći se, namignu devojkama.

Pet se počеше vrteti i gledati oko sebe, a jedna obori pogled. I namah nastala grobna tišina. Sve su devojke razmišljale o tome šta će od ovog svega ispasti.

„Ovi znaju možda još i više. Možda znaju sve i o nama.“

Utom se celoj ovoj grupi od Dunava približavahu biciklom ista ona dva dečaka, koja su ih malopre u selu pretekla. Da li se dečaci uplašiše situacije ili iz učtivosti, da se ne mešaju u razgovor odraslih, tek – nastaviše vožnju ka selu kao da su u biciklističkoj triji. Kad se slegla prašina koju su dečaci biciklovima podigli Ol reče devojkama:

„Ovde imam sedam velikih dijamanta; Za svaku od vas da odluči, dali će uzeti kamen ili da je očistim od nekih loših misli.“

Devojke mirovahu prvo, valjda razmišljajući o tome šta je dobro, a šta je pametno odabrati. Tek svih šest lepih devojaka redom uzeše dijamante, a ružna reče:

„Uredi da oprostim pokojnom ocu.“

Momak u utvari reče:

„Biće ti to.“ - pa nastavi da govori:

„Sad ovde imam sedam dijamanta; za svaku od vas da mi pomognete koju od vas da zaprosim. Pa koja bude dobila najviše glasova – postaće moja izabranica i zaprosiću je.“

Devojke su ćutale, gledale kamenje, pa jedna drugu. Pa kamenje, pa jedna drugu, ...

Posle nekog vremena tišine ružna reče utvari, gledajući prvo u svoje drugarice, pa onda u dijamante:

„Pošto nijedna ne uzima; neću ni ja. A bilo koju da zaprosiš i oženiš – biće vam dobro.“ I završavajući rečenicu gledala je opet redom svoje lepe drugarice.

Ol onda uhvati za ruku baš tu ružnu devojkicu. Ova se na očigled svojih drugarica i došljaka počeo menjati u licu. A onda zasja kao i Ol, Dun i Sel; providno žuto-zeleno; Postade tako lepa da su njene drugarice pobebele. Bog zna da li od iznenađenja, ili od zavisti, ili u shvatanju da je Ol definitivno završio sa bira-njem. Ol reče zbunjenim devojkama:

„Prve dijamante ste uzele iako ste samoljubive i zabavljene svaka svojom lepotom samo, a druge niste uzele da ne biste, upućujući mene na neku drugu od vas, izbacile sebe iz mog izbora.“

I nestade sa svojim prijateljima i svojom izabranicom; za tren. Kao što su malopre devojkama na put pali.

Šest lepih Sremica bi možda i nastavile ka Dunavu, ali je iz pravca njihovog sela dolazila velika grupa ljudi. Neki muškarci su nosili štapove u rukama, neki vile. Jedan je čak okačio redenik na sebe i nabacio na rame pušku, kao pobogu John Wayne u nekom filmu o kaubojima. Valjda su ih oni dečaci obavestili o susretu u polju.

Jedna od devojaka je iste večeri primetila:

„Kako to da su odneli Ankicu, a nisu je ništa pitali?“

„Ta šta su je imali pitati? Zar nisi videla kako se raduje?“ odgovori joj jedna od drugarica.

„A k`o da će njene kokoške žaliti za njom.“ - nabaci jedna baba.

03. Hegelova lepa ćerka Sofija

Nekih 700 godina pre Hrista je sa Olimpa sišla jedna devojčica. Nije znala da priča i videlo se da još hoda nesigurno. Tamošnji ljudi su znali da je besmrtna, jer sa Olimpa može doći samo Bog ili Božje dete i nisu se čudili što dete sporo raste, jer ako je neko besmrtan sigurno ne izraste za tri nedelje kao miš, ili za godinu dana kao krava.

Detetu su dali ime Sofija. Ljudi kod kojih je rasla su umirali po redu, a Sofija nikako da postane devojka. Jer nije njoj bilo kod svakog prijatno i dovoljno dobro za razvoj. Tako je ona išla od porodice do porodice.

Sa jednim grčko-jevrejskim mudracem iz Aleksandrije, Filonom, je stigla u Rim. To je već bilo u vreme boravka Isusa Hrista na Zemlji. Život i njena probirljivost su je odneli u Španiju; kod jednog Arapina po imenu Averroes, koji beše poznatiji kao Ibn Rušd. Sofiji je bilo prijatno kod njega. Ovaj Ibn Rušd beše poznat po tome što je tvrdio da duša ne nadživljava telo, tj. da bez živog mozga nema ni samosvesnosti ljudskog individuuma. Takodje je tvrdio da nisu svi ljudi dovoljno inteligentni da bi shvatili Stanje stvari.

Ibn Rušd je godine 1195. pao u nemilost kalifa Yakub al-Mansura i bude proteran u jedan mali grad južno od Cordobe, da bi milost Kalifa zadobio već dve, tri godine kasnije. Zatim Ibn Rušd bude pozvan na Kalifov dvor u Marakešu, gde je 1198. i umro u starosti od 72 godine.

Kad je Ibn Rušd otputovao u Marakeš, Sofija je ostala godinu, dve u Cordobi, a onda se četiri i po veka dosadjivala po manastirima zapadne Evrope i Engleske. U pubertet je ušla tek u XVII. veku u Amsterdamu; to je već bilo kod Baruha Spinoze, jednog oštroumnog Jevrejina teškog i kratkog života. Odatle ode Sofija na dvor kneza izbornika Karla Ludwiga od Pfalza.

Tamo-amo, kod nemačkih mudraca se prijatno osećala, a početkom 19. padne na brigu Nemcu po imenu Georg Wilhelm Friedrich Hegel. Kod njega je Sofija za vrlo kratko vreme stekla punu zrelost. Sama je otad izjavljivala:

„Moj tata je Georg Wilhelm Friedrich Hegel.“

Kad je njen tata 1831. umro Sofija je bila već divna mlada žena. Na očevom grobu je rekla:

„Moj tata je lepo govorio da Konkretno nije ništa bez Apsolutnog, i obrnuto, što vuče korene još od mog dobrog Baruha, koji je govorio da je Bog u svemu, te je tako Stvarnost jedna stvar, a ne dve stvari – ne Apsolutno i Konkretno.

Nažalost moj tata nije stigao da me usreći objašnjenjem kad je Konkretno apsolutno, a kad je Apsolutno konkretno.

Kakogod, ja sam kod njega porasla za ljude i sad je do ostalih ljudi da sazrim ljudima kao Apsolutnom u delu sebe kad je ono konkretno čovečanstvo.“

Pošto je postala zrela i samostalna nije morala ići kod drugih staratelja, nego je ostala u kući svog tate Georga. Uživala je još nekih devet godina u pažnji kojom su je okruživali učenici i poštovaoci njenog tate, ali su onda polako počeli da se udaljavaju i od uspomene na njenog tatu i od nje. Sofija je samovala i žudela da stekne muža.

Neki Artur Schopenhauer, inače ženomrzac, ju je olajavao i obezvređivao, a neki Karl Marx je pričao o njoj sasvim drugu priču, u odnosu na onu koju je ona stekla kod svog tate.

Otad su mnogi tvrdili da je Sofija njihova kći. Tako su tekle godine; došli su bili sve veći i veći ratovi, pa ljudi nisu mnogo ni marili za Hegelovu ćerku.

Danas, međjutim, ima mnogo filozofa, tj. onih koji vole Sofiju i koji tvrde da ona živi s njima, mada to nije istina. Prost narod ne zna kome da veruje. Ipak mnogi prosti ljudi maštaju da budu s njom; makar u društvu, ako već ne nasamo. To su počeli da koriste neki filozofi i da nude Sofiju kao da je kurva. Nakon samozadovoljavanja nad knjigama o Sofiji, jer ona, ipak, ne

živi s njima, ovi svodnici Sofije idu od grada do grada i pričaju ljudima kako je Sofija lepa.

Tamo gde filozofi nude Sofiju priča se svašta, samo da bi narod ostao zainteresovan za nju, tj. da bi svodnici pokupili novce.

Na kraju takvih susreta niko i ne pita:

„Gde je Sofija?“

Odnosno niko ne zahteva:

„Pokažite Sofiju!“

Žene tu čute jer i ne žele baš mnogo da njihovi muškarci vide prelepu Hegelovu ćerku, a muškarci čute jer su ili homoseksualci, ili impotentni, ili nezreli, ili se upišaju od straha u mogućnosti da nasamo ostanu sa Besmrtnom, pa se onda u sebi pravdaju sa:

„Ah, ko zna sa kim je sve dosad opštila.“

Hegelova lepa ćerka se ove godine udala za jednog prostog Balkanca, jer je shvatila da od današnjih filozofa nema vajde.

04. Nagrada za nadjeni prsten

Udjem ja u veliku samouslugu da kupim neki tečni lepak u tubi. Ne znam zašto nisam tubu ni tražio na policama, ali stignem ja do kase. Linija za levu kasu, gledano s pravca s kog ja dolazah, završava pred jednim zidom. Nisam se pitao gde kupac izlazi sve dok nisam stao pred kasirku, koja u tom momentu obznani, meni samom pred njenim radnim mestom, da više ne radi; razumeo sam da joj počinje vreme za kafe-pauzu. Njena izlazna linija je vodila na već pomenuti zid, u kom ona tu izadje kroz jednu rupu na zidu. Ja pokušam takodje da se provučem i izadjem, ali nije mi uspevalo, jer je otvor bio od poda do visine deteta uzrasta od 10-12 godina. Sagnem se, proturim glavu kroz otvor na zidu i vidim da je ona žena uspravna u drugoj prostoriji iza mreže od kojekakvih metalnih cevi; da li vodovodnih, kanalizacionih, za gas ili paru – nije bilo prepoznatljivo. Odlučim da se vratim onim putem kojim sam pred kasu i došao.

Tu ja vidim da nekoliko metara pred linijom na onu kasu na koju ja nisam krenuo, stoje dva, tri stepenika, na kojima sedi jedna žena, a pred njom stoji jedan čovek. Oboje su bili u poslu čičenja kajsija, koje su kupili u samousluzi; tj. u pripremanju istih za kuvanje džema.

Prodjem ja njih i stignem u hodnik samousluge. Tu se nalazio i punkt za informacije. Na velikom stolu je bilo nekoliko tanjira i tanjirića sa komadićima kajsija za degustaciju. Službenica, nameštenica, ili šta ja znam koja je i šta je bila, reče mi da su kajsije sada u proizvodnji od po 6 kg po komadu. I zbilja vidim ja uz zid hodnika, a preko puta stola sa tanjirima i tanjirićima, zrele kajsije; lepe ali velike kao bundeve. Ništa ne kažem na to, nego izadjem iz hodnika samousluge.

Pred hodnikom počinje pokretna traka sa nagibom na podzemni deo robne kuće. Stanem ja na traku da me odveze u podzemlje da vidim da li tamo ima lepka koji mi treba.

Medjutim tu se traka pretvori u ulicu. Idem ja ulicom i predamnom ide jedan dečak; istim smerom kojim i ja. Dečak se osvrnu levo-desno kao da nešto traži na trotoaru, kad eto tu namah jedne žene, iz suprotnog smera, koja reče dečaku: „Izgubila sam prsten.“ i nastavi hod dalje ka kraju ulice sa kog smo dečak i ja dovde stigli.

Ja na sve to pomislim da krenem za njom i da ja pokušam videti prsten na trotoaru. Odakle mi se nametnulo verovanje da je prsten zlatan – nemam pojma.

Tek. Žena primeti da idem za njom i reče mi:

„Prsten vredi sedam hiljada Franaka. Ako ga nadješ daću ti tri i po hiljade.“

Ja njoj kažem: „Ja imam dobre oči i verujem da ću ga primetiti. Na kom delu vašeg puta ste izgubili prsten?“

„U ovoj ulici. Dovde sam videla da ga nema, pa ostaje još da pregledam odavde do početka ulice.“

Tu ja procenim da nam ostaje da dobro osmatramo trotoar od nekih dvesta metara dužine.

Ja stanem uz levi ivičnjak i krenemo nas dvoje ka početku ulice, u smeru samousluge u kojoj sam tražio lepak i probao kajsije, a koje više nema. Mislim: samousluge.

Posle nekoliko koraka nije više ni trotoar asfaltiran, ni betoniran nego je travnat. Onda vidim u travi masivan zlatan prsten. Sagnem se uzmem ga i kažem trijumfalno:

„Našao sam ga!“

Pružim ruku ka ... Kad to više nije žena, nego je sad to muškarac koji pruža ruku da uzme prsten.

Ja nisam čovek koji drugog čoveka vredja nepoverenjem prema njemu, da bih, recimo u ovom slučaju prvo rekao:

„Daj tri i po hiljade Franaka da ti dam prsten.“, nego mu ga odmah pružim pa šta bude. Računam – reč je reč.

Medjutim, ovaj sad kaže meni da nema novaca kod sebe. Nije čak ni predložio da to nekako uredimo kasnije. I shvatim ja da hoće da me „izradi“. Zato mu predložim:

„Ako mi daš samo hiljadu Franaka, ne moramo se više nikad sresti zbog ostatka od dve i po hiljade.“

„A, nemoj tako radikalno. Zašto da se više ne sretnemo?“
Ali stvarno nemam sada ovde ništa. Mogu ti dati samo jedan bon za večeru u jednom bistrou.“

Ja mu objasnim da nisam tip koji zalazi u kafane i da ne obedujem po ugostiteljskim objektima. A onda dodam:

„Kunem ti se da sam još pre dve nedelje imao samo jedan franak u džepu, a sad imam samo deset centi.“

Tu se sad stvori neki njegov prijatelj, koji mi da dvadeset centi i ovaj koji mi duguje tri i po hiljade Franaka mi pruži još pedeset i jedan papir koji se pokaže kao račun sa kase u nekoj robnoj kući. Moj dužnik mi tu pokaže na jedan red na papiru i objasni da je to potvrda da sa tim mogu večerati u bistrou – kako mi je već objasnio i to je sve što sada može da mi da.

Ja sad saberem da imam ukupno osamdamdeset centi u džepu i da po Zakonu imam pravo na 10% od vrednosti nadjenog prstena, ali se samo udaljim ljut.

Oni nestanu negde i ja počnem da ga proklinjem:

„Gospode Bože, uradi mu bilo šta loše za kaznu što me je prevario! Gospode Bože, ...“ itd.

Tu brzo kažem ja sebi:

„Koji si ti moj krasni duhovno razvijen čovek kad proklinješ nekog zbog novaca?“

Pa se upitam koji krasni mi je ona/onaj uopšte naišla/naišao na put i kažem joj/mu mirno:

„Idi u tri lepe majčine s tvojim novcima.“

Tu radostan shvatim da mi je ona/onaj s prstenom naišao samo da bi me Konstelacija moralno ispitala.

I - probudim se, svestan da sam se zaista lako oprostio od tri i po hiljade Franaka. Što bi tako bilo i na javi.

05. Ostrvo mirodjija

Na jednom velikom ostrvu, koje geografski stoji na liniji sever-jug, živela su dva naroda. Uz istočnu obalu je živeo narod Recimobudala, a uz zapadnu obalu je živeo narod Recimopametnih.

Sredinom ostrva, a opet na liniji sever-jug, se proteže lanac vrlo visokih planina.

Kraljevstva Recimobudala i Racimopametnih nisu međusobno imala nikakve ekonomsko-političke odnose, ali sa ostatkom sveta su bila u trgovinskim odnosima; oba kraljevstva su ostatku sveta prodavala začine i čajeve, kojih je bilo samo na tom ostrvu. I to mnogo – za ceo svet. Oba kraljevstva su bila mnogoljudna i imala jake trgovačke flote. Procenjivalo se da je u svakom kraljevstvu bilo po oko 300 hiljada duša. Gradovi njihovi su bili od velelepni palata, jer su od onog lanca planina imali finog kamenja da naprave palate i za po 300 miliona podanika.

Gradovi njihovi su bili materijalno bogati u svemu, jer su za svoje začine i čajeve imali dovoljno novaca da od ostatka sveta kupuju sve ostale robe i životne namirnice.

Uprava i podanici Istočnog kraljevstva su bili zadovoljni onim što su zaradjivali i što su uživali, a uprava i podanici Zapadnog su težili da postanu jedini trgovci mirodjijama na svetu.

Odnosno smatrali su istočno kraljevstvo konkurentskim. Međutim o nekom započinjanju i vodjenju rata sa Recimoglupima nije bilo ni pomisli, jer su Recimoglupi bili telesno jači, a nije se imalo ni vremena ni ljudstva za vodjenje rata: i na jednoj i na drugoj strani su tokom cele godine sve radne snage bile u službi branja, sušenja i pakovanja mirodjija. A brodovi obe strane su ionako bili građeni za trgovinu, a ne za ratovanje. Onda mudracima zapadnog kraljevstva padne jedna zamisao da bez ratovanja ojade Istočno kraljevstvo.

I tako izaslanici zapada odu na istok. Bili su primljeni sa nepoverenjem i to sasvim osnovano, jer je u svetu bila poznata stvar da trgovci zapadnog dela Ostrva mirodjija olajavaju trgovce i robu istočnog dela Ostrva mirodjija, iako je svet bio neposredan svedok poštenih isporuka kvalitetne robe i sa istoka; to znači: sve na vreme i u ugovorenim količinama.

Emisari zapada objave na istoku:

"Kralj Recimopametnih ima tri divne ćerke. Pošto naš kralj želi da pomeša svoj rod sa jakim muškarcima Istoka dogovorio je sa ćerkama ovakvu stvar: Koja tri prva muškarca Recimoglupih stignu na našu stranu kopnom, dobiće za brak jednu od kraljevih ćerki i trećinu dela svetskog tržišta, koje drži naše kraljevstvo."

Ova objava je bila prenošena tri dana kroz celo kraljevstvo Recimoglupih. I to tako da su na svakom trgu Istoka bile okačene objave na papiru i triput dnevno čitane od dobošara. Za ovakvu reklamu su Zapadnjaci platili domaćinima; i to je tako po dogovoru i obavljeno.

Ko je hteo da vidi ćerke kralja Recimopametnih, trebao je jednog od ona tri dana doći u glavni grad Recimoglupih predveče, jer su tri lepe gošće nakon zalaska Sunca izlazile u šetnju; da se predstave momcima istočnog kraljevstva.

Kažemo: "momcima" jer se nije očekivalo da neko od starih muškaraca Istoka podje u osvajanje jedne od tri lepe princeze. Jer, bez broda stići na zapadnu stranu je skoro nemoguće.

Kad su momci istoka videli lepotice sa zapada – popalili su se svi do jednog; na priliku da osvoje obećano.

Kralj Recimoglupih onda, u nameri da odbije momke svog kraljevstva od pokušaja koji ne obećava srećan završetak, upita emisare zapada:

"Šta ćemo za slučaj da svi naši momci stignu pešice do vašeg glavnog grada? Nije pošteno da neko, posle mučnog putovanja, ostane bez neveste."

Emisari zapada se povuku na savetovanje i dodju kralju Recimoglupih sa odgovorom:

"Svaki vaš momak koji stigne kopnom u glavni grad Recimopametnih biće slobodan da uzme bilo koju našu devojkicu, ako jedna od kraljevih ćerki bude već osvojena."

Onda kralj Recimoglupih reče:

"To onda može izazvati rat između vaših i naših momaka, tamo na vašem terenu. A to onda znači i roditeljsku pomoć vašim momcima, tako da će naši momci doći u opasnost gubitaka života. Znamo da to tako ide, kad dodje do svadje oko bogatstva. A šta je veće bogatstvo nekog naroda nego njegove devojkice i momci? Deca su tek budućnost, a oženjeni-udate i starci su izrabljeni deo populacije."

Onda emisari Recimopametnih odgovore:

"I za takvu mogućnost, da poželite garancije, smo se pripremili. Ovde imamo dva primerka blanko ugovora, sa pečatom Vrhovnog svetskog suda i mi samo da sastavimo tekst Ugovora."

Onda kralj Istoka upita: "A ako na Zapad, po devojkicu, krene neki naš udovac ili stari momak?"

"U ugovor ćemo staviti "bilo koji muškarac". Tako da će se isplatiti pokušaj svakome koji pešice stigne na našu stranu." – rekoše emisari zapada, misleći da je dobro da strada što više istočnjaka.

Onda kralj Istoka opet upita:

"A ako dodje više naših muškaraca nego što imate devojkicu?"

"Onda vam stoje na izboru naše žene. Pa taman da bude i sama kraljica nekome po volji." – odgovoriše već lako iznervirani emisari Zapada.

"A koliko dugo da važi ugovor?" – beše mnogo nezgodan pregovarač onaj kralj Recimoglupih.
 "Pet godina. S tim da vašom stranom ostrva patroliraju naši brodovi da bismo bili sigurni da vaši muškarci neće izvesne delove prelaziti vašim brodovima." – ponudiše emisari Zapada.

Celo pregovaranje je bilo u nameri kralja Recimoglupih da otrezni momke svog kraljevstva, da ne podju na puteve koji znače gubitke života. A mudraci Zapada su sve obećavali samo da bi stradalo što više muškaraca Istoka.

I tako budu, pod pritiskom momaka Istoka, potpisani primerci *Ugovora o udaji ćerki kralja Recimopametnih.*

Kad su emisari i tri lepotice Zapada otišli odakle su i došli – kralj Istoka okupi sve momke svoga naroda i reče im:
 "Kojigod od vas podje kopnom da osvoji jednu od onih princeza sa zapada ne da je recimoglup, nego je stvarno glup: Preko planina neće proći niko, jer su visoke. Južnom stranom neće proći niko, jer ima mnogo zverinja i zmija otrovnica. Severnom stranom neće proći niko, jer je sve pod snežnim olujama i mrazevima. I cela ponuda Zapada je smišljena da nam uništi mušku mladost. Pošto smo mi slobodno društvo ja sad ne mogu bez Parlamenta uvesti nikakve zabrane po tom pitanju, a vidim da su se popalili i neki matorci, pa se spremam na tužne vesti od onog trenutka kog budem čuo da je jedan od vas krenuo pešice na Zapad. Ali kad je tako, `ajde bar da napravimo nekakav plan sa smislom: Nemojmo raditi kao da ovde nema devojaka i žena. Ja predlažem da na put u osvajanje njihovih princeza krećete u grupama. Pa ako se posle nekog

razumnog roka niko od naših ne javi odande – da krene nova grupa."

Kralj je računao da će takvim dogovorom smanjiti broj stradalih Recimoglupih. A računao je i na to da njegovi sinovi nisu glupi, ali se brzo uverio da nisu ni pametni. Odnosno sva trojica su se spremala za put na zapad. I niko od momaka sa istoka nije hteo da ne bude među prvom trojicom.

Posle dve godine od sklapanja Ugovora između Istoka i Zapada ne vrati se u Istočno kraljevstvo nijedan muškarac koji je pošao pešice na zapad.

Istočno carstvo ostane tako bez momaka i u tuzi; roditeljskoj za sinovima, devojačkoj za momcima koji ih izdadoše i polakomiše se na ćerke kralja Recimopametnih.

Istočno carstvo tako zapadne i u ekonomsku krizu, jer više niko njihov nije bio sposoban da radi oko mirodžija i da ih raznosi po svetu.

U kraljevstvu Recimopametnih nastade sveopšte veselje da su tako sa svetskog tržišta mirodžija istisnuli istočnog konkurenta.

Onda jedna tužna majka sa istoka smisli osvetu i predloži to kralju Recimoglupih. Kralj Recimoglupih i njegovi savetnici procene da je stvar izvodljiva i objave početak radova.

Na posao se dadoše puni elana, svi preostali muškarci, sve žene i sve devojke istoka i dva meseca pre isteka *Ugovora o udaji ćerki kralja Recimopametnih* prodju svi muškarci kraljevstva Recimoglupih, kroz tunel, na zapadnu stranu ostrva.

U te zadnje tri, četiri godine tri stasala momčića istoka pokupiše, po redu tri kraljeve ćerke Zapada, jer do isteka ugovora nijedna nije smela da se uda, a onda pokupiše redom i ostali momci Istoka ostale devojke Zapada; za svakog starijeg Recimoglupog momka koji nije hteo da ide na onaj put bez povratka ostade takodje po jedna devojka iz kraljevstva Recimopametnih.

A i svi oženjeni sa istoka dobiše dozvole svojih supruaga (tužnih majki) da uzmu po jednu devojku Zapada, samo da se što žešće osvete.

Na kraju momci Zapada ostadoše bez devojaka i prodjoše sami tunelom na istok, da požene one devojke Istoka čiji su momci stradali, ili na jugu, ili na severu, ili preko planina ostrva.

I tako propade Zapadno kraljevstvo Ostrva mirodjija.

06. Prodavač svojih sećanja

Pacijent je došao kod mene naizgled sasvim zdrav i normalan. Medjutim, imao je jaku želju da proda svoje sećanje. Bio sam, a i sad sam, sasvim siguran da ga na tu nameru nije motivirao novac, nego želja da pomogne nekoj mladoj osobi. Rekao mi je:

"Ja sam potrošio preko trideset godina da bih postigao ovo spokojstvo i bio bih srećan da nekom uštedim vreme; Da kupi sve što sam ja prepoznao kao osnovu smirenja, te da kupac mog sećanja proživi svoj vek bez lutanja ili, ne dao Bog, depresije."

„Ko sme biti siguran da njegovo sećanje može biti osnov sreće osobi koja je nekog drugog radno-proizvodnog potencijala mozga i drugog iskustva detinjstva i mladosti nego što je to prodavača sećanja?“ - pokušao sam da ga odbijem od namere.

„Zato ja i ne mislim da će neko kupiti sve moje u paketu, nego po delovima.“ - sasvim uverljivo je potencijalni prodavač sećanja odbranio svoju nameru.

"A ako rasprodate sve što je Vas smirilo kako ćete Vi preživeti ostatak života?" - pitao sam ga.

"Verovatno ću opet krenuti u sticanja osnove duhovnog spokojstva." - odgovorio mi je sasvim mirno, kao da prodajom svog sećanja i znanja ne bi izgubio ništa.

Ja: "I živeti nespokojno?"

Pacijent: "Ali ne i dosadno."

Ja: "Zar Vam je sad dosadno?"

Pacijent: "Da."

Ja: "Pa onda prodajom svojih sećanja, pod uslovom da su ona zaista toliko sadržajna da donose radost spoznaje materije i bića, prodajete ustvari svoju dosadu drugom čoveku."

Pacijent: "Ne mislim tako. Mislim da onaj ko bude postao zadovoljan robom od mene kupljenom može biti sposoban da proceni da li će i sâm robu od mene kupljenu prodati ili zadržati. Mlad čovek sa mojim znanjem može preživeti život uzbuđljivije, nego što ga ja dalje mogu živeti. Telo moje je staro; i? Ja sam, jednostavno, potrošio mnogo godina da bih sebi objasnio stvari o kojima me nisu zadovoljavala objašnjenja drugih, i sad u starosti nemam onaj vitalitet koji je gladan uživanja onog što se novcima i slavom može postići, pa želim da za svoje znanje uzmem neku sumu novaca koju bih dao naslednicima mojih materijalnih dobara.

Sad me Vi možete pitati zašto ja ne dam svoja sećanja mojim potomcima? Moji potomci verovatno imaju u sebi onu žicu koju sam i ja imao - da ne veruju nikom, nego da sâmi dodju do odgovora. Mada su još mladi pa nisam ni siguran da li će ih ikad interesovati ono za šta sam se ja zainteresovao tek u svojoj tridesetšestoj godini života. Zasad mi izgledaju onakvi kakav sam ja bio: nezainteresovani skeptici."

Ja: "I koliko biste novaca tražili za to što bi neko od vas mogao kupiti?"

Pacijent: "Tačno onoliko koliko je za trideset godina zaradio najbogatiji advokat u državi."

Ja: "Zašto baš da zarada jednog advokata bude mera vrednosti vašeg mentalnog kapitala."

Pacijent: "Zato što smo jedan uspešni advokat i ja koristili svoje umne sposobnosti na suštinski iste stvari: Skupljanje podataka, i manipulisanjem njima u svom interesu. Advokat da u nešto ubedi druge, ja da u nešto ubedim sebe."

Ja: "Što sve znači da je moguće da ono što Vi ili jedan dobar advokat izvedete kao finalne proizvode Vaših znanja i nije neoborivo istinito?"

Pacijent: "Da."

Ja: "To onda može značiti da Vi želite prodati robu problematičnog kvaliteta."

Pacijent: "To tako izgleda, međutim nije tako jer ono što ja nudim kao znanje jeste proverljivo i uporedljivo sa drugim znanjima i tvrdnjama o odredjenim stvarima, a ono što jedan advokat istera kao finalni proizvod jeste nešto što sa drugim advokatom i sudijom može biti ocenjeno sasvim drugačije. Dakle jedan advokatski uspeh je proizvod lukavosti ili poštenja, znanja ili neznanja, obaveštenosti ili neobaveštenosti, namere ili nezaintersovanosti, ... itd, njega i ostalih subjekata u procesu kazivanja i dokazivanja. Sve to i sa društveno-političkim interesima i mnjenjima pojedinaca, grupa i naroda. A moje znanje ima neku objektivnost. Naravno da moje znanje u kupcu može njega, kupca, ubediti da je ispravno i veličanstveno; kao što i ja to verujem."

Ja: "Što je takodje subjektivna stvar."

Pacijent: „Da, Tako izgleda. Ali ako niko ne može srušiti Vašu filozofsku gradjevinu, onda Vi steknete uverenje da je vaša filozofija neoboriva, a to znači jedno objektivno znanje."

Ja: „I šta Vi iznosite na pijacu?“

Pacijent: „Ja sećanje klasifikujem u dva dela:

01. Korisno sećanje, koje je ustvari znanje iz bilo koje oblasti nauke i kulture, a koje može biti nekakav činilac u stvaranju materijalnih ili umetničkih dobara, i u oblasti održavanja i očuvanja života i

02. nekorisno sećanje, koje je ustvari ono što se nosi kao osnova emotivnih stanja. Tj. nema važnosti za oblast održavanja i

očuvanja života, čak ni kao motivacija. Odnosno, objektivno nekorisnom sećanju pripadaju strogo lične stvari iz prošlosti. Naprimera da je voleo da pije čaj iz ovakve ili onakve šolje. Ili da se kao momak samozadovoljavao svakog dana na fotografije Bebe Lončar, na dekolte Silvine Armenulić, ...“

Ja sam pacijentu objasnio da korisno znanje može svako dobiti iz knjiga ili u školama, a da tuđe nekorisno znanje sebi ne treba niko. Ali me je pacijent ubedjivao da njegovo korisno znanje nema niko i da je sasvim siguran da ono što čoveku budućnosti može dati spokojstvo jeste sistem na osnovi ukomponovanih specijalizacija po oblastima.

Pacijent mi je tvrdio da razumevanje Univerzuma zahteva i znanja iz nemerljivih oblasti bitisanja: Muzičke harmonije, Tarota, tumačnja slika na talogu crne kafe, Knjige promene, Tumačnja snova, Radiestezijske, ...

Pričao mi je o pokušajima uspostavljanja i priznavanja Hronomatike kao sveobuhvatne nauke; nauke zasnovane na svim stvarima fizike i metafizike. Hronomatika prihvata sve što se može i posmatrati; sve što pripada naukama fizike, hemije, biologije, matematike i logike. Ali Hronomatika zahteva uvažavanje znanja o stvarima oblasti koja pripadaju takozvanoj metafizici. Tako dodjemo dotle da se hronomatsko znanje ne može dati u nauk nekom drugom, nego je neko sposoban da ga stekne za sebe, a neko nije.

Razumevanjem Univerzuma čovek završava svoj umni razvoj u spokojstvu; shvatanjem onoga za čim zvanična nauka traga pod imenom Jedinstvena teorija Univerzuma; u koju se pokušavaju usaglasiti Teorija relativiteta i Quantna fizika.

Onda sam mu rekao:

„Ja sam čuo za Hermeneutiku ali za Hronomatiku nisam.“
I tu mi je objasnio nešto što me je zaista fasciniralo:

„Hermeneutika se razvila od pokušaja razumevanja svih religijsko-filozofskih tekstova na društveno-istorijskim osnovama njihovih nastanaka. U roku od pet vekova se to razvilo u tzv. Hermeneutičku filozofiju; što je opet spalilo na borbu ličnih shvatanju i razumevanju i tekstova i društveno-istorijskih osnova nastajanja tekstova.

Kratko rečeno – Hermeneutika je pokušaj razumevanja religijsko-filozofskih dokumenata i epoha njihovih nastanaka. Ona se bavi celokupnim tzv. duhovnim kapitalom ljudske vrste, i postane subjektivno-objektivna borba ljudskih jedinki oko subjektivno-objektivno stvorenih mišljenja, uvida i shvatanja predmeta Hermeneutike.

Hronomatika je pravolinijski časovnik duhovnog razvoja čoveka. U tom smislu da je početak u utrobi majke, a kraj sa zadnjim izdahom i polaganjem tela u grob.

Te dve krajnje tačke duhovnog časovnika su instinkt i intuicija. Instinkt životinje čovek je društvenost, a intuitivno znanje umno razvijenog bića, kakvo je samo čovek – jeste intelektualna veza umno razvijenog bića sa celim skupom porcija energije sa identitetom. Tj. sa skupom pohranjenih misli koje nosi ova planeta. Neposredno pre intuicije stoje svesnost i spoznaja sebe kao Boga.“

Ja rekoh: „U svim vašim tekstovima u kojima se pominje Bog, Vi tvrdite da on ne postoji.“

Pacijent: „Ne postoji drukčije nego kao Stanje stvari sa skupom inteligentnih rešenja i odnosa unutar njega Celog.

Ljudima je jasno da je sve tako kako jeste, sa svim što je nekome negativno a nekome pozitivno, već onda kad kažu: „Čuvaj se i Bog će te čuvati.“

Ja: „I koje su orjentirne tačke na satnici koju Vi nazivate Hronomatikom?“

„1. Dok roditelji odlučuju to su predškolsko obrazovanje, koje zavisi više od toga koliko rod, pleme i država vode brigu o porodici.

2. Osnovnoškolsko obrazovanje, ako ga ima, opet – kako gde od brige roda, plemena i države za porodicu.

Što od porodice zavisi je to da sva deca osnovnoškolskog uzrasta moraju leti po dva, tri meseca biti aktivni zemljoradnici. Sa ustajanjima u četiri sata ujutro.

3. U pubertetskoj dobi i ranoj mladosti se moraju baviti tzv. srednjoškolskim obrazovanjem, a leti dva, tri meseca zanatima.

4. Ko danas ide na visoke škole, da se posle viokog školovanja pridruži onima koji odmah posle srednjoškolvstva idu 18 meseci na službu u Narodnu armiju. To sve dotle doklegod budemo imali divljâka na ovoj planeti koji napadaju, porobljavaju i eksploatišu druge narode.

5. Kad se čovek vrati iz službe u Narodnoj armiji onda preuzima brigu sâm o sebi. Tu dodje:

6. Dvadeset godina života u porodici sa svojom ženom i decom. Uz, u slobodnom vremenu, praktikovanje muziciranja, Yoge, filozofiranja, ...

Ja: „Znate li Vi kolika je filozofija? Ko ima vremena i interesa da se njom bavi?

Pacijent: „Aha! Ono što Vi nazivate filozofijom je istorija razmišljanja i mišljenja o Apsolutnom i Konkretnom. A od toga što smatrate ovozemaljskom filozofijom možete sasvim slobodno baciti 99% u znanstveni otpad. Kriterijum neka Vam bude otpis svih koji tvrde da postoji Bog kao osoba, da postoje duša i duh. I tako Vam ostanu jedva tri čoveka pre mene, koji su znali šta se dešava u mozgovima ljudi. Za filozofiju, kao nauku o shvatanju sveta. tj. shvatanja Apsolutnog kad je ono konkretno i Konkretnog kad je ono apsolutno je neohodno, makar amatersko, znanje biologije, fizike, astronomije, ... i minimalna znanja matematike i Knjige promene.“

Ja: „I dalje?“

Pacijent: Dalje dolazi odlazak u tudjinu; među druge narode. To može biti i unutar države; među ljude sa drugim narečjima, drugim običajima, istorijom, tradicijom, drugim pesmama, ...“

„I gde su u svemu tome žene?“

Pacijent: „Žene su od Boga diskriminisanе. Ne od mene. Ja ne mislim da žena od 40 godina starosti treba da ide od kuće; da bi sticala kojekakva znanja i iskustva. Niti da ona tokom porodičnog života ima snage i vremena da se bavi naukama, muzikom, hobijima, ... Posebna stvar je ko za šta ima telesnih i umnih sposobnosti.

Rekao sam mu onda:

"Ako ste sigurni da imate znanje koje uspeva ujediniti dve dosad neusaglašene teorije - objavite to u knjizi i prodali ste odmah svoje korisno sećanje svima; za mnogo novaca."

"Doktore, ne može se to izraziti knjigom. Nema pogodne matematike ni za Quantnu fiziku, te da bi je bilo za Ji Ging. Kojom matematikom bi ko mogao ukomponovati Tarot karte, što je isto kao i Knjiga promene, sa Njutnovom fizikom velikih nebeskih tela?"

Ja: „Ako je tako, gde je onda smisao prodaje vašeg korisnog sećanja, ako ga ne kupi u kompletu jedna osoba?“

Pacijent: „To mi ne smemo očekivati kao jedinu varijantu. Ja bih moje korisno sećanje ponudio pod oglasom *Prodaju se osnovе Hronomatike*.“ - pa ako u početku neko i kupi samo jedan zasebni deo mog korisnog sećanja, možda se ubrzo odluči da kupi i još jedan deo, pa još jedan, pa – sve ostalo.

Ja: „A ako Vi u jednom momentu shvatite čega ste se lišili, možda i sami podjete u kupovinu svog sećanja?“

Pacijent. „I to je moguće. Ako se u međuvremenu novci ne obezvrede ili posednici mojih sećanja ne podignu cenu istima.“

Ja: „Što će se vrlo verovatno i desiti, jer ste i Vi jedan od onih koji ne zna šta ima – dok ne izgubi.“

* * *

I – nakon što je rasprodao svoja korisna sećanja obesio se u periodu duboke depresije.

Tokom lečenja smo on i ja došli do zaključka da kad čovek izgubi ono što je amino-kiselinama zapisano, pohranjeno u mozgu jeste samo gubitak takozvane lične biblioteke, ali sve ono što zna mozak znaju i svi ostali delovi tela čoveka.

Kod njega je došlo dotle da je njegov mozak postao nekvalifikovan, nesposoban da vodi telo koje sve zna. Tako je njegovo telo, puno znanja u takozvanom podsvesnom njega, izvršilo definitivni razlaz sa svojim glupim mozgom. Prvo glupim jer je prodajom „svoje biblioteke“ ostavio svoje organe kao jagnjad u džungli. A drugo zaista glupim, jer je u svesti imao samo svoja nekorisna sećanja.

I njegovo telo je napravilo razlaz s njegovim mozgom tako što je proturilo glavu kroz omču i gurnulo u stranu stolicu ispod sebe.

07. Radno leto sa čovekom kog je na smrt izujedao pas

Jednog od zadnjih dana aprila 2008. me je telefonom pozvao Ranko i rekao da na *Blicu* (preko Interneta) pogledam članak o Arsi.

I pročitao sam ono što su ondašnji reporteri redakcija „Blica“ hteli pustiti u javnost. Ili što su znali kao činjenice.

(Da je Arsa s komšijom sedeo i komšijinom dvorištu. Pili su rakiju i posvajali se oko komšijinog novčanog duga Arsi. Tu su se potukli i komšija je napujdao svog velikog psa na Arsu. Pas je Arsu izujedao na smrt. Komšija je Arsino telo i telo malog Arsinog psa odneo u polje i bacio u jedan poljski bunar. Na mrtva tela je nabacao kamenje. Itd.)

Posle sam povremeno, kako je *Blic* šta puštao u javnost, čitao o sudjenju čoveku koji je svog rotvajlera napujdao na Arsu. Ko zna priču iz novina – zna, ko ne zna – od mene sada neće čuti sve detalje ubistva.

Ja sam dugo, kao zaista najbolji poznavalac Arsine životne šanse, bio često zaokupljen pitanjem:

„Šta je u svemu odigrala takozvana sudbina?“

I po stoti put došao do zaključka da nije sudbina sâm događaj nego je sudbina već to kakav je ko. A da Arsa nije bio onakav kakv je bio ne bi se kretao u društvu pacova, nego bi leteo u društvu sokola i orlova. Tj. ne kaže džabe naš narod:

„S kim si – takav si.“

Ovo zvuči uvredljivo uspomeni na Arsu, ali ...

U Vranju sam muzicirao u raznim muzičkim grupama i tako sam preko kuma Žike i brata mu Kene upoznao u Kosovskoj Kamenici i Arsu. Imao je i on tamo svoju muzičku grupu, ali od svih njegovih kolega nisam u sećanju bio držao ni jednog. Tamo negde krajem 70-tih smo Desko i ja kupili u Beogradu od pevača Pet Vite, koji je ustvari bio Vitomir Petković, jedno pojačalo za vokaliste: *Sound City*. Vita nas je bio prevario, što smo Desko i ja otkrili tek u Vranju:

Feler u radu pojačala je bio taj što se pojačalo moralo povremeno (dakle i tokom javnog muziciranja) preklapati na „*stand by*“; da bi se prekinulo brujanje koje je postajalo sve jače i jače. Mi smo prvo mislili da ga moramo potpuno isključivati, pa smo onda naučili da je dovoljno samo preklopiti na, kako reko: „*stand by*“ pa onda opet na „*in*“.

Kad se naš kvartet, Desko, mali Palanza, Neško Žiletov i ja rasturio, *Sound City* je ostao kod mene, jer u onakvom stanju pojačala niko od ostale trojice nije hteo da zadrži udeo u njemu. Tj. ja sam kao osnivač grupe imao njima isplatiti njihove uloge.

Kod mene u stan je došao bio Arsa sa još jednim njegovim kolegom iz Kamenice i, nakon što sam im objasnio šta je falinka pojačala, kupili su ga za iste novce koje smo Desko i ja bili dali Pet Viti.

Onda smo Bobanče, Novica-Noki, Dima Banjac i ja takodje nekoliko puta svirali u Kamenici. Jednom čak i jedno matursko večerje onda diplomiranih gimnazijalaca.

Kena je oženjen Slavicom iz Kamenice i tako sam ja preko Kene i ostalih vranjanskih svirača bio sa Arsom u povremenim, ali dobrim odnosima.

Polovinom juna 1989. me je Arsa upitao da idem sa njim u Švajcarsku, da muziciramo na ulicama. Prvo je bio pitao Kenu, ali ga je Kena iz tada nepoznatih razloga odbio. Posle se pokazalo da bi se Kena brzo morao vratiti kući; polovinom jula je njegov i Žikin otac Blagoje pregažen na putu od Vladičinog Hana za Vranje; prelazeći neoprezno autotraku.

Arsa mi je onda, juna meseca `89-te, pričao o velikim sumama novaca koje su se dobijale za muziciranje na ulicama švajcarskih gradova. Meni je sve zvučalo kao bajka. Pošto su bajke stvari iz fantazije ja sam mu bio rekao da ću se smatrati srećnim ako mi mesečno bude ostajalo 300 DM. A bio sam rekao i to da pretpostavljam da su već svi tamo, kad je već

došlo dotle da i ja moram ići; mislio sam zbog ekonomske situacije nas prostih radnika u Srbiji.

Ja sam pre toga bio samo dva dana sa grupom Beogradjana u Solunu, kod Shiva Murti, i nigde više izvan YU.

Mirjana i ja smo već stanovali u ulici Narodnog heroja. Arsa je boravio kod nas nekoliko dana; da pripremimo reportoar za muziciranja na ulicama. Uvežbali smo nekih petnaestak melodija, koje instrumentalnih, koje vokalnih. On je pevao prvi glas (jer mu je raspon u tenoru), a ja drugi (bariton).

U sredu 22. juna smo stajali kod vranjanskog motela i pokušavali da krenemo autostopom. U jedaneast časova nas je primio jedan mladić u kamion. Mogao nas je voziti do negde u Slavoniju, ali smo Arsa i ja svratili u Svetozarevo da u jednom udruženju muzičara dobijemo članske karte udruženja estradnih umetnika Srbije. Tada smo naivno verovali da nam to može biti od neke koristi u Švajcarskoj.

Onda nas je u automobil primio jedan odbojkaš.

Tako smo nekako stigli na granicu sa Italijom. Arsina majka je bila Italijanka iz okoline Trsta. I od nje je Arsa naučio italijanski jezik, što nam je pomoglo kroz Italiju prilikom jedne policijske kontrole i kad smo posle Milâna gledali kako da udjemo u Švajcarsku, a bez pečata CH-graničnih službi u našim pasošima. Jer se sa pečatom moglo boraviti samo tri meseca u CH, pa onda – napolje.

Uglavnom, u petak 24. Juna 1989-e u jedanaest sati smo, posle sedam prevoznika, bili u Oltenu. Niko nas nije primao noću u prevozna sredstva, pa je ispalo da smo za 48 sati stigli u Olten bez noćnih vožnji. U Oltenu sam kupio voznu kartu do Liestala i otišli smo u Ziefen kod Arsinog prijatelja Ranka i žene Rankove Judith.

Kod Ranka sam ja boravio do 30. septembra, a Arsa i dalje, dok nije novembra otputovao nazad u Srbiju.

Ranko i Judith nam nisu tražili novac ni za hranu ni za spavanje. Međutim Arsa i ja smo slabo zaradjivali. Vrlo slabo. Ceo repertoar nam se sastojao od onih pesama koje smo uvežbali u Vranju, pa nam je bilo brzo dosadilo da isto izvodimo. Arsa je bio talentovan za muziku, ljudi su voleli njegov glas, imao je osećaj za ritam i pravio vrlo lepe melodije na gitari, kad je uzimao slobodan solo, ali je vrlo sporo učio. Ustvari za naša tri meseca tamo nismo ništa novo dodali u naš program. Onda je upoznao Isabell i upao u ozbiljnu ljubavnu vezu sa njom.

Tu se u njega bila zaljubila i jedna Tanja, sa kojom nije hteo da ima telesne odnose, jer je bila mlađja od 21 godine, a u CH je tada punoletstvo nastajalo tek sa 21-nom.

Elem, ja sam morao za Arsu lagati Tanju; da je on tamo ili onamo, kadgod nije mogao da joj dodje na sastanak.

Isabell se već bila dobro zaljubila u njega i predlagala mu je da se venčaju. Čak je pristala bila da žive u Kosovskoj Kamenici, da saznidaju novu kuću za njih dvoje. Jednom se smejala Arsinim i mojim štednjama novaca, rekavši da njena šestogodišnja ćerka, iz braka sa Špancem Juliom, ima na svom štednom računu više od 125 hiljada Franaka samo od rođendanskih i kojekakvih drugih, božićnih, uskršnjih, ... poklona.

Arsa je dovodio Isabell u sobu u kojoj smo on i ja spavali u Rankovoj i Judithinoj kući. Dobro ju je „tretirao“. Jednom prilikom je prošao go po sobi i video sam da je vrlo opremljen iako je bio visok jedva 170: Njegov alat je bio duplo veći od mog. Tu mi je postalo jasno zašto ga lepa i inteligentna Isabell želi za svog čoveka, iako je on za nju bio filozofski i društveno prost čovek; mlad srpski seljak. Ovo, ovako iskreno od mene. Septembra je došao iz Kamenice Staniša; da malo svira i on sa nama. Staniša je prethodne dve godine takodje bio sa Arsom u CH, ali te 1989-te nije bio mogao poći, pa je Arsa ono bio pitao Kenu, pa posle mene.

Tu sam, sa Stanišom u triju, shvatio da one sume novaca o kojima mi je Arsa pričao u Vranju nisu bile iz sveta bajki nego iz sveta realnosti. Staniša nije dozvoljavao Arsi da pravi česte cigaret-pauze, imali smo odjednom veći repertoar: sa svim onim što su Arsa i Staniša znali od pre ovde i u Kamenici, ... I jedne subote smo nas trojica na kraju dana izbrojali preko 600 (šesto) Franaka u kesi za novce; samo za taj dan na Spalenbergu.

Staniša je spavao kod nekih poznanika, a ne kod Ranka. Posle dve nedelje je otputovao u Srbiju, a Arsa i ja smo opet ostali pod Arsinim vodjstvom.

Tu se onda pojavio i Isabellin bivši muž Julio. Od Arse sam čuo da je Julio bio sreo Isabell i zahtevao da mu se vrati da živi sa njim, jer je ona pred Bogom samo njegova žena i da on, Julio, neće dozvoliti da ona živi sa nekim drugim.

Julio je čak jednom bio prišao i meni. Seo je na klupu pored mene, pokazao mi fotografiju Arse i Isabell i pitao me da li znam čoveka. Rekao sam mu da ne znam, mada mi je bilo žao što ga lažem. Znao je da ga lažem, jer nas je sigurno video da sviramo zajedno na ulicama, inače ne bi baš meni prišao da me pita nešto o ljubavniku njegove odbegle supruge, ali mi nije ništa loše rekao. Jednostavno se posle nekoliko minuta udaljio. Osetio sam da mu nije lako u celoj situaciji: Ima ćerku sa Isabell, bio je zbog nečeg u zatvoru i sad ona neće da živi sa njim, ima ljubavnika i izgleda srećna.

Isabell je tu pojačala pritisak na Arsu da je ženi i da ju vodi u Kamenicu, ali je Arsin glavni izgovor meni i Ranku bio da od roditelja i Kameničana ne sme da oženi raspuštenicu sa detetom. „Da nema dete pa `ajde, ali s detetom – ne ide!“

Ja sam tu već, preko brata Hrvata Igora iz Zagreba, uzeo pod kiriju jednu sobu u Hebelstrasse 85, bez prijave bazelskim vlastima.

Isabell je odlučila da otputuje u Južnu Afriku kod brata.

Kad smo jedne večeri ona, Arsa i ja sedeli na terasi restorana na Grün 80 (*Park im Grünen*) pitala me je da joj pogledam u budućnost i posebno o putovanju u Južnu Afriku.

Rekao sam joj da ima heksagram br. 12, što znači da će joj se nešto loše desiti, ili da zbog nečeg neće moći da otputuje.

„Nema te sile da me spreči.“ - rekla je ona odlučno.

Za prvu iduću subotu smo dogovorili da se Arsa i ja nadjemo u Solothurnu; da tamo muziciramo na pazarni dan. Ja da otputujem kad hoću, a on će mi se pridružiti do podneva.

Čim ga nije bilo do 14 časova postao sam siguran da se nešto loše desilo. Pogotovo što sam uporno telefonirao na kuću Ranka i Judith, a niko se nije javljao. Oko 17 časova sam „dobio“ Ranka i rekao mi je da je Julio u petak uveče, kad je pao mrak počeo pratiti Isabell i Arsu. Kad mu se ukazala prilika u jednom šumarku je sa četrnaest rezova isekao Isabell po licu i rukama. Arsu nije dirao. Medjutim Arsa nije ni pokušao da brani Isabell. Od straha. Iako je posle našeg muziciranja, da ne kažem prosjačenja, na Freiestrasse imao kod sebe Ovation Gitaru sa koferom.

Ranko mi je ispričao da je cela porodica E. u šoku. Da je Isabellin otac u hodniku bolnice rekao Ranku i Arsi da ne pita za cenu samo da mu nadju nekog ko će ubiti Julia.

Policija je Julia uhvatila odmah iste noći koje je napao Isabell. Porodica E. nije Arsi izjavila nikavu zamerku, ali smo Ranko, Judith i ja videli Arsine muke. I ubrzo poslo Isabellinog izlaska iz bolnice otputovao je u Srbiju.

Ja sam u CH ostao do današnjih dana. U ekonomsko-politička sranja tadašnje Yu-polit-elite nisam ulagao ni dan svoje budućnosti. Dakle ni u stabilizaciju Dinara prema DM po Anti Markoviću.

2009. u jesen sam sreo Isabell u jednom lokalnom vozu između Laufena i Delemonta. Rekla mi je da živi udata u jednom selu iznad Laufena i da ima sad i sina Kaya, „koji je

već u pubertetu“. Nisam joj ni reč rekao o sudbini mog kolege i njenog nesudjenog supruga Arse.

Ko mi ne veruje da je ovako bilo neka pita Ranka i Judith. A vi iz Kamenice i onog smedervskog sela znate da je Arsa voleo da pije rakiju i da je zbog nje i sedeo, onog za njega kobnog dana, sa onim svojim zlobnim komšijom u okolini Smedereva.

08. Savetnik odeljenja javne bezbednosti

Krajem juna 1989. je došao u Švajcarsku iz Srbije. Nameravao je ostati u njoj u "vr` glave" tri meseca; da zaradi 250 DM da bi mogao vratiti neki dug, koji je u Srbiji stajao godinu dana. To je u Srbiji bila jedna mesečna plata. Ali je on u Srbiji bio bez radnog odnosa od aprila 1988. A i da je bio u radnom odnosu mesečna – plata tamo je potrebna za mesečno preživljavanje, a za vraćanje duga ne bi ostajalo ništa. Itd. Naravno da u Švajcarskoj leta 1989. nije hteo ni tražiti neko radno nameštenje, koje bi za švajcarske prilike donosilo normalno, a za srpske nenormalno velike sume novaca: bio se zarekao da više nigde ništa ne privredjuje mišićima. Tri meseca u Švajcarskoj pa – nazad u Srbiju!

Medjutim, svako ko se seća kako su od leta 1989. tekle stvari sa Dinarom kao tada konvertibilnom valutom i polit-ekonomski odnosi u SFR Jugoslaviji, može razumeti zašto je on u jesen te godine odlučio da se ne vrati u Srbiju kako je to planirao njenog proleća; pre juna meseca.

U Švajcarskoj je počeo da zaradjuje novac kao ulični svirač, pa je tako nastavio i posle ona tri meseca koja su mu bila dovoljna da zaradi novac za onaj dug; i da ga poštom pošalje u Srbiju. Išlo je kako je išlo, ali to za ovu priču nije važno.

Važno je samo to da je posle tri godine ilegalnog boravka u Baselu, primećen u jednom selu kod Solothurna i da su ga u Policiji registrovali kao turistu, koji mora da napusti Švajcarsku do 31. marta 1992. godine. Prvog maja te godine je, zahvaljujući jednoj mladoj ženi, opet bio u Švajcarskoj; ali sada legalno: da može ostati još jednom tri meseca za tu godinu i – gotovo!

Ali onda počne rat u Bosni, pa njemu zapadne produžetak njegovog boravka u CH. Pa opet produžetak, pa opet, ... Označen je kao izbegavalac vojne obaveze u Srbiji.

Ustvari u Kantonal-noj policiji Solothurna su uz njegovo ime zalepeli imenicu: Re-fräkter; *Kriegsdienstverweigerer*: Izbegavalac vojne obaveze.

9. septembra 1992. mu je dozvoljeno da ostane na neodredjeno vreme, ali da potpiše da neće zahtevati ni azil ni radno mesto; nego da se izdržava sâm kako zna, ili da ga izdržava gospodja koja ga je maja meseca te godine u Švajcarsku bila ponovo uvela.

I – šta? Potpisao je, jer niti je hteo azil, buduću da ima porodicu i rodbinu u Srbiji, niti je hteo da radi nešto od onoga što Švajcarci nude Balkancima, Turcima i inim strancima bez visokoškolskog obrazovanja.

1994. je već bio poznat u Solothurnu kao ulični svirač.

Postao je "gradski inventar". Većina stranovnika Solothurna i okoline je verovala da je on Grk, jer je svirao grčku i makedonsku muziku na buzukiju. Dobijao je dosta novaca, ne zbog muziciranja, koje i nije bilo bogzna kako majstorsko, nego više zbog fame oko Grčke i njene muzike, zbog filma "Zorbas", zbog njegovog ciganskog lica i duge crne kose, ... A možda i zbog toga što je bio spokojan i srećan dok svira na ulicama. Njemu je bilo lako da ovde bude zadovoljan, jer je sve bilo bolje nego u Srbiji. I tako dalje sledećih godina.

1998. je dobio Odluku Kantona da do 30. Aprila 1999. napusti Švajcarsku, „jer je sad u Srbiji mirno i stabilno“ – rekli su oni.

1999. je puklo na Kosovu, a on dobije boravišnu dozvolu „B“. Sa svim radnim dozvolama za Kanton; tj, ne i za Konfederaciju. 2002. u januaru je postao i službeno „Musiker und Schriftsteller“ (pisac). Sa radnom dozvolom za te poslove u sopstvenoj organizaciji – Samostalni delatnik:

Selbststandigerwerbtätiger. Imao je pravo na svoj ISBN kontingent i imao je poverenje u sebe i svoje maštarije. Ali ... 08. decembra 2002. je, posle jednog orgazma sa Alexom doživeo moždani udar i postao nesposoban da svira buzuki i tako prosi.

Ali pošto nije hteo da pije nikakve lekove, niti da ide na bilo kakve terapije, "jer, (mislio je), mozak ne treba prljati hemijskim preparatima" – nije ni dobijao socijalnu pomoć: "Mi ne znamo da li ste stvarno i koliko bolesni." – rekli su mu službenici Sozial-Amta. – "Ne lečite se ni od čega."

I tako je on, nesposoban da muzicira i prosi bukvalno postao izbačen na ulicu: U ponedjeljak 30. juna 2003. mu je stiglo preporučeno pismo da do 30. Juna 2003. u ponoć napusti stan za koji nije bio platio stanarinu zadnjih šest meseci; inače će komunalne službe izneti iz stana njegove stvari i odneti u skladište, iz kog će moći da ih uzme tek kad plati rad komunalaca i čišćenje stana. Ako ne plati – stvari idu na licitaciju, a što ostane ide na djubre. On onda postigne dogovor da sačekaju da se iseli do petka, pa tamo-amo zovne kuma Baneta Radisavljevića. Bane dodje svojim kombijem i odveze njega i njegove stvari u Fehren kod Breitenbacha.

U većini gradova Švajcarske je već bilo zabranjeno slobodno sviranje na ulicama, a on nije više ni imao volju za to. Leto 2003. je bilo jako, jako toplo. Niti je bivalo ljudi na ulicama, niti je imao snage da svira u Laufenu. A svakog dana u Laufenu ili Breitenbachu i ne donosi bogzna koliko novaca.

Oktobra

2003. je već stanovao u jednom selu blizu Solothurna, jer se u Solothurnu osećao kao u svom gradu.

U januaru 2004. je stanovao u samom gradu; kod Andreasa, invalida koji je otputovao na tri meseca u Dominikansku republiku. Pošto je tako imao tri selidbe u roku od godine dana, tačnije od sedam, osam meseci, otvorio je Postfach (poštansko sanduče) kod Pošte u Solothurnu; da ne bi pri svakoj novoj selidbi morao obavestavati poznanike i službenike da "više ne važi ona adresa: ..., nego važi ova: ...". U *Einwohner Kontrolle* je svakako morao u roku od osam dana prijaviti promenu adrese.

U njegovo poštansko sanduče br. 1337 je bilo došlo pismo sa ovom adresom pošiljaoca: *Amt der öffentlichen Sicherheit*. (Služba javne bezbednosti).

Pomislio je da je sad upao u nemilost i zbog svojih pisanja. U medjuvremenu je bio shvatio zašto je upao u nemilost Socijalnih službi, inače zbilja humane države: loše su procenili njegove stavove prema Švajcarskoj, a samo zato što se često sastajao sa porodicom, koja je i sudski već bila u sukobu sa službama i upravama Kantona. Medjutim on nije hteo ništa da objašnjava ni svojim poznicima, (on ne koristi tako lako i brzo reč „prijatelji“), a ni vlastima Kantona; da njega ovde ne ljuti niko i ništa; tj. da u sebi nije u sukobu sa vlastima.

Ali – već je bio objavio jednu svesku sa trećinom tekstova iz svojih „*Intenzivnih uživanja slobode izražavanja mišljenja*“, u kojima je baš "uživao", odnosno, bio opasno slobodan.

Jedan lokalni filozof mu je bio rekao:

"Ne svidja mi se kako si drzak, ali ne znam odakle da te napadnem." – što je „mislilac-pisac“ primio kao pohvalu. Jer negovi stavovi nisu ni bili „na klimavim nogama“.

A drugi filozof iz Biela mu je rekao:

"Neke stvari su ti dobre, a sa nekim stvarima se ne slažem, ali ako ti treba stan – imaš moju kuću besplatno na raspolaganju doklegod budeš hteo.“

Naravno da se nije mogao tamo preseliti, jer sa dozvolom "B" ne sme menjati mesto boravka izvan Kantona, u kom je tu dozvolu dobio prvog puta.

Neke babe i domaćice su mu bile rekly da su njegova razmišljanja bezobrazna i da su njima neprijatno iznenadjene. Odnosno, bile su pre ove sveske sasvim sigurne da je on fin, milosrdan, nežan, ... „Ali ovo sad?!“

Ali njega napadi na njegove tekstove, kao ni pohvale istih, nisu uzbudjivali. Ipak se malo radovao što su ljudi koji imaju "nešto u glavama" kupovali posle jedne još i po dve, tri sveske, ...; da bi ih dali svojim prijateljima.

Dakle, šta sad od njega, ili s njim, hoće *Odeljenje javne bezbednosti*?

Kad je pročitao pismo "porastao" je u svojim očima i kao pisac i kao mislilac-knjževnik: U malom tekstu mu je objašnjeno da je *Amt für Öffentliche Sicherheit* zainteresovan za njegova vidjenja stvari i odnosa u CH. Tu mu je objašnjeno da mu više nijedno pismo neće biti poslato sa nekom adresom, a da on svoja pisma šalje na adresu:

Frau G. B.

Postfach, 4502 Solothurn.

Svako njegovo napisano mišljenje će biti plaćeno nekom sumom Franaka, priloženih u pismu sa novim zadatkom.

I onda su počela dolaziti pitanja:

"Šta mislite o ovom ...?"

"Šta mislite o onom ...?"

"Kako ocenjujete ovo?"

"Kako ocenjujete ono?"

Pitanja su bila o stvarima iz politike Švajcarske prema strancima, o mišljenjima stranaca o politici Švajcarske prema strancima, o poslodavcima, o Balkancima u CH, o Muslimanima u CH, o "radu na crno", ... o seksualnom zloupotrebljavanju dece, o smanjenju broja članova Hrišćanskih crkava, o porastu broja sekti i ritual-grupa, o uživanjima opojnih sredstava, o brakovima iz interesa, ...

Za svako mišljenje je dobijao po 100.- s.Fr. Dobijao je po dva zadatka mesečno. To se sve tako uhodalo da je već posle nekoliko meseci sasvim mirno računao na dvesta Franaka prihoda od *Odeljenja javne bezbednosti*. I uživio se u ulogu važnog političko-ekonomsko-socijalnog analitičara.

Pratio je temeljno novinske izveštaje o dešavanjima u Švajcarskoj i oko nje (u svetskoj politici i ekonomiji). Potrajalo je to tako dobre tri godine. A onda je prošao jedan mesec bez pisma gospodje B. Pa drugi, pa treći.

I on je zaključio da im u momentu nije važno njegovo mišljenje. Nije mislio da su ga kao mislioca i analitičara sasvim otpisali, jer bi mu to gospodja B. javila. Nego samo to: u momentu im nije bilo potrebno neko njegovo mišljenje o nečem.

Posle godine dana od njegovog poslednjeg mišljenja za gospodju B. došlo mu je novo pismo, sad poslato od Frau G. Bernhard, a ne kao prvo od odeljenja javne bezbednosti. U pismu je bio poziv da se sastanu u solothurnskom hotelu "Krone".

Otišao je te večeri u Hotel Krone i seo za sto koji gleda na katedralu *St. Urs und Viktor*. Za sto mu je prišla žena od oko četrdeset godina starosti.

"Gospodine Popović, ja sam ćerka pokojne gospodje Bernhard. Moja majka je umrla pre godinu dana. Dok je još bila živa dala mi je ovaj paket i rekla posle kod datuma da Vam zakažem sastanak, predam ovaj paket i ovo pismo."

Gospodin Popović je izrazio saučešće ćerki gospodje Bernhard i objasnio joj da nikad nije ni video njenu majku, nego da su komunicirali samo posredstvom pisama.

Gospodin Popović je izrazio iznenadjenje da mu uopšte dolazi neko od strane njegove „poslodavke“ privatno. Jer po prirodi cele stvari niko nije ni morao da ga obavesti da je g-dja Gherda Bernhard majka umrla, nego je posao mogao biti nastavljen bez obzira da li glavnog poslodavca zastupa Frau Bernhard, ovaj ili onaj službenik/službenica *Odeljenja javne bezbednost*.

G-dja Bernhard ćerka je objasnila da nema pojma po kom poslu je tekla saradnja izmedju njene majke i njega, gospodina Popovića. Gospodin Popović je pokušao da razume situaciju, ali je mogao samo da upita:

"Od koga je tačno ovo pismo?"

G-dja Bernhard ćerka reće:

"Od moje majke. Rekla mi je samo da je u ovom pismu jedna suma novaca za vas."

G. Popović: "A šta je u paketu?«

G-dja Bernhard ćerka: "Ne znam."

Poprićali su njih dvoje još kratko vreme o nekim obićnim stvarima. G-dja Bernhard ćerka je svoju majku opisala kao vrlo milostivu ženu, tako da se ona, g-dja Bernhard ćerka, nije iznenadila kad je „mama“ rekla da će ostaviti neku hiljadu Franaka jednom ulićnom sviraću. I – rastali su se te večeri gospodin Popović i gospodja Bernhard mladja; malo pre 22 sata.

Gospodin Popović je bio nestrpljiv da sazna sadržaj paketa koji mu je upućen od strane pokojne g-dje Gherde Bernhard. Nije ni na šta pomišljao, ali je njegovo iznenadjenje bilo ogromno: U paketu su bila sva njegova pisma *Odeljenja javne bezbednosti*. Izbrojao je ih je sedamdeset i sedam. Sva neotvorena.

"Za koga je stvarno zahtevala ona moja mišljenja je lako zaključiti po tome što moja pisma nisu ni otvarana: Ni za koga! Ali se mora priznati da je bila hrabra uzimajući u upotrebu pečat *Odeljenja javne bezbednosti* za stvari koje nisu ni nju interesovale.

Medjutim, moja mišljenja imaju veću vrednost nego 100.- Franaka po jednom; ali kad je ćovek bez para bilo je daj šta daš. Sa ovih njenih CHF 20'000 smo sada quit.

Laka joj crna zemlja.“ - reće sebi g. Popović i stavi novćanice medju listove knjige „Carevćeva lira“ od Ive Cenerića – NOTA Knjaževac.

09. Šta je zaista rekao Hermes Trismegistos?

Pre oko tri hiljade godina je jednog leta, duž južne obale Mediterana, putovao pešice jedan mlad čovek. Visokog rasta, vidljivo snažnog tela, u skromno ali čisto belo odelo obučen. Kad bi ogladnio pitao bi uvek samo muškarce za malo hrane; Nikad žene i devojke.

Kad bi mu neko rekao da bi trebalo svojim trudom da zaradi sebi hranu, odgovarao bi da on izbegava da radi, e da bi u svakom trenutku bio slobodan za susret sa Bogom i doživljaj blaženstva. Uglavnom bi ga muškarci rado primali u društvo i ispitivali koješta: odakle je, gde je krenuo, zašto, dokle, ... Niko mu nije bio baš neprijateljski nastrojen, jer ni u kom nije izazivao zavist ili ljubomoru.

Tako je jednog dana stigao u Kartaginu. I iako onako skromno obučen ipak je i tamo odmah pao u oči dokonim muškarcima u luci.

*Kako se zoveš?

° Amun.

* Odakle dolaziš?

° Iz daleka.

* Zašto si čak ovamo došao kad nećeš da radiš, nego prosiš za hranu?

° Ovde sam samo za kratko vreme; u prolazu sam.

* A gde ćeš dalje?

° Nigde odredjeno. Moj deda s očeve strane mi je rekao: "Ako hoćeš da budeš srećan celog ovozemaljskog života i da udješ u večnost, moraš sresti Boga i doživeti blaženstvo."

* Ah, daaa. Što su ljudi bliži grobu to žučnije dozivaju Boga. Ti veruješ da te je deda dobro savetovao?

◦ On nije rekao da moram neizostavno sresti Boga i doživeti blaženstvo, nego samo ako želim sebi sreću za ovaj život i ulazak u večnost.

* A šta je sa ljudima koji ne sretnu Boga i ne dožive blaženstvo?

◦ To isto sam ja njega pitao, a on mi je odgovorio da su takvi ljudi za nešto dobri, a za nešto nisu?

* Može biti. A oni koji sretnu Boga i dožive blaženstvo su za sve dobri?

◦ Ne, ali su bolji vladari nego oni koji Boga ne sretnu i blaženstvo ne dožive.

E, tu nastade grobna tišina medju Kartaginjanima i Amunom. Ljudi su Amuna počeli osmatrati mnogo ljubopitljivije nego na početku razgovora s njim.

Amun nije pokazao da je primetio njihovu zbunjenost, nego je mirno gledao na pučinu. To je njegovim sagovornicima bio znak da on od njih ne očekuje neki drukčiji odnos, nego dotadašnji. Onda se najstariji iz grupe Kartaginjana ohrabrio da ponovo počne sa ispitivanjem Amuna:

* Ko je tvoj deda?

◦ Hermes. Triput Najveći.

Najveći mislilac, najveći sveštenik i najveći kralj.

* To znači da ti ne moraš prositi, nego tako hoćeš?

◦ Da. Svugde usput govorim da u svakom trenutku moram biti slobodan za susret sa Bogom i doživljaj blaženstva, ali me ljudi ne shvataju ozbiljno.

* A ti sebe u svemu tome shvataš?

◦ Ni malo. A šta da radim? Deda je rekao ovako:

„Malo ko od ljudi iskusi te obe stvari. Na prste jedne ruke se mogu izbrojati oni koji su dosad obe te stvari iskusili kao momci ili devojke.

Probaj to za tri godine, pa ako ne uspeš posveti se jednoj ženi, vašoj deci i javnim poslovima. U zrelosti svojoj možeš opet pokušati, jer ni žena, ni deca, a ni javni poslovi ne stoje nikad kao barikade između čoveka i Boga, tj, blaženstva.

* Tvoj deda, Tripud najveći ti nije dao novaca da imaš na putu?

° Oho! Ne sumnjajte u velikodušnost mog dede!

Pred moj polazak na put, prilikom opraštanja od njega i mojih roditelja, deda mi je ponudio novaca i dva telesno snažna pratioca, ali mi je odmah rekao i ovo:

„Prvo, čovek može sresti Boga i u svojoj kući, ali putujući svetom može to nekad brže i lakše biti.

Drugo: Zlato će te pre odvesti tamo gde budnost opada, nego cilju tvog odlaska od kuće.

Treće: Pratioci na takvom putu su pre smetnja nego pomoć.

Četvrto: Žena je mladiću zadovoljstvo za jedan dan, ili noć.

Lanac takvih zadovoljstava zaustavi čoveka na putu ka sreći za ceo život. A zbog neke devojke može momak vrlo lako u opasnost upasti, jer glupi momci oko nje ne shvataju da slobodna devojka odlučuje kom momku će dozvoliti, da od njega, recimo tako, bude osvojena.“

Zbog toga ja sebi uvek govorim: Polako! Jedno po jedno.

* Lepo ti je deda to sve rekao. A gde čovek može sresti Boga?

° To isto sam ja njega pitao. Rekao mi je kratko: „Dole i gore.“

* Hm. Baš zagonetno. A gde može čovek doživeti blaženstvo?

° „Gore i dole.“ – odgovorio mi je deda.

* Ove dve stvari se ne dožive istovremeno? Ili da?

◦ To za sad ne znam. Tu je deda rekao da mi o tome neće reći ništa, da ne bih pravio planove i smišljao strategiju u traganju za blaženstvom.

Ja za sada imam jedan veći problem. Da bih, onda kad ga sretnem, prepoznao nekog čije ime znam, moram mu i lik prethodno upoznati?

* Pa, jasna stvar!

◦ Tako ja lutam dolinama i ne doživljavam ih kao velike dubine i lutam brdima, a ne doživljavam ih kao velike visine. Gde da sretnem Boga i kako da ga prepoznam?

* Aaa, ne, ne! Nisi na dobrom stanovištu. Tvoj deda je rekao: „Dole i gore.“, odnosno „Gore i dole.“ a ne: „Duboko i visoko.“ i obrnuto.

◦ U čemu je razlika?

* Dole je u dolini, u podrumu, u klancu, u paklu, ... a gore je na tavanu, na drvetu, na brdu, u rajju, ...

◦ Da. I?

* Kako može biti da je u paklu jednako kao u rajju? Tvoj deda je sigurno mislio na nešto drugo.

◦ Auu! Kako sam gluuup! – skoči Amun sa kamena na kom je sedeo. To znači da sam mirno mogao ostati kući, a ne potucati se po svetu.

* Da! – odgovoriše mu uglas Kartaginjani.

◦ Vi ste mi sad mnooogo pomogli. A svugde su me ljudi savetovali:

„Idi u onom pravcu. Tamo je jedno vrlo veliko brdo.“

Ali ja sam sâm sebi kriv da sam ovako daleko od kuće otišao.

* A tvoj deda je mogao tačno da ti objasni šta znači to „Kako dole tako gore.“ Ili obrnuto? A?

° On ne priča mnogo. O tome mi je rekao ovoliko:

„Kao što ne mogu da dišem za tebe, tako ne mogu ni da gledam ili da mislim. Imaš oči, imaš mozak pa ih koristi kako treba.“
Posle kratkog ćutanja s obe strane, Amun reče svojim sagovornicima: Kako sam na svoju sreću stigao dovede, tako mogu još srećnije da krenem nazad?

* Možeš. – rekoše mu Kartaginjani.

° Hvala vam za sve. Ostajte u zdravlju. Pisaću vam ako mi uspe da steknem blaženstvo za ovaj život i za večnost.

* * *

Nakon Amunovog odlaska iz Kartagine, neki od onih koji su sa njim razgovarali, počele ga ocenjivati i procenjivati kao nedovoljno inteligentnog da prepozna „onog čije ime zna, a ne i lik“, naime Boga i da će njemu, Amunu, uzalud oteći vreme za jednostavna uživanja u ovozemaljskom životu. Neki su, opet, stajali na stanovištu da je samo inteligentan čovek sposoban i za sebe samog reći: „Auu, kako sam glup!“

A i jedni i drugi su posle mnogo puta složno odgonetali da li je ono Hermesovo „dole“ u čoveku, a ono „gore“ izvan čoveka, ili stvari sa tim stoje obrnuto.

* * *

Dvadesetdve godine kasnije je Amun odaslao jedno pismo adresirano ovako:

„Svim mudracima Kartagine“

„Dragi moji prijatelji, godinama nisam čuo ništa o vama. Pretpostavljam da vi o meni ponešto jeste.

Ja sam suprug divne žene i otac dva mila deteta.

Sreću za ceo ovozemaljski život i ulaz u večnost sam sebi stekao. To znači prvenstveno to da porodičan život ne ometa duhovni razvoj čoveka.

Istina je ono što ste mi rekli, da „dole“ nije u dolini, kao što ni „gore“ nije na planini.

Blaženstvo stekne čovek kojega se um na sebi sasvim umiri, a Boga spozna čovek kojega se um sasvim napregne oko stvari i stanja oko njega, čoveka.

Pošto su to dva sasvim različita napora uma, koja se isključuju, predstaviću vam ih slikovito ovako:

- Onaj koji doživi blaženstvo je kao čovek koji stoji na vrhu planine: greje ga Sunce, a ispod sebe ne vidi ništa od magle oko planine.

- Onaj koji stekne sva znanja ovog sveta je kao čovek koji stoji ispod planine i niti ga greje Sunce, niti vidi išta iznad magle koja okružuje vrh planine.

Doživljaj blaženstva bez znanja o svemu što nas okružuje je od male vrednosti; isto kao što je od male vrednosti i sve znanje o svemu što nas okružuje, a bez doživljaja blaženstva.

Blaženstvo može lako doživeti i neki prosečno inteligentan umno povučeni čovek, a znanje o svemu što nas okružuje može postići i neki prosečno inteligentan čovek, kojega se um nikad ne bavi sobom.

Svaki čovek koji doživi blaženstvo, a ne stekne znanje o svemu što nas okružuje, je kao čovek koji koristi zdravstveno bezopasne opijate. Dakle, prijatno mu je, iako nije trezan!

Svaki čovek koji nauči sve o svemu što nas okružuje a ne doživi blaženstvo je kao onaj koji upotrebljava zdravstveno štetne opijate: u jednom trenutku stoji uspravno, u drugom se ljulja, a u trećem se sroza na pod; pa opet sve ponovo: ustane, ljulja se, padne, ... ustane ljulja se, padne, ...

Samo iskustvo spoznaje svog uma i spoznaje svega što nas okružuje omogućuju zajedno blaženstvo za ceo život zemaljski i ulazak u večnost.

Onaj koji upadne u ubedjenje da je shvatio svet oko sebe, a ne shvati sebe u umu, je jadan celog ovozemaljskog života, jer nikad ne bude stabilan u svom razumevanju Boga i ljudi; ne shvati Stanje stvari sa svim takozvanim nesrećama ovog sveta kao, ipak, stvari sâmog Boga.

Kako raste znanje takvog čoveka o ovom svetu, tako raste i negov duhovni jad, jer se neprekidno klâti izmedju oduševljenja i sumnji.

Onaj ko shvati sebe u umu ne može ući u blaženstvo doklegod ne shvati koliko-toliko svet oko sebe i prestane se svetom oko sebe opterećivati. Odnosno, da bi se doživelo blaženstvo potrebna je i mala porcija nezainteresovanosti za detalje, kao i za budale i gluposti ovog sveta.

Čovek koji stekne blaženstvo i zadovoljavajuće znanje o svetu oko sebe stekne i oči kojima vidi Sunce i onda kad se nalazi ispod planine oko čijeg vrha lebdi magla, odnosno, on vidi sve u dolini čak i onda kad stoji na vrhu planine oko kojeg je magla. Za njega, takvog čoveka, magla oko planine nema nikakvog značaja.

Dedino „Kako gore tako i dole“ se ne odnosi na tu vidovitost blaženog čoveka, nego se odnosi na to da su takozvana materija i duh jedno te isto, a svojstva tog Jednog jedinog prostaci dele na dva; naime na materiju i duh.

Ako se, očekujem, složimo s tim da je Bog to Jedno jedino, celovito, onde je um inteligentnog čoveka ustvari um Boga, a kad se Bog, kao um u čoveku, bavi sobom celovitim – stupa u savršeni mir. Jer, kad se okrene sebi, kao skupu ispoljenja, stupa u mirno posmatranje sebe kao nosioca uma, kojim biva svestan sebe i kao Jednog jedinog i kao skupa ispoljenja.

Moj deda Hermes Trismegistos je zato *Tripud najveći*, jer je sebe spoznao i kao čoveka i kao Boga.“

Vaš Amun

* * *

Stariji mudraci Kartagine su se vrlo obradovali Amunovom pismu.

Jedan mlađi je upitao:

- * Koji Amun je poslao ovo pismo?
- ° Novi kralj Velikog kraljevstva.

* I to ovako bez titule i pečata?

- ° Možda nas zaista smatra svojim prijateljima, a možda samo nije hteo da kod nas omalovaži svog oca. Ili i zbog jednog i zbog drugog.

Lice mladog Kartaginjanina je pokazalo da ne razume ovaj odgovor, pa mu ga je stariji pojasnio:

- ° Ovim pismom se razume da Amunov otac nije dostigao najvišji stepen razvoja jednog čoveka, odnosno nije doživeo blaženstvo i nije shvatio Boga, pa je Hermes Trismegistos Veliko kraljevstvo predao svom unuku Amunu.

* Eh, kao da bi narod osetio tu manjkavost na Amunovom ocu.

- ° Udaljeni podanici Velikog kraljevstva nesavršenstvo Amunovog oca ne bi приметili, ali na dvoru bi se to приметilo i osećalo. Nesklad na dvoru se vremenom prenese na celo kraljevstvo, pa se taj nesklad vremenom pretvori u nered.

* Da. Da, ... – reče mladi Kartaginjanin.

- ° Da, da. – reče i stariji. Nije lako svet razumeti, a još je teže um umiriti.

10. Trajko koji je sâm sebi dao ime

Onog oktobarskog dana je napolju bilo prilično hladno; sigurno ne preko 5°C. Meni je ipak bilo prijatnije, nego nekom ko je samo stajao; radio sam. Slagao sam iscepana drva, kretao se tamo–amo i beše mi čak i vrućina. Avgusta i septembra sam iscepana drva ostavio onako kako su pala posle cepanja, da se osuše, a zadnja dva dana septembra ih ubacio u šupu. Ono i nije šupa u pravom smislu reči, nego pomoćna zgrada za deo imanja na kom se nalazi; nekih 300 metara daleko od stambene zgrade. Hteo sam i ovaj deo imanja da dovedem potpuno u red. Cepanice sam bio mogao samo složiti pod strehu i ostaviti, jer je na tavanu glavne kuće bilo nacepanih drva bar za deset kubnih metara, ali sam ih, cepanice i nekraćene oblice oko pomoćne kućice, sporta radi, rukom istesterisao i onda iscepao.

Stajao sam na pragu ulaza u kućicu i osvrtao se malo na ono što sam baš lepo sredio unutra, pa na pljusak ispod kog sam morao proći da bih stigao do kuće. To je bila razdaljina na kojoj bi kiša sigurno probila svako odelo do kože. Medjutim, nisam imao razloga da žurim. U krajnjoj varijanti sam mogao uzeti poklopac nekog plastičnog bureta i stići tamo na verandu relativno suv. Dakle nije se radilo o tome da sam tu stajao vezan meteorološkom situacijom, nego sam zaista još uživao pogledajući na obavljen posao i hladeći se nakon rada. Izneo sam bio stolicu na sklapanje-rasklapanje i seo pod nastrešnicu. Da me je neko video da onda tamo sedim, a ne znajući da se odmaram, hladim i uživam – pomislio bi da nisam čitav. Medjutim, ko me je onda mogao tamo videti? Ne samo zato što nikog u celom kraju nije moglo biti napolju a da nije zemljotres ili da mu kuća ne gori, nego ni zato što u krugu od 2-3 kilometara niko ne živi. A prolaznika-pešaka ima samo leti; i to gore po putu. Imanje na kom sam se nalazio je jedino između Ober- i Niederdorfa; baš na sredini puta. Sela su na

razmaku od 4-5 kilometara; Heidenu je bliži Niederdorf. Imanje sam dobio na potpuno korišćenje za jednu mnogo malu sumu Franaka mesečno. Ipak ga ja nisam hteo koristiti kao poljoprivredno zemljište: Mislio sam da na njemu boravim samo kad se želim odvojiti od medija i grada. A to bi bivalo kad bih osetio da imam napisati nešto voluminozno po broju stranica, ili kad bih nešto učio. Kao što sam se onda obračunavao sa Gramatikom nemačkog jezika.

Na onom imanju sam pre leta 2007. bio samo dva, tri puta u poseti, sa jednom od vlasnica imanja, a u leto 2007. tri nedelje na moju inicijativu. Vlasnice kuće su dve sestre H. Mladja B. E. H. me je ona dva, tri puta bila povelala da joj pomognem nešto urediti, ili preneti – zaista se više ne sećam o čemu se radilo – a u leto 2007. sam tamo bio sâm. Ona dva, tri puta je B. E. bivala vrlo nervozna situacijom u kući i pomoćnim zgradama; jed-nom štalom pod krovom glavne zgrade i onom gorepomenutom kućicom na severo-zapadnom delu imanja. Dok je porodica njenih roditelja bila još mlada, tj. pre oko četrdeset godina, živeli su tamo. Majka je bila učiteljica, otac protestantski sveštenik i čisto iz ljubavi za okolinu i poštovanja prema tradiciji imanje su držali kao da žive samo od njega; odnosno imali su nekoliko krava i kokošaka, malu baštu i voćnjak, ... Ribizle i dunje oko kuće i danas stoje tamo. Onda je otac prebačen na službu u jedan Kanton na sasvim drugom kraju Konfederacije, a imanje je ostalo da jednog dana bude sredjeno; očišćeno.

Onog leta 2007. je sve izgledalo kao da je neko sa imanja pobegao: alati više razbacani nego sortirani, pòd štale pokriven okamenjenom balegom, oko deset kubnih metara cepanih drva samo bačenih na tavan nad štalom, da jednom budu složena, a tavan je služio i kao skladište sena, ogroman slog dasaka dužine šest metara, na mnogo mesta kalemi bodljikave žice za ogra-du, kalemi tankih žica za povrtarstvo, sudovi za topljenje

katra-na, rolne ter-papira, trule daske i oblice, kojekakvi štapovi za pasulj, boraniju, grašak i paradajz, cigle, ...

Prosto rečeno: Haos.

Kad sam ja sve ono prvog puta video nisam mogao pobeći od zaključka da je gazda bio ili traljav ili mnogo zauzet službom svom narodu, pa nije imao vremena da sve drži kako treba.

Mada ima i ljudi kojima je nered normalna stvar.

Elem, B. E. mi je bila rekla da je njoj i setri želja da kuću prodaju, ali da je problem u tome što vlast onog Kantona ne dozvoljava da imanje kupi neko ko se ne bavi stočarstvom ili zemljoradnjom, a ondašnji seljani imaju svoja imanja i ne interesuje ih imanje porodice H. kolikogod da je lepo.

Imanje je veliko, po mojoj proceni neka četiri, pet hektara veliko; možda i više; ja se ne razumem u geometriju. Ulaz u glavnu zgradu je na 921 m iznad mora. Nekih 100 metara iznad kuće je put kojim se može proći iz Oberdorfa u Niederdorf, a od njega se odvaja putić koji vodi samo do pred glavnu kuću imanja H.

Ali to nisi ni blizu glavne odlike imanja. Veći deo imanja je pod travom. Ali značajno velika borova šuma se nalazila na severo-zapadnoj strani. Takodje jedna manja preko glavne livade, a ka severu. Na samom kraju veće šume imanja se nalazi jedan mali vodopad, do njega dosad nikad nisam otišao jer nisam ima volju da tačno vidim gde izvire voda: samo sam znao da je onaj put iznad šume imanja H. i da nikakva voda ne teče ispod puta Oberdorf-Niederdorf. Odnosno – nema mosta tu na putu. Pred ulazom u štalu koja je pod krovom glavne kuće je jedno drveno korito, nad kojim je jedno crno gumeno crevo iz kojeg ističe pijaća voda. Uz ivicu pašnjaka ka istoku su četiri velika stabla boskop-jabuka. Ulaz u kuću gleda na sever. Kad se čovek okrene ka severu, a da na nebu nema oblaka, vidi u daljini Bodensee.

S obe strane onog puteljka koji sa glavnog puta dolazi do kuće je takodje površina pod travom, ali mnogo manja nego ona ka

istoku. Ona kućica u kojoj sam radio onog oktobarskog dana, kog je popodne padala jaka kiša, je takodje okružena velikim travnjakom. Na sva tri travnjaka leti jedan seljak iz Trogena napasa svoje krave. Ne plaća kiriju, ali je u obavezi da travu kosi i seno odnosi svojoj kući. Uslov mu je takodje da trave ne kosi pre nego što im prodju prva cvetanja.

Kad je B. E. početkom avgusta 2007. meni rekla da bi ona i sestra prodale kuću za 50 hiljada Franaka, ja sam se rastužio da onakvo blago od livada i šuma ode budzašto. Posle nekoliko dana sam je sreo u Solothurnu i pitao da li bi mi dala ključ od one kuće i slobodu da sredim unutrašnjost i okolinu.

Pitala me je za koje novce ću da radim.

Rekao sam joj da nisu važni novci za moj rad, nego da ću se kajati celog života ako kuću ne sredim i nesredjenu pustim da ode nekom u bescenje. Ustvari sam joj rekao da njihovo imanje niko pametan ne bi prodao, jer se ne zna kakva vremena dolaze. Odnosno, narod i čovek bez zemlje i vode nemaju budućnost.

Ona mi je dala novce za povratnu voznu kartu i za rezerve hrane. Bio sam tamo samo tri nedelje. Radio sam kad mi se radilo i koliko mi se radilo; kao svoje i po volji i po bio-ritmu. Ustajao bih oko 10 ujutro, kuvao nešto za ručak i večeru i oko podne počinjao da čistim i sredjujem. Uglavnom sam radio do 23 časa, ponekad i do jedan noću; Nikog nije bilo u blizini da zove policiju zbog nekog ko remeti noćni mir.

Kad mi je nakon dve nedelje nestalo hrane telefinirao sam joj da preko pošte pošalje na moje ime još 50 Franaka. Sišao sam do pošte i podigao 100.-; toliko je bila poslala. Kupio sam nove rezerve hrane, popeo se na imanje i finiširao operaciju čišćenja. I dan-danas imam listu onih sati rada tamo. Nisam ih upisao više od 150; Nije mi uvek bilo jasno šta da joj računam u čisti rad, a šta u organizaciju rada, pa sam pisao samo ono vreme kog su moji mišići bili u naporu. U sredjenu kuću je

septembra prvo ušla starija sestra i javila mladjoj da je kuća neverovatno lepo sredjena:

„Samo je suviše revnosno čistio.“

Odnosno starijoj sestri je bilo žao šta sam iz neznanja šta se htelo zadržati spalio i stare dnevne i nedeljne novine. Ali, ... B.E. je stigla tek oktobra meseca da ode i vidi šta sam ja uradio u avgustu. Išla je tamo sa svojim starijim sinom. Posle mi je pričala da je njen sin odmah tamo rekao da je sramota ostaviti da ja obračunam onako malo novaca za onaj rad, koji mi je ona bila dala čim sam joj bio raportirao da sam posao završio; a da nije ni videla šta sam bio uradio. Posle njene posete sredjenom imanju dala mi je do kraja one godine, za kojekakve moje stvari, još ukupno šest puta više.

Onda se javila jedna žena iz Heidena da kupi kuću za one pare koje je bila čula kao cenu: 50 000.- B. E. joj je rekla da sad ne daje ni za milion. Tako sam ja ono sredjivanje uvrstio u nevjredniji fizički posao mog života.

Onda su mi sestre u leto 2011. same ponudile da celu trospratnu kuću i imanje unajmim za simboličnih 400.- Franaka.

Još su pitale: „Da ti nije to mnogo?“

Posle sam čuo da su im dve osobe nudile da na imanju žive za po 1.100.- mesečno i da kuću održavaju, ali su sestre rekle da na imanje neće da puste nikog osim mene, jer im treba neko ko će da gleda kuću s ljubavlju. Ja sam sestrama H. rekao da sam ja poslovno i svojim maštanjima još vezan za grad i da njihovo imanje mogu unajmiti samo do decembra 2012, a onda da sve prepistimo Barbari Elsi W., mojoj prijateljici Nemici, a ja da kuću održavam i dalje tako što bih u nju odlazio kad bi mi B. E. W. javila da treba nešto uraditi i popraviti.

Dakle, sedeo sam pod strehom pomoćne zgrade i konačno gledao samo na tamno nebo. Primitim onda jedan automobil gore na putu. Kretao se ka Heidenu. Medjutim, sa glavnog puta je

skrenuo na putić koji vodi na „moju“ kuću. Nisam pomislio da moram ići gore, jer nikog nisam očekivao. Ušao sam u kućicu da uzmem dvogled i vidim o čemu se radi. Automobil je stao pred kuću i iz njega je izašla jedna, videlo se u odnosu na automobil, neobično visoka žena, u haljini koju su kiša i vetar odmah zalepili uz njeno telo.

Video sam jasno da je žena trudna. Onda je čučnula pored automobila i ubrzo zatim sela na zemlju. Ja sam izračunao da ni od kakve koristi ne bih bio ni da sam mogu preleteti jarugu i onih trista metara, pa sam mobilnim pozvao broj 144.

„Da?“

„Molim da uputite kola hitne pomoći ...“ - objasnio sam gde. Ja nisam bio prešao ni pola proplanka, a automobil hitne pomoći se već spuštao ka mojoj kući.

Pomislio sam da je žena već ranije telefonirala službi Hitne pomoći i krenula sama ka porodilištu.

Šta sam mogao drugo zaključiti?

Kad sam stigao do automobila proverio sam da li je zaključan. Nije bio. Ključ za start je bio na mestu, ali ja ne znam ni da zaključam automobil, a kamoli da ga vozim i – sve sam ostavio onako kako je i žena ostavila.

Jedino što sam posle razmišljao jeste bilo to da li sam u obavezi da ostanem ovde dok se porodilja vrati ili sam slobodan da odem u Solothurn kad mi se prohte. Posle nedelje dana sam otputovao.

Na kraju oktobra sam opet pošao tamo u Apenzel da na imanju H. pre nego što padne sneg pokupim jabuke: Koliko mrzim Golden delicious toliko volim Boskop.

Kad sam izbio na imanje stazom kroz donju šumu nisam mogao verovati svojim očima: Onaj automobil je još stajao tamo.

Neverovatno.

Šta da radim? Koga šta da pitam? Kome šta da javim?

Da sad silazim u Oberegg do policije ne bih ni za koju zdravu osobu, ali čim niko nije došao po automobil, onda nešto nije izašlo na dobro sa onom porođiljom.

Meni automobil ne treba ni da u njega nasadjujem kokoške. A ovako dobar primerak se ne ostavlja tek tako u nedodjiji. Znači da nešto ne valja u celoj priči.

Tu sam se bio malo pokajao što sam onda otputovao. Ali po mojoj prirodi sam na neki način bio i prisiljen na to: Ja nemam volju da u tako nekoj situaciji mnogo pričam sa nekim; bude šta bude i gotovo. Sve u normalni življenja. Onda nije niko stradao i kakva je to tema da se žena porodi izvan kuće ili bolnice? Nije moja stvar ni da sretnem nju koja je automobil doterala, ili ne-kog drugog ko bi po automobil u njenom interesu došao, a ona nedelja dana mog čekanja, da se ona vrati ili dodje s nekim, je bila sasvim u granicama uljudnosti i čovečnosti.

Pre nego što je pao mrak pokupio sam ne mnogo ulupane jabuke sa livade i obrao one sa nižih grana i stajskim kolicima ih oterao u hodnik između stambenog dela kuće i štale.

Nisam hteo da zagrevam kuću jer je to posao od nekoliko sati. Velika kaljeva peć u dnevnoj sobi na prvom spratu se mora postepeno, satima zagrevati, da ne bi keramika popucala ako bi se pregrijala. To je i bio jedan od razloga što mi se nikako nije svidjela ideja da na imanju boravim tokom zime. To je ipak posao za strpljive domaćice, koje to rade usput: Sutra nazad u moj grad!

Ali ako sutra sidjem sa rancem jabuka do policijske stanice, pa se bude pokazalo da se moram vraćati na imanje, onda ću jabuke morati ponuditi policajcima, jer da ih vučem sat vremena nazad uz brdo ne bih ni da su zlatne; Unajmio bih helikopter i – gotov pos`o. Da ponesem dokumente koji se, pretpostavlja sam, nalaze u automobilu je takodje glupo. Moram ih posle vratiti nazad.

Da pogledam dokumente pa zapišem podatke – nisam lud: ne želim ništa znati ni o njoj ni o automobilu. Idem kući i kad čovek nema ništa na saveseti ne boji se ničije poštene policije. A Švajcarska policija je kulturna i uvidjva. Ako se stvar ne reši kako ja mislim da je već trebala biti rešena – neka me traže i – naći će me. Njima to ne pada teško. A ionako nemaju mnogo posla. Tj. ne žure nigde i sve reše za kratko vreme. Da niko nije doša po automobil ni tražio mene može takodje značiti da je sve u redu i da je svima sve jasno, ali se nikom ne žuri.

Ipak sam u Oberegg sišao bez ranca sa jabukama. Kad sam u policijskoj stanici objasnio koji sam i zašto sam došao čovek mi je rekao da o tome ništa ne zna i da mu treba vreme da se raspita. Rekao sam mu da je bio 4. oktobar. I on je preko službe Hitne pomoći saznao nešto o slučaju. Kad je sve stavio na papir počeo je gledati na podatke, pa na mene, pa opet na podatke koje je dobio, pa na mene. Onda me je upitao:

„Izvinjavam se što pitam, ali – da li je sa Vama sve u redu?“
 „Sto od sto.“ - rekao sam veselo.

„Iz porodilišta su mi rekli ime porodilje koju su onog dana uzeli na imanju koje o kom mi vi govorite: Malina Djurčik i ime oca novorodjenčeta.“

„Da? I šta to meni koristi u ovom slučaju?“

Policajac: „Vi ste Dragoljub Popović, Srbin, rođen 1. jula 1948 u Surčinu kod Beograda.“

Ja: „Da.“

Policajac: „Gospodja Djurčik, je sve ove podatke dala kao podatke oca njenog deteta. A vi se kod mene raspitujete o vlasniku automobila koji stoji na imanju sestara H. Gospodine Popović, u Porodilištu se čude da vi još niste otišli da vidite svoje dete i majku svog deteta.“

Ja sam tu osetio šta znači smak ličnog sveta. Policajac se zaista zabrinuo za mene i ustao je da mi pomogne. Dok me je smirivao i ispitivao da li da pozove službu Hitne pomoći ja sam pokušavao da shvatim o kakvoj se nameštaljci radi. Onda sam policajcu rekao s olakšanjem: „Da vam sad ne pokazujem svoja jaja, ali ja sam podvezan još od 1984. i ne mogu praviti decu.“ Policajac: „To mene ne interesuje. Ako sam Vam bio od pomoći da se prisetite stvari koje ste, čini mi se, zaboravili – radujem se. Ipak vam savetujem da se obratite lekarima, da bi se utvrdilo kog stupnja je senilnost u Vama.“

Tu sam se mogao i naljutiti na njega, ali što je čovek sa švajcar-skim službenicima mirniji to su mu veće šanse da ode tamo odakle je došao. Inače se zaista vrlo lako nadje ili u istražnom zatvoru ili u nekom Domu za umobolne.

Kad sam već krenuo da izađem iz stanice pitao me je:

„Zar ne bi bilo dobro da uzmete adresu porodilišta i obidjete majku i dete?“

„Imate pravo. Molim.“ - i pružio sam ruku da uzmem papir na kom je on notirao one informacije koje je skupljao za mene. Napolju sam čitao lep policajčev rukopis: Pored podataka o meni i imanju H. tražio sam sva slova o majci «mog» deteta: Malina Djurčik, rođena 1980. u Ruskom Krsturu, Vojvodina, Srbija, državljanica Švajcarske, lekar-specijalista za unutrašnje organe. Mesto stanovanja: Luzern, Almendstrasse 22. Otac Pavel, majka Zuzana.

„Opla, - rekoh sebi – ako je lepa usvojiću i nju i „svoje“ dete. Samo – koja je to zavrzlama samnom kao ocem. Ali `ajde. Ako im ne pomogne pipanje moje kese, daću krv na analizu pa da se utvrdi da ja nisam otac deteta. Ali to samo u slučaju da mi se Malina ne dopadne. Ako mi se dopadne i hoće da živi sa ovim „ocem“ deteta onda: gde je smetnja? Ima obrazovanje, lekarka je u svojoj državi, sigurno ima radno mesto, ..., ja volim malu decu, a uz malu decu idu i mlade majke i – nema razloga za

zabrinutost. Medjutim, savremene žene su nezgodne po pitanjima porodičnih odnosa: Neće da žive ni sa kim ko im popuje i ne dozvoljava da odu i dodju kući kad je njima ćef, ... a ja da joj čuvam dete, a drugi da ju „onodi“ – ne dolazi u obzir.

I – odlučim se na put za Solothurn.

Ako sam ja otac njenog deteta šta ona radi u Luzernu bez mene? I za koji krasni da se ja selim tamo? Neka me proglase senilnim, ali i to se da utvrditi; da nisam zaboravan. Ko zarezuje policajca koji na brzinu zaključa da samnom nešto nije u redu, samo zato što mu sve izgleda normalno i zdravo, a ja nezdrav.

A ko kaže da ona želi dalje stanovati u Luzernu?

Rusini i Slovaci su ipak najčestitiji narodi Evrope. Medjutim, Rusini iz Vojvodine ne odlaze na rad u inostranstvo.

Saznaću sve. Samo polako. A i oni će saznati da ja nisam otac Malininog deteta. Na stranu to što sam uštrojen, ali od 8. septembra 2008., kad sam zadnji put bio sa Mayom, pa evo već tri pune godine nisam kresnuo nijednu. Ali sad ja i nisam važan.

Šta to onda ne valja sa Malinom i detetom kad su još u bolnici?

I šta sam mogao nego da odem do porodilišta?

U porodilištu su me primili kao da govore: „Evo ga konačno.“

Još mi je bilo došlo da lažem da sam bio na službenom putu.

Ali onda: penzioner na službenom putu?

Kad su me uveli u sobu sa porodiljama stajao sam i gledao preko kreveta. Nijednu ženu nisam nikad video. Nisam znao koja je od njih Malina. Kod porodilja koje su imale posetioce ovako stari nisu bili ni očevi mladih, novopečenih očeva.

A i po redu stvari u mojoj lozi vreme mi je da budem praded; moja unuka je već u dvadeset prvoj. I – stajao sam tamo zbunjen. Kako je medicinska sestra, ili babica, koja me uvela u prostoriju protumačila moju zbunjenost i neodlučnost ne znam, ali me je povela do jednog kreveta. Na ramu kreveta je visila karta sa imenom Maline Djurčik. Prelepa žena je spavala, a pored nje je ležalo budno dojenče.

Kako je bila pružena po krevetu procenio sam da je visoka barem 190 cm. Boja kože ruku i lica je bila kad bi neko u litru mleka usuo četvrt-litra mango-sirupa: mlečno-zlatna. A kosa upravo obrnuto: kao kad bi neku u litru mango-sirupa usuo četvrt-litra mleka: zlatno-mlečna. Milina je bila gledati je. Neopisiva lepota! Vila na Zemlji. Onda sam pokušao da se setim šta sam ono video kroz dvogled, kad sam onda od one kućice posmatrao dolazak automobila i kretanje osobe koja ga je dovezla, pa dok sam bio ukapirao da se radi o trudnoj ženi. Ali se nisam mogao setiti da sam bio video boju kose. Medicinska sestra mi je tiho, valjda da ne bi probudila Malinu, prinela jednu stolicu i ponudila da sednem. Ili da čekam da se Malina probudi, ili da ju ja probudim. Kako se sestra udaljila tako mi je dojenče sasvim tiho reklo: „Platićeš mi što sam zbog tebe morao tri nedelje dugo da slušam drekavce u ovom porodilištu.“ Odmah sam se setio onog policajca u Obereggu. Da li sam ja stvarno zdrav? Pogledao sam bebu s čudjenjem i opet mi je besno, ali tiho, rekla: „Samo se ti čudi, ali nemoj da misliš da haluciniraš. Zdrav si i nemoj da bežiš!“

Nisam ni pomislio da bežim. Ali sigurno nisam izgledao zdrav, jer su ostali posetioci počeli gledati u mene, pokazujući da su spremni da mi pomognu, samo ako bih im nekako pokazao da mi je pomoć potrebna. Ne znam šta je Malinu probudilo tek otvorila je oči, pružila mi ruku i na čistom bačvanskom rekla: „Dobro došao. Dugo te čekamo.“

Nisam znao šta da joj odgovorim. Govorila mi je tiho a ipak jasno: „Nemoj da razmišljaš, jer nisi dorastao ni tome da sad prihvatiš, a kamoli tome da shvatiš. Opusti se. Ne brini.“

Ljudi oko ostalih kreveta su primetili da je Malina ljubazna samnom pa su se od moje zbuđenosti okrenuli svojim porodicama i porodima. Ja nisam znao ni šta da radim, te da bih znao šta da pričam, a ona je ćutala. Nisam verovao da je beba bila gladna, ali ju je privukla da ju podoji. Jeste sisa bila divna, a pod bluzom je i druga isto divno stajala, ali ja se nisam usudio da maštam, jer mi ni Malina ni dete joj nisu dali veru u to da su moje misli samo moje.

Kad je podojila dete pružila mi je opet ruku i povukla moju glavu ka njoj. Mirisala je kao da je ona beba; na mleko i cveće. Naslonila je svoj obraz na moj i na uvo mi šapnula:

„Ne boj se. Mi te volimo.“

Držala me je tako čvrsto da mi je bilo jasno da joj nisam neprijatan, a onda je i beba koja je ležala ispod nas, nad njom zagrljenih, rekla:

„Ne boj se. Mi te volimo.“

Sve što sam osećao od njih dvoje bilo je tačno ono što sam ja uvek zamišljao kao ljubav: Predaja bez interesa na dobit bilo koje vrste.

„Zašto već niste izašli odavde.“ - pitao sam.

„Zato što smo čekali da dodješ po nas. Mali je simulirao neke dečje smetnje da nas ne bi otpustili kao zdrave i oporavljene.“

Ja: „Kako da ja dodjem po vas? Šta sam vam ja?“

Malina: „Nemoj da se ovde raspravljamo. Može neko pomisliti da ti nismo dragi.“

Ja: „A jeste?“

Malina: „Vidi se da jesmo.“

Ja: „A gde da vas vodim?“

Malina: „Tamo gde je moj automobil.“

Hteo sam da je pitam o mnogo stvari, ali se ljudi ni o prostom lopovluku satima ne objasne, te da se ja u porodilištu objasnim sa ženom koju nikad pre nisam video o tome šta mi je, ko mi je odakle mi je, zašto mi je?

Kome treba novorodjenče koje govori?

Odakle takvo novorodjenče. Pomislio sam samo:

„Da celog života nisam blesav sad bih sigurno poludeo.“

Pa sam joj rekao: „Tamo je sada hladno.“

A ona meni: „Tamo je sada toplo.“

I pomislio sam:

„Ako ona kaže da je u onoj ledari toplo onda je toplo.“

Dok nas je taxi vozio na imanje razmišljao sam. Malina mi je u jednom trenutku rekla:

„Na dobrom si putu.“

„Da.“ - odvratih.

„Ma ne u ovom automobilu, nego u razmišljanju.“

Govorili smo srpsko-hrvatski pa nas vozač nije mogao razumeti; mada – ko zna? U Švajcarskoj ima neverovatno mnogo taxi-vozača iz ex-Yugoslavije.

„Znam sasvim sigurno da te nikad nisam video, a odnekud si mi poznata. A i ovaj mali cirkuzant.“

Mali mi je tu pokazao srednji prst svoje desne ručice, a Malina ga je lako lupila po njoj i rekla mu:

„No, no! Ne budi bezobrazan prema svom ocu.“

Onda meni:

„Da. Rekoh ti da si na dobrom putu. Razmišljaj i dalje.“

„Malina, ...“ -

Nije mi dozvolila da dalje govorim. Stavila je svoju finu ruku na moje usne i prinela glavu mojoj:

„Nisam ja nikakva Malina. Ja sam Arna.“

Ljudi moji, ostalo mi je bilo samo da ćutim i plačem u svojoj nemoći svojoj; koja me ja namah bila obuzela. Priča o Arni jeste duga priča. Samo da kažem da je sa Phaetona I.

Ali mi nije bilo jasno u koju priču upada mali seronja:

„Ko je onda ovaj preko?“

„To si ti sa Harmonije. Ako se budeš nešto bunio, daćemo ovde vaše krvi na analizu i svi dokumenti će reći da si mu ti otac.“

I – poverovao sam da bi medicinski dokumenti to pokazali.

„A što ti nisi došla sama, ako je već zbog nečeg sve izvedeno?“

„Došli smo oboje koje ćeš tamo voleti. Mene i sebe.“

„A zašto ste došli?“

„E, to je za miran i kontinuiran razgovor. Prićaćemo kad stignemo kući.“

Posle nekog minuta obostranog ćutanja je rekla:

„Ustvari; sve je prosto: Nisam više mogla da čekam pa sam se odlučila da dodjem i povedem te odmah na Harmoniju.

Plavozračeci su predložili da povedem i ovu malu kopiju tebe, da bismo utroje prošli medju tvojima na Zemlji; da bi tvoji ljudi shvatili da si otišao srećan; s divnom porodicom. Tj, da tvoji ljudi ne bi mnogo tugovali što si otišao.“

Nisam stigao ni da izrazim misao da sve ima smisla, a ona me je pitale: „Pristaješ?“

„Pa naravno. Ti si moja večna ljubav. Ovde imam još u vrh glave trideset godina starosti , a tamo trideset puta trideset hiljada godina mladosti.“

Pa upitah:

„A kako da medju ljudima imenujem ovog prcka?“

„A zašto ne da se zove kao i otac mu?“ - Pitala me je Arna.

Kad smo stigli kući prvo što se desilo je bilo da je mali počeo vikati svojoj majci.

„Joj, muko moja! Neću njegovo lično ime. Zovite me Trajko.“

11. Viktorija-S-26

U državi je postao poznat sajt www.pobednici.org. Preko njega su se upoznavali i društveno organizovali mladi, finansijski dobro stojeći ljudi.

I tako je tu išlo sve kao i obično preko Interneta što ide: virtuelno ćaskanje i sklapanje prijateljstava.

Svaka članica sajta se u osnovi zvala Viktorija, a za razliku od neke druge Viktorije je svom nadimku morala dodati po volji neko slovo. Ako je neko slovo bilo zauzeto onda se svemu morao dodati prvi sledeći broj koji je bio neupotrebljen. Tako je neka članica sajta mogla biti imenovana kao: „Viktorija-A-6“. Tj. neki član sajta je mogao egzistirati kao „Viktor-A-6“. Svako je stavljao avatare koje želi. Neki su postavljali stvarne fotografije sebe sâmih, a neki su postavljali fotografije drugih, lepših, osoba. Zavisno od toga ko je šta kakvim fotografijama hteo postići. Na sajtu je postojao i sistem p. p. (privatnih poruka).

Viktorija-S(vetlana)-26 je u stvarnosti vrlo lepa. Visoka je 175 cm. Dugih lepih nogu. Prirodno velikih sisa; B4. U svom poslovnom životu je vrlo uspešna kao *Savetnica za pitanja porodičnih odnosa*. Ima veliku kuću sa velikim travnjakom oivičenim visokom ogradom od živica.

Naravno, ima i mladu kućnu pomoćnicu. Lepu inteligentnu seljančicu Milanku. Milanka i Svetlana su se podnosile kao sestre bliznakinje. Milanka se brinula o Svetlani kao da joj je majka. A Svetlana je doživljavala Milanku kao svoje drugo Ja, koje ne zna šta prvo Ja misli i planira, ali koje uvek uradi ono što prvom Ja najbolje odgovara; ne samo za moment nego i za blisku budućnost. Milanka je imala slobodu da izađe u grad kad joj se prohte. Jer nikad nije izlazila iz kuće ako nije bila sasvim sigurna da Svetlani nije potrebna za ono vreme kog će biti odsutna.

Milanka je imala pristup i na bankovne račune Svetlane, jer bi se moglo samo desiti da neku sumu novaca ne uzme lakomisljeno, kako to Svetlana nekad čini ili naredi, ali nikako da neku sumu novaca tajno podigne i proćerda bez veze s mozgom i potrebama.

Milanka je imala jednog svog dilbera koji je otišao u tudjinu da zaradi novce. Ali se njegovo zaradjivanje novaca u zapadnoj Evropi oteglo, jer je otišao i bez profesije i bez znanja nekog stranog jezika.

Svetlana je živela bez stalnog čoveka, tj. ljubavnika. Nije mogla nijednog od onih koje je telesno upotrebljavala na svoje srce priviti, nego bi tako kad sasvim „zagori“ izašla uveče u neki bar i pokupila nekog koji nije mnogo pijan i koji nije uobražen. Pošto je takvih uglavnom malo, uglavnom se i ona vraćala kući sâma. Kad baš ne bi mogla da sačeka vikend da bi sama sebi ulovila „organ“, kako je nazivala muškarca kojeg bi uzela za jednokratnu upotrebu, kontaktirala bi agenciju za momke na telefonski poziv.

Zadnju godinu dana se po tom pitanju orjentisala na muškarce sa sajta www.pobednici.org.

Posmatrala bi šta koji piše i komentariše i ako bi joj se neki od članova tog sajta učinio dovoljno kultivisanim pojačavala bi komunikaciju sa njim, a onda u odlučujućem momentu prelazila na p. p. box i odabranog pozivala svojoj kući.

Nikad nije htela ići nigde s nekim od „organa“ izvan svoje kuće, jer je mrzela da se posle seksualnog zadovoljstva, ako bi seksualno bila zadovoljena, oblači i putuje svojoj kući. Ako pak ne bi bila zadovoljena od muškarca kojeg bi sebi dovela – bivala je tolerantna i uvidjavna: bilo bi joj dovoljno ako može da ga ljubi i on da ju miluje, pa da se sâma, svojim rukama, rastereti.

Ako bi joj u kuću došao *call boy* puštala ga je da ode kad on hoće; ili kad po svom poslovnom nameštenju mora.

A kad bi dovela nekog iz bara ili sa sajta pobednici.org dozvoljavala bi mu da prenoći sa njom; ako hoće, pa ujutro „kud koji“.

Jednog dana, međjutim, njeni kompjuteri su savim poludeli. Kad bi radila na njima stvari za svoje savetovalište – sve je funkcionisalo, ali kad bi ušla u p.p.box pobednika.org – ništa! Ekрани bi pobeleli, miš bi se ukočio i morala bi sa *ctrl+alt+delete* da PC restartuje pa – „Jovo nanovo“. I uvek isto. Pozvala je zato svog brata Nikolu, gimnazijalca koji je stručnjak i za hard- i software.

Nije mu tačno rekla kad joj PC poludi, ali ga je zamolila da pregleda da li je sve u redu. Nikola je zaključio da je sve u redu i sa njenim PC-om u kući, a i sa njenim PC-om u birou.

Kad je Nikola otišao, Svetlana je probala opet da udje u ciljanu korespondenciju na pobednicima.org ali opet isto kao i pre Nikolinoj servisiranja – ništa.

Kad je ušla u jedan sajt za ugovaranje telsnih kontakata videla je da se nešto namestilo protiv nje: Na odeljku „*on traži nju*“ je mogla da pozove koga želi; na odeljcima „*on traži njega*“ i „*ona traži nju*“ takodje, ali na odeljku „*ona traži njega*“ - ekрани pobele, miševi se ukoče i gotovo: *ctrl+alt+delete*.

Onda ona ode jedne večeri kod mama i tate u posetu i nakon što joj je Nikola dozvolio da otvori njegov PC ušla je u Internet. Sve je mogla i ovde kao i kod sebe, ali ni ovde u rubrici „*ona traži njega*“. Tu je ona zaključila da je Konstelacija protiv njenih kontakata sa muškarcima, pa se odlučila da ih dalje obezbe djuje sebi preko realnih terena. Tu je opet bivalo kao i pre: nekad nešto dobro, ali uglavnom – „*mani ga Mito*“.

Kad je baš morala da se rastereti odlazila bi u krevet kod Milanke i – užvala s njom. Tu se navikla na to da i sa ženom može biti lepo, pa je počela kući primati *call girls*.

Bila je i dalje vrlo aktivna na sajtu pobednici.org, ali nije ni pokušavala da pozove nekog muškarca sebi, jer je videla da čak ni onima koji su joj već dolazili ne može da odgovori da prihvata ponudu da se opet sretnu; pa čak ni da objasni da nešto ne funkcioniše u interesu njenog seksualnog života s muškarcima.

Prošla je zima, prošao je dobar deo proleća. Krajem juna se na njenom kućnom PC-u, prilikom sredjivanja nekih tabela, sam od sebe otvorio sajt pobednici.org, a onda i njegova rubrika p.p. U njenom uzbuđenju joj se obratila Milanka s nekim pitanjem, a ona joj odgovorila da ide u baštu da se sunča dalje, a da će joj se ona, Svetlana, pridružiti kad završi posao koji je započela; pa će se tamo dogovoriti o onome što Milanku interesuje.

Svetlana se prvo zabavila tim da otpiše svim onim muškarcima, koji su joj poslali ponude da se opet sretnu, zašto nije mogla nijednu ponudu prihvatiti, tj. ništa odgovoriti.

Onda je ušla u sajt agencije za momke na telefonski poziv. Tu je gledala koji je slobodan za večeras i odlučila je da odjednom pozove dvojicu. Na svoje obećanje Milanki, da će joj se pridružiti u vrtu, je sasvim zaboravila.

U neko vreme joj je neko pozvonio na vrata iz bašte; kad radi nešto važno isključi zvono za vrata sa ulice. Znala je da joj to ne zvoni Milanka, jer Milanka nikad nije zvonila kad ulazi u kuću, pošto njih dve nisu sebe sklanjale jedna od druge ni u najintimnijim momentima. Bile su jedna s drugom kao dva deteta; slobodne i otvorene.

Svetlana je ustala i otvorila vrta koja vode na baštu i – zgranula se: pred njom su stajala dva gola mlada, lepa muškarca. Alatke su im bile ukrućene i pucale u visinu njihovih stomaka. Jedan reče:

„Ona tamo nagužena, nas je uputila do Vas da Vas pitamo da li da ostanemo još ili da idemo; pošto smo nas dvojica profesionalci, a u bašti ima dovoljno amatera.“

Tu Svetlana pogleda po bašti: Prepoznala je sve muškarce i žene koje je ikad u zadnje dve, tri godine imala u ovoj kući, po bilo kom pozovu preko Interneta. Čak i neke *call boys*. Videla je i Milanku na travi kako je usmerila svoje dupe ka dimnjaku komšijske kući i kako miluje jaja svom „vatrogascu“.

Svetlana je tu na brzinu zbacila sa sebe odeću, uhvatila ovu dvojicu nežno za kese i uvukla u kuću. Pomislila je:

„Ako im ja moram platiti – onda će da rade samo za mene. Ostali nek` se kecaju za žabe.“

Dugo nije mogla da dogura do orgazma, jer je pokušavala da odgovori sebi:

Da li PC-i ima dušu?

12. Zbrka u Kosmosu

Probudi mene neka muzička sequenca iz tzv. Mobilnog. Pogledam na koje vreme sam bio namestio budilnik i vidim – 08:15. Na displayu je stajalo „5. Maj – u 09:00 kod zubara“. „Dobro,“ pomislim – „imam vremena da se natenane obrijem i operem.

I kad ne hodam žurno stignem tamo za 20 minuta.”

Postavim mobilni na “opšte” i ustanem iz kreveta.

Tu se namah rasanim kao da me je neko bacio u bunar s hladnom vodom: Na displayu je sad stajalo, prvo velikim slovima, vreme (08:16), pa onda dan i datum: “Ponedeljak, 5. Maj 2011. Zaprepaščenje!

“Kako bre peti maj, kad smo prekjuče uveče slavili kod Slavice i Mikija “Praznik rada”, a ceo svet zna da je bila subota? – Sad je 3. Maj, ako je ponedeljak, a sreda je, ako je 5. Maj.”

Medjutim zaista je stajalo: “Ponedeljak, 5. Maj.”

Uključim TV aparat i vidim na TeleTextu isto: “Ponedeljak, 5. Maj 2011, – 08:17.”

Krenem kod zubara neobrijan. Ipak sam na brzinu oprao zube, da ne gušim čoveka dok bude bušio i strugao. A i asistentkinja mu je slatka, pa da se ne brukam. Mada ja i inače vodim računa o tome da ne zaudaram ni na koji način. To što mi žena ponekad kaže da sam djubre smrdljivo jeste po drugoj liniji. Hodam polako starim gradom ka Ordinaciji mog zubara i vidim sredinom ulice ide Ilija Opačić; nakrivljen na kontra stranu od one na kojoj nosi harmoniku; ustvari se vidi kofer za harmoniku, ali se po tome kako se nakrivio pretpostavlja da kofer nije prazan.

Stanemo jedan pred drugog, pozdravimo se i on mi kaže:

“Evo je. Ugodjena je onako kako si hteo.”

Dobro, bre, Ilija mani harmoniku. Kaži ti meni jesmo li mi prekjuche kod Slavice u restoranu slavili „Prvi Maj, Praznik rada?“

„Jesmo.“ – odgovori Ilija, čudno me gledajući.

“I je l’ ona baba svirala ovu harmoniku u sali za pušaće, tako dobro da su se Serge i njegova Mari Antoanet veselili s nama do ponoći i posle sasvim naroljani otputovali za Neuenburg?

„Da. A šta ti nije jasno? – pita mene Ilija

„Pa koji je onda danas datum?“

„Treći maj! Koji je datum!?! Vidi ti njega.“ – zavrte on glavu levo-desno, kao da će da pita prolaznike šta samnom nije u redu.

„Dobro.“ – predložim mu ja mirno: „Pitaj sad nekog od prolaznika koji je danas datum, pa ćeš čuti da nešto ne valja.“

„A da l’ valja u tvojoj glavi?“

„Pitaj.“

„Ma, hoćeš harmoniku il’ nećeš?“

Tu ja doviknem jednom prolazniku, ali ne prilazeći mu; samo da bi mi odgovorio glasno da i Ilija čuje:

„Gospodine, dobro jutro! Molim vas, koji je danas datum?“

„Peti maj.“ - Odgovori čovek glasno ali ipak staloženo.

Ilija je tu postao u licu malo bledji nego što je obično bled.

Ja onda doviknem nekoj maloj deci, koja su išla u školu:

„Deco, je l’ danas ponedeljak?“

Jedno dete odgovori ozbiljno i sa poštovanjem za starije,

„Da.“ - a druga se zacerekaše kao da govore:

„Gle matorog! Ne zna koji je danas dan.“

Kad su deca odmakla Ilija se obrati jednom starijem čoveku pa onda dodje k meni.

„Stvarno nešto nije u redu. Izvini što te nisam ozbiljno shvatio.“

„Ne brini. Idi u Jonny`s bistro i ostavi tamo harmoniku: da ju ne nosim kod zubara.

Kaži Slavici da ću posle doći na jutarnju kafu.“

„Ti i ja znamo da smo prekjuče slavili „Praznik rada“ i da je bila subota?“ – upita Ilija bojažljivo, kao da je on kriv za zbrku sa kalendarom..

„Da.“ – rekoh ja njemu, a onda on meni:

„Važno je da nas dvojica nismo pobrljavili, a za svet me baš briga.

Ako njima ne nedostaju dva dana, nama penzionerima nedostaju još manje.“

„Ne brini, Ilija, Kosmos je pobrljavio, a ne nas dvojica.

„Sigurno?“

„Pa šta bi drugo moglo biti? Mi smo u redu. Ne?“

„Da. Mi smo u redu. – reč Ilija ali kao da ni sam ne veruje u to da smo mi u redu.

Kad sam ušao u „Johnny`s Bistro“ Ilija je još bio tamo.

„Jedva da sam ja kafu popio – a ti već doš`o. Jesi l` ostavio protezu na doradu?

Kad je tako kratko trajalo.“

„Ma ne. Doktor zubar prima samo pacijente sa bolovima.

Recepcionarka kaže da ne zna šta se desilo, ali su počela da dolaze po četiri pacijenta na sat umesto po dva.“

Ilija reče i meni i Slavici: „Ovo će izaći na veliku zbrku.“

Slavica onda nama reče:

Vidim ja da na „Vestima“, koje se štampaju u Frankfurtu i krenu za Švajcarsku pre ponoći stoji treći, a na „Blick“-u, koji se štampa negde ovde u Švajcarskoj stoji peti. Znači da je zbrka u vremenu nastala posle ponoći.“

„Slavice, - rekoh ja njoj – ne postoji vreme.“

„Kako ne postoji? Pa čemu ovi kalendari i satovi? – Ti uvek nešto tupiš. Jebala te filozofija.“

„Da ti objasnim ...“ – pokušah ja.

„Ma ne možeš mi ti sad objasniti da nema nečeg što celom svetu postoji. Hoćeš kafu ili nećeš?

„Daj jednu golu“ - odgovorih ja njoj. A to znači: jednu kafu bez mleka i bez šećera.

Dok sam čekao kafu za mene pokušao sam naglas složiti situaciju. Ilija mi reče:

„ Ne razumem te ništa.“

A ja njemu: „Ma ni ne govorim tebi, nego sebi.

Dakle ovako: Dani se redjaju kalendarski mesečno po brojevima i nedeljno po imenima.

Ako se Zemlja okrene oko svoje ose za pun krug to na kalendaru, kao našem pomagalu, bude promena za jednu brojku naviše, a imenom dana u nedelji za jedno ime nadalje; od ponedeljka ka suboti i nedelji. Postojalo vreme ili ne to ide paralelno. Niko i ništa ne može nama ubrzano ili usporeno dodavati ili oduzimati brojeve dana na kalendaru u odnosu na imena dana u nedelji. Znači da je neko nešto izmanipulisao sa našim, ljudskim, mozgovima, pa smo na novinama i ekranima kojekakvih aparata današnjem ponedeljku dali brojku pet, a na prošle godine odštampanim kalendarime, vidite tamo na zidu – rekoh trijumfalno Iliji i Slavici – stoji ponedeljak – 3. maj.

„Stvarno! Nisi ti blesav.“ - Reče mi Slavica, gledajući i dalje kalendar na zidu.

A šta će sutra biti?“

„I ja sam nestrpljiv da to vidim – rekoh. Prekjuče smo imali subotu kao prvi maj, a sutra može biti da nam daju utorak kao četvrti maj ili šesti maj kao da je četvrtak.

Uglavnom – ovo je najava totalnog nereda na Zemlji, a ne u Kosmosu.“

13. Zumbulov izvor čudotvorne vode

Na liniji Vranjska Banja-Bujanovac, preko Tibužda, Aleksandrovca i Ristovca, koja nije duža od 22 kilometra, pa još malo na toj liniji ka Levosoju (za dalje ne znam) ima mnogo izvora kojekakvih mineralnih i toplih voda. U svetu dva najpoznatija su na krajevima te linije: U Vranjskoj banji i Bujanovcu.

U Vranjskoj banji je *Specijalna bolnica za rehabilitaciju*, u kojoj su sva lečenja i terapije na bazi vrele podzemne vode. Podzemne vode koje izbijaju na ovom mestu su od Vranjske banje stvorili banju sa najtoplijom vodom u Evropi. Voda je toliko vrela da ljudi na njoj za pet minuta skuvaju kokošije jaje. O lečenjima tela i duhova u Vranjskoj Banji postoje i službeni dokumenti i privatne priče. Ja nisam Vranjanac i neću sad da „kopam“ po Internetu da bih vam ovde postavio i više od onoga što bi imalo smisla i osnove, jer za priču o Zumbulovom izvoru uopšte nije važno šta su i kad su tu radili koji Obrenovići i Kara-Djordjevići, a pre i jednih i drugih – Turci. Možda posle njih i Nemci i Bugari, u godinama okupacije Vranja i okoline.

O Bujanovačkoj banji, koja je vekovima bila sirotinjsko lečilište u kaljugama toplog blata, mulja i vode na onom mestu na kom je sada medicinski stacionar, znam i neke bajkovite priče, u koje verujem, jer se i meni tamo desio oporavak. Priča se da je u davna vremena konj jednog zemljoradnika povredio nogu. Gazda beše sažaljiv čovek pa ne ubije konja, nego ga pusti da ide gde hoće, pa šta mu bude. Konj naidje slučajno na bujanovačko blato, ili ode u njega po nekom osećaju; ne može se reći ni jedno ni drugo kao sigurno. Posle nekog vremena konj se vrati u svoje dvorište zdrav. Ljudi koji su povredjenog konja vidjali u onom blatu, rekli gazdi gde je njegov konj ležao i svima postane jasno da je blato lekovito. Ja nisam povredio nogu, ali sam povredio ruku.

Samo tronedeljnim preteranim vežbanjem gitare u leto 1980. sam pokvario svoju desnu ruku ispod lakta za ceo svoj život. Onda sam u septembru posle tog nestručno izvedenog vežbanja otišao u Novi Sad na onaj Jazz-festival, valjda drugi po redu tamo, i – posle nekoliko nedelja me je počela jako boleti desna ruka ispod lakta.

Već 1983. mi je Mikica plela od debele vune nešto kao podlakticu i samo sa tom podlakticom sam mogao dalje uzeti da sviram i vežbam gitaru. Sada, evo poslo trideset godina koristim ove štitnike za laktove koje koriste odbojkaši i rukometaši. Da li je kod mene pokvaren tzv. radijalni, ulnarni ili onaj treći nerv, neću ni to sad da tražim u „Anatomiji“ ili na Internetu. Uglavnom, tada sam u Vranjskoj bolnici čuo od specijaliste neurologa da postoje tri nerva i da nije istina da se nervno tkivo ne može regenerisati. Ja sad njemu, ne sećam se kako se zove, poručujem da nije istina da se nervno tkivo može regenerisati: Ja sam onda svoju ruku pokvario i po priridi moga tela ništa se nije popravilo ni do danas. Jedino je moguće da bi mi voda Bujanovačke banje boljku sasvim otklonila, ali ja to nisam stigao da doživim.

Tada sam radio u kotlarnici kuhinje u kasarni Južnomoravskih brigada u Vranju. Kad bi bolovi postali nesnošljivi punio bih veliku šerpu od 30-40 litara vrućom vodom na tri četvrtine njene zapremine, ubacio oko kilogram soli i u tom držao svoju podlakticu. Nisam štetio ni Jugsolovenskoj narodnoj armiji ni jugoslovenskim narodima i narodnostima, jer sam so uzimao iz džakova soli koje je kotlarnica dobijala za omekšavanje vode, koja bi preko omekšivača bivala puštana u deo kotla u kom stoji voda za proizvodnju pare; pa bih vodu iz šerpe sipao posle u omekšivač Ali od tog mog samolečenja nije meni bivalo vajde.

Onda mi je neko bio rekao da odem u Bujanovačko blato, u kom su se još mogli i na divlje u terapijske i relaksacione svrhe umakati i mazati domaći ljudi i došljaci.

Postojao je na livadi bio i neki izvod za vodu koju su ljudi koristili za piće. Meni je to sve izgledalo prljavo i rešio sam da platim kartu i udjem u već moderno izgrađen bazen; sa kabinama, fontanom na sredini bazena i tako nekim nuzprostorijama.

Dok sam u vrućoj vodi uživao posavetovao me je jedan čovek da za prvi put nije dobro da ostanem u njoj duže od 20 minuta. A i inače ne duže od pola sata. Jer je voda „jaka“. Ja sam „za svaki slučaj“ ostao u vodi ceo sat. Nisam mogao pretpostaviti da mi može nauditi boravak u njoj. Tek – sledeće noći sam „goreo“ kao užarena cigla. Nisam mogao da spavam, ali me nije ni bolela ruka. I putovao sam tada cele nedelje dana u Bujanovac. Ni nekoliko godina posle me nije ruka bolela. I danas samo malo ako bih baš dan za danom i dugo vežbao sviranje na gitari. Posle sam otišao iz Srbije, a sad mi više i nije važno da postignem nešto kao gitarista; a postalo mi je glupo da svakodnevno vežbam na gitari iste stvari. Mom egu više ne treba nikakav uspeh u muzici; odnosno počeo sam se baviti pametnijim stvarima.

Pre neke nedelje mi je prijatelj Agim rekao da u selu Žužuljice kod Bujanovca postoje dva izvora mineralne vode. Jedan je na privatnom posedu, a jedan na seoskom. Zatim u Bujanovcu kod Željezničke stanice, prema Žbevcu, onda kod Bujanovačkog jezera. U Levosoju je na privatnom posedu, ali vlasnici dozvoljavaju svima da zahvataju vodu. Kum Janja me je jednom poveo sa sobom do izvora „mineralne“ vode kod (vranjanskog) Aleksandrovačkog jezera. Mirjana mi je pomenula jedno baba-Janjino kladenče prema Svetom Iliji. I tako, to je teren sa mnogo izvora mineralnih voda različitih mineralnih sastava, različitih temperatura na izvorima, koje lekovitih, koje pitkih, koje otrovnih i „teških“ štetnih.

Jorgovanka je rođena 1950. u Topličkoj dolini. Udala se za jednog Sremca i sa njim, u jesen iste godine u kojoj su se venčali, 1969-te, stigla u Vranje. Posle dvadeset godina njihovog braka njen čovek je otišao u inostranstvo „na kratko vreme“ i – više se nije vratio. Za dvadeset tri godine njegovog boravka izvan Srbije bio je u Srbiji samo tri puta do oktobra 1990. i tri puta posle avgusta 2004. Znači da četrnaest godina nije dolazio njoj u Vranje. Kako je ona to živela, proživela i preživela – zna ona, tek kad je sasvim digla ruke od njega bilo je već kasno da osniva novo domaćinstvo sa novim čovekom. Nije da nije imala nijednog, ali tako je došlo dotle ili donde da sad kao penzionerka živi sama. U godinama ovog veka se već dobro zainteresovala za duhovno-duševne slojeve ljudskog bića i takozvanu bio-hranu. I krajem prošlog veka je odlazila redovno u crkvu Svete trojice, nedeljom i verskim praznicima, a u godinama ovog veka odlazi u malu crkvu na Šapranačkom groblju.

Kako je došla u kontakt sa Zumbulom – ne znam, tek on je njoj dozvolio da obradjuje njegovu baštu u selu Kromidovo.

Kromidovo leži uz put Tibužde-Barelić, ali na južnoj strani brda paralelnog sa ovim po čijem grebenu se razvija put ka Bareliću.

Ta traka Tibužde-Barelić je na pravcu zapad-istok. A Kromidovo je baš na sredini tog puta, gledano na sever, ali, kako napisah, tek preko udoline kojom takodje ide jedan lošiji put od Tibužda. Sve to znači da je Kromidovo prostrto na liniji sever-jug.

Zumbul je rođen krajem dvadesetih godina prošlog veka. S njegovih pozicija u životu Jorgovanka je za njega devojka. Nije da ga ona smatra starcem i da neće ništa s njim telesno, ali on je za žene postao nezainteresvan. Kad sam je pitao: „Zašto ti onda daje svoju zemlju na korišćenje, kad mu nije ni do poljoprivrednih proizvoda ni do seksa?“

„Kaže da mu je bolje ovako nego da samuje.“

Ja nju nisam pitao da li je pokušavala i da li i dalje pokušava da mu ga digne, niti da li on uopšte zna da muškarac može neku ženu rasteretiti i prstima i jezikom, tj. da li je njegova filozofija takva da seksualni život shvata ne samo uguravanjem organa u organku, nego i ljubljenjem i milovanjem. Medjutim, kad ja sebe stavim na njegovo mesto, onda priznam da je muškarcu lako da liže i miluje mladu ženu. A Jorgovanka nije mlada samim tim što je od njega mnogo mlađja.

Za Jorgovankin puni odnos i priču sa Zumbulom je važno napomenuti da on nema nikog u bliskom srodstvu osim jedne sestričine.

Zumbul je u svom radnom veku bio referent za radne odnose u ATP Jedinstvo iz Vranja. U Vranju ima stan i nije uvek u Kromidovu. U Kromidovo dolazi svojim malim automobilom. Jorgovanka dolazi u Kromidovo uglavnom s njim, ali se desi da nekad, kad je lepo vreme, dodje i sama; biciklom.

Zumbul u Kromidovu boravi obavezno u mesecima kad kojekakve trave cvetaju i zriju, jer je Zumbul – travar! Ima neku svoju kombinaciju biljnih ekstrakata za lečenje bolesti štitne žlezde.

Na padini sela i na onoj prema Vranjskoj banji skuplja trave, cedi šta mu kad i kako treba, meša u karamel-smesu, od koje formira bonbone, pakuje ih i šalje na adrese vernih pacijenata. Taj njegov posao donosi njemu dobre novce. Medjutim, u Vranju i okolini ga kao lekara-travara ne zarezuju baš naročito. Zumbul je zaboravan i jednom se začudio kad mu je Jorgovanka izrecitovala sastojke i proces pravljenja njegovih bonbona.

„Je l' uzimaš ovo?“ - pitala ga je za tamo neku travu.

„Da.“ - odgovorio joj je Zumbul.

„A uzimaš i ovo?“ - pitala ga je za neku drugu travu.

„Da. Ali otkud znaš šta ubacujem u bombone?“

„Gledam i pamtim.“

„E, jesi opasna!“ - odgovorio je tada Zumbul. I nije se uplašio da će ona njegov recept zloupotrebljavati; u njenu dobronamernost i poštenje u odnosima sa ljudima nije niko nikad sumnjao. Možda je mrze intriganti i pokvarenjaci kad im kaže da jesu to što jesu, ali za nju se zna da nikom nije nikad učinila ništa na žao.

E sad kako zaboravni Zumbul ne zaboravlja recept za spravljanje njegovog leka i da li zaboravlja i to da Jorgovanka njegov recept zna, pa se i ne brine što ga zna – takodje nije važno za njihov odnos. On je u Vranju zimi i onda kad mora da ode tamo, a ona je u Kromidovu kad treba da nešto okopa i pomogne mu oko pravljenja njegovih bonbona. Tako mi bar kaže.

Da li ona posećuje njega i u njegovom stanu u Vranju – nisam ju ni pitao, jer to nikom nije važno, nego njima dvoma.

Kad sam naumio da vam ispričam ovu priču pomislio sam da prvo odem u Kromidovo i tačno za vas notiram sve geografsko-katastarske činjenice, ali je stvar već postala toliko poznata da je moguće da ste vi već bili tamo, upoznali selo i okolinu i, naravno, posetili i Zumbulov izvor čudotvorne vode. Oni koji još nisu bili tamo imaju na raspolaganju sajt „Google Earth“, da pogledaju teren „iz satelita“: Ukucajte samo „Kromidovo Serbien“ i birajte koje Kromidovo hoćete da gledate odgore; jer ih postoji nekoliko u Srbiji.

Jorgovanka je obradjivala Zumbulovu baštu iza njegove kuće i njegovu njivu uz zapadnu jarugu seoskog atara. Pomagala je seljanima u njihovim baštovanskim radovima i učila kad se i kako šta na baštama radi; Na neki način se tu već odomaćila. Zumbulova razmišljanja i planove sa imanjem u Kromidovu ona ne zna, ali nema nikakvu iluziju da će Zumbul to imanje ostaviti njoj u nasledje. Nada se samo da će joj onaj njen slepac, pečalbar koji je za dvadeset i tri godine došao kući

samo šest puta, poslati neke novce na vreme da kupi neku zemlju pre nego što Zumbul umre; tj. pre nego što ju Zumbulova sestričina otera sa nasledjenog imanja. Pečalbar joj poručuje:

„Koji će ti krasni zemlja? Sedi mirna i ne fantaziraj.“

Ali ona kad podje na spavanje, ili kad se smesti u crkvi na Šapranačkom groblju izgovori nekoliko puta u sebi:

„Gospode Bože, daj mi nekako neku zemlju da bude moja.“

Nije ona taj karakter da mora imati u svom posedu zemlju, ali ne voli da joj Zumbul određuje šta će i koliko sejati. Nema ona veliku brigu o tome šta će ona dalje jesti i koliko će dalje živeti, ali ona ima dve ćerke i šest unučadi; od svake ćerke po tri. Voli svoje ćerke i želi da im pomogne u podizanju zdrave dece; zdravom hranom.

Pre dve godine na dan Ognjene Marije Jorgovanka je otišla ka jarugi iza Zumbulove njive da bere kantarion za Zumbulove lekove. Onda joj je nešto palo na glavu. U levoj ruci je držala buket cvetova kantariona, a desnom počela da istražuje šta je to palo na njenu kosu i – ostalo na njenoj glavi. Već joj je sve postalo zabrinjavajuće kad je osetila da se tečnost sliva na njeno čelo i da smrdi. I kad je shvatila o čemu se radi podigla je oči ka nebu; da vidi koji se to zmaj rasteretio na njenu glavu. Ili, u najmanju ruku, orlušina. Jer ovoliko izmeta na njenu glavu nije moglo pasti od goluba ili od neke kao golub male ptice.

Medjutim na čisto plavom nebu nije bilo ni neke tačke za koju bi mogla pomisliti da je neka ptica na velikoj visini. Ništa na nebu, a ovoliko izmeta na glavi? Sad je krenula dole na jarugu da vidi da li negde ima malo kišnice; da opere kosu.

„Samo kad bih oprala glavu toliko da mi „pošiljkaš ne smrdi toliko da bih morala da idem gore u kuću pa da opet silazim

ovamo. Hm, ljudi kažu da ptičiji izmet na glavi najavljuje dobitak.“ – mislila je silazeći u jarugu.

Vidjala je na dnu kanala vodu i u kasno proleće, ali leti još nikad. Sad ju je pored pošiljke s neba začudilo i to da je u kamenom koritu na dnu kanala stajala čista voda. Voda se prelivala preko najnižeg kamena i posle toka od nekih desetak metara uticala u neki procep pod korenom jedne ive.

Pogledala je da nema neke zmije na kamenju i prišla koritu. Stojeći ispred najnižeg zida korita sagla se na njegovu visinu i vodom koja je preticala prala dugo svoju kosu. Voda je bila mlaka. Sigurno ne od kamena i toplote sunca, jer se moglo jasno primetiti da stalno dotiče nova. To je značilo da dolazi topla iz zemlje.

Kad je potpuno postala zadovoljna situacijom na svojoj glavi, tj. sasvim sigurna da ni čestica ptičijeg izmeta više nije mogla biti nadjena u njenoj kosi, skinula je sa sebe odeću i ušla u vodu; da spere znoj i prašinu sa sebe. Malo se osećala nesigurno jer je mogao neko naići kroz Zumbulov šumarak, kao i ona što je dovde došla. Pošto tako iz kamenog korita nije mogla videti put na dolini između dva brda, računala je da niko ne može nju odande videti.

U vodi se počela osećati tako lakom i srećnom da je smetnula s uma potrebu za oprezom. Neki minut zatim nije ni imala snage da sebi prekine to uživanje. Shvatila je odmah da je taj osećaj prijatne malaksalosti izazvan osvežavajućom toplinom vode, mada bi na onaj predzadnji dan jula bio smisleniji govor o svežini koju može dati hladna voda; da je hladna. Ali je ovde sve bilo neobično. Dok je uživala u tom kamenom koritu shvatila je da joj je šaka ptičjeg izmeta zaista poslata kao poklon; da bi tražila neku vodu da se opere i nabasala na ovu za koju nije ni znala da tu izvire.

„A možda izvire tek od skoro, jer za nju ne zna ni Zumbul?“ Kad je stigla u Zumbulovu kuću osetila se pospanom i legla je na stari gvozdeni krevet.

Počela je osećati ujede hiljade mrava i unutar stegnutih pesnica, te ih ne bi osećala po ostaloj svojoj koži. Gledala je svoje gole ruke i videla da su samo lako rumene i da se koža na nadlakticama zateže kao da se satima bavila body-buildingom. Isti osećaj je imala i pod brushalterom i u butinama. Da bi mogla lakše disati ustala je da skine prsluče i majicu. Gledala je svoje sise i nije mogla da veruje: izgledale su kao da se malopre porodila i da su pune mleka da prvi put podoji bebu. Stisnula ih je jako i – mleko nije poteklo. Samo je osetila bol od preteranog stiska. Sebi je izgledala tako lepe kože i mirisa mladosti da je morala uzeti jednu varjaču sa stola i lako se udariti po temenu, da bi proverila da je budna, a ne da sanja. Gledala je svoje ruke, stomak, grudi i bojala se da ode do ogedala da pogleda svoje lice. Sad bi se ipak rastužila kad bi utvrdila da se ovakva promena nije desila i njenom licu. Opipavala je prstima kožu na svom vratu i pod svojom bradom; nije mogla osetiti mlohave kese, nego samo glatku kožu; isti onaj osećaj koji ima kad kupa svoju devetogodišnju unuku. Nije gledala ni na sat ni na Sunce, jer je shvatila da nema ni snage ni hrabrosti da ovakva krene biciklom u Vranje. Nije znala u kom momentu će prestati ovo čudno menjanje njenog izgleda, a htela je da ovde u samoći još uživa osećaj mladosti. „Eh, kako je to moćan osećaj imati iskustvo, a izgledati mlad.“ Uхватила je sebe u razmišljanju na koju bi cenu pristala da ovo potraje. Onda je razmišljala o tome da je malo i nezgodno da sidje u grad tako mladolika. Razočarala bi i sebe i sve koji bi je ovakvu videli kad bi se njena koža opet opustila i zbabosala. „Da li da ostanem ovde doklegod ovo traje? A koliko dugo će trajati? Sigurno je to od one vode u kojoj sam se danas prala. Kako da ne kažem odakle promena na meni, a kako da kažem? Mogu li lako preživeti da ova čarolija prestane?“ Nije mogla da se prepusti snu. Neprestano se skidala gola, posmatrala svoje telo, oblačila se i opet skidala, posmatrala, ...

Onda se jednog momenta usudila da pridje ogledalu i pogleda svoje lice. Imala je snage samo da glasno kaže:

„Bože, zašto mi ovo radiš?“

Osećala je da je to ipak velika kazna pokazati nekom ovako nešto pa mu to uzeti. Onaj izgled koji je imala kad je otišla da bere kantarion je izgled koji je nastajao oko trideset godina. Ovakva kakvu sebe vidi sada u ogledalu je ona koje se seća sebe kao žene od trideset pet.

Sutradan ujutro je odmah sklonila bicikl u podrum i sedela u Zumbulovoj kućici, pazeći da neko od seljana ne otkrije da je tu; da ju ne bi pozivao da ide na njivu; pošto je to ona obično sama od njih tražila; da bi učila baštovanstvo u praksi.

Nije imala hrabrosti da izadje pred ljudsko biće koje ju poznaje, mada joj je jasno da će morati da krene u grad kad joj nestane hrane. Ovde nisu ni ona ni Zumbul imali neke zalihe. Pogotovo ne leti, jer u kući nije bilo hladnjaka. Zumbul bi svoje „bombone“ protiv bolesti štitne žlezde nosio odmah u Vranje i tamo ih lagerovao.

Jela je jabuke petrovače i paradajz. Novaca je imala kod sebe i mogla je da udje u bilo koju kuću da kupi sir, sveža jaja i hleb. Ovde ima maslinovog ulja koje Zumbul koristi da u njega potapa cvetove kantariona.

Na dan Svetog Ilije je još bila u selu. Vrućina je bila velika. Svi seljani koji su mogli da hodaju su otišli u Vranjsku banju na seosku slavu i zabavu. Jorgovanka je znala da ono malo starih koji su u selu sede u kućama, da bi se zaštitili od vreline koja je napolju ispijala svežinu i biljnom i životinjskom svetu.

Na svetog Iliju je rođendan prvog deteta njene mladje ćerke, pa je hvalila situaciju da je porodica njene mladje ćerke cela u Grčkoj na letovanju; inače Jorgovanki ne bi bilo izgovora, tj. morala bi da putuje u Vranje.

Čarolija se videla i sledećeg jutra. Odlučila je da vidi da li je ona voda još tamo. Krenula je kroz selo saginjući se oko bilo

kog žbuna i ka bilo kojoj travi, kad bi videla da na vidokrugu ima nekog od ljudi. Ipak je nisu svih dvesta seljana potpuno poznavali da bi započinjali razgovor. Na jednoj stazi je ipak sreća dve devojčice.

„Dobar dan deco.“ - pozdravila ih je.

Obe su joj odgovorile sa „Dobar dan.“ a kad su se mimoišle starija je viknula pitanje: „Ti li si Vankina ćerka?“

Jorgovanka ju je pitala: „Da li ličim na Vanku?“

„Sto posto.“ - odgovorila je još sasvim ozbiljno devojčica.

„Pa onda sam Vankina.“

Jorgovanka je s olakšanjem shvatila da može proći i kao ćerka sebe same, a da se ljudi mnogo ne zapitkuju o njenom izgledu. Kod vode u jarugi je skinula odeću, složila ju na najvišnji kamen i na nju spustila dvogled. Uglavnom ga je uvek nosila sa sobom kad je bila u selu. A sad ne može da prežali što ga nije ponela i pre nekoliko dana; da osmotri nebo i vidi da li je ono sranje zaista palo od neke ptičurine, iz neke zemaljske letilice ili letećeg tanjira; iz brzog voza sigurno nije.

Dvogled joj je jednom doneo njen gurbetdžija.

Voda joj je opet inicirala strujanja i bockanja po celoj koži i potkožno. Posle nekog vremena se osetila pre malaksalo nego okrepljujuće, pa je zaključila da je pamtnije da ne pretera u trudu da joj se koža ne opusti onako kako je to bila pre podneva na dan Ognjene Marije.

U kuću se vratila vrludajući kroz sve moguće šibljake i pod svim mogućim uglovima prema usputnim kućama krumidovskim; samo da ju još niko ne vidi, jer bez cele istine nije sposobna da objasni promenu na sebi. Ipak je bolje da ovakva prvo sretne Zumbula pa da njemu skrene pažnju da u jarugi postoji voda za koju ni on, a verovatno ni niko drugi ne zna. Međutim, još nije spremna ni pred njega da stane.

Zumbul je u selo krenuo četvrtog avgusta odmah posle ručka. Jorgovanka je iz kuće videla da se penje ka selu i počela polako da se sprema da beži. A onda je shvatila da to nije rešenje:

„Ne mogu stalno bežati.“ - i ostala.

Kad je Zumbul stigao pred kuću izašla je na verandu i stala bez reči. Zumbul se zbunio i ukočio na mestu. Počeo se ponašati besmisleno.

Okrenuo je nakoliko puta pogled levo-desno, crveneo u licu kao djak pred lepom učiteljicom. Smeten je uspeo da je pita:

„Koja si sad pa ti?“

„Vankina ćerka.“ - rekla mu je Jorgovanka.

Zumbul je tu pokazao da mu mozak još radi:

„Vanka nema tri ćerke.“

Već na verandi je shvatio o čemu se radi, iako nije mogao ni pomisliti kako je došlo do toga. Tek rekao je nasmešenoj Jorgovanki:

„Ko je videja tvoji zubi može te samo po njima prepoznati. Šta se desilo?“

„Čudo.“

„Kako?“

„Pa ko zna kako se i zašto čuda dogadjaju? Eto. Čudo.“

„Neverovatno.“ – promrmlja Zumbul.

Seo je na tronožac sa kog bi klasirao trave i čudio se.

„Je l' te videja neko takvu?“

Jorgovanka: „Jesu neka deca i poverovali su da sam Vankina ćerka. Ustvari devojčica me je pitala to, a ja sam morala da je slažem. Ustvari, nisam je mnogo ni slagala. Samo sam joj rekla da sam Vankina.“

Zumbul: „Kako se to desilo?“

Jorgovanka: „Zini da ti kažem.“ - odlučila je da mu ne otkrije odmah sve detalje. Dok ne vidi dokle će ovo da traje i kako će da se završi.

Zumbul: „Nećeš da kažeš?“

Jorgovanka: „Kaži ti meni kako se čuda dešavaju, pa ću ja onda tebi.“

Zumbul ju je gledao, mudrovao nešto, klimao glavom i ponavljao:

„Neverovatno. Neverovatno. Od babe devojka da bidne?“

Uveče nije hteo da putuju u Vranje, nego da spavaju u Kromidovu.

„Misliš da će ti se ukrutiti?“

„Moglo bi da bidne.“

„Da ti se ne sloša nešto, pa ja da budem kriva? Znaš da starci umiru na devojkama.“

„Pa i da umrem na tebi takvoj – neka.“

Jorgovanka: „Na devojku bi moglo da bude, a na babu neće.“

Zumbul: „Zar to nije normalno? Kako hoćeš. Neće te molim.“

Jorgovanka: „Hoću kući jer sam ovde jedanaest dana i deset noći.“

Ćutali su dok su se vozili ka Vranju.

Pred zgradom u kojoj ona stanuje on ju je pitao:

„Hoćeš li još dolaziti u Kromidovo“

„Još radije nego pre.“ - odgovorila mu je. Na njegovom licu se videlo olakšanje.

Znala je da zbog one vode mora ići tamo. Tokom vožnje od Kromidova dovde mislila je da bi bilo lepo kad bi se i on, u

onoj vodi podmladio. Ali, ako mu otkrije tajnu tek onda joj neće zemlju ni prodati, a kamoli dati.

„Svi muškarcu su kurvari, a on sasvim sigurno. Ako bi se podmladio ne bi me dugo gledao: Imao bi izvor čudotvorne vode i izgled mladog čoveka. Dok se ne okupa u onoj vodi ne mogu znati da li ona vraća i potenciju ili samo zateže kožu. A šta će biti, ako ova promena na meni ostane trajna, je jedna stvar, a sasvim druga ako se pročuje kako ona voda deluje. Sačuvaj me Bože!“

Već u krevetu u svom stanu je sabrala da je moguće da ono korito s vodom, u kojoj se podmladila i ne pripada Zumbulu. Tj. da i nije na lukovskom ataru, nego da je na državnoj zemlji.

Jorgovankin Pečalbar (da ga sad ovde ne imenujem po krštenici mu) se mnogima činio bezveznjak i zamlati, ali njoj i njegovim prijateljima i poznanicima – ne.

Kad je onog šestog puta bio u Vranju razgovarali su mirnije nego ikad u zadnjih 10 godina (telefonom ili direktno).

Ne sećam se da li je Radovan Karadžić tad već bio predat Medjunarodnim sudu u Hagu, ali je Jorgovanka tog septembra 2008. pokazala svom bivšem drugaru srpske nedeljnik i mesečnike iz oblasti zdrave hrane, zdravog življenja, ezoterije i stvari iz takozvane metafizike. Sa posebnim izrazom oduševljenja i članke iz opusa Davida Dabića.

Pečalbar joj nije hteo kvariti volju i zanimaciju, ali mu je opet bilo žao da ju ostavi u slepilu. Tj. za pet minuta joj je objasnio šta konkretno David Dabić baljezga i kako je David Dabić pokazatelj ili opšteg neznanja u Srbiji ili pokvarenosti redakcija tih časopisa; koja se ispoljava time što umnožavaju i prodaju ezoterički otpad srpskoj populaciji, koja se interesuje za fine stvari čovekovog bića.

Jeste da svi koji se oduševljavaju takvim časopisima nisu ni u ezo-zabavištima, ali i da neko zna da narodu kaže šta je i kako

je – ne bi bilo velikog posla. Takve se stvari objasne u jednoj svesci i – gotovo. A ovako: svakog meseca ezoterijski izmet u novom pakovanju i – narod kupuje. To samo opet pokazuje da je mnogima isplativije da je narod neuk.

Od tog njihovog razgovora Jorgovanka je stekla potpuno poverenje u znanje njega, svog bivšeg supruga. Čak ga je pitala da joj pogleda u budućnost i šanse sa jednim koji joj je tada predlagao da sklope brak.

Sad u ovom stanju velike promene u njenom životu pozvala ga je telefonom. Ona tako pozove, a on vidi njeno ime na displayu i ne podigne slušalicu, nego sačeka da ona prekine sa pozivanjem, pa pozove odande; Njemu to ne dodje skupo kao njoj iz Srbije.

Tad joj je rekao da će se smisao cele stvari pokazati tek ako se ne krije. Ali da još nikom ne govori o pretpostavkama da se ona podmladila delovanjem one vode u jarugi, nego da čeka da vidi i promene u ljudima u odnosu na nju, Jorgovanku.

„Vanka, to će ti sve izaći na veliko dobro. Samo živi kao i pre. Nemoj se uzbudjivati, idi gde si i pre išla; radi štio si i pre radila.“

Jorgovanka mu je pred kraj razgovora rekla:

„Kad bi me sad video ti bi se vratio kući.“

„Ja sam otišao kad si ti bila sveža. A što se u Srbiju nisam vratio nema veze ni s tobom ni samnom, nego s belosvetskom politikom na duge staze.“

I da vam sad ne pričam o svim pojedinačnim reakcijama Vankinih poznanika na nju u novom izdanju, tek aktivirali su se i neki muški poznanici kao udvarači; koji diskretno koji jasno i otvoreno, kao komšija Bora na primer:

„Vanke, mori, `će izadješ s` s mene na večeru u motel?“

„Ma, Boro, će se istrošiš ni za šta.“

„Ma, neće mi je žao. Da dojdem po tebe kad se smrkne? A?“
„Nemoj, Boro. Moram ujutro rano u Kromidovo da počupam pasulj dok je rosa.“

„Ih, bre, Vanke, svaku subotu mož` da kupiš pasulj na pijacu.“
„Na pijaci kupujem samo ono što moram, a pasulj neću morati sve do iduće godine u ovo vreme.“

I udaljila se od Bore. Šta vredi pričati mu da seljaci na njivi kažu: „Ovde sejem za moju kuću, a ovde sejem za pijacu.“ - pa na onoj parceli za kuću djubre stajskim djubrivom, ako uopšte, a na onoj za pijacu ulivaju „hemiju;“ ... da raste i bubri.“

Kad su se ćerka joj i njeni vratili iz Grčke, unuka joj je rekla: „Kako sad da te zovem nanom, kad izgledaš mladje od moje mame?“

Jorgovanka je odlazila u Kromidovo sa Zumbulom, ali je u kupatilo u jarugi išla samo kad bi došla sama u selo i bila sigurna da ju niko ne vidi. Vremenom je postala svesna toga da bi tu nastala gužva koju niko ne bi mogao kontrolisati, samo kad bi se čulo da je voda uzrok podmladjivanja.

Celog tog avgusta je glavna tema i medija i čaršije u Vranju bila Jorgovanka. Mnogi su je znali i preko njenog prvog radnog mesta u PKV-u, od prvog radnog dana 1974. na poslovima u Ađustirnici, pa posle na mestu knjigovodje u firmi YUMCO, a i preko njenog prvog čoveka, koji je bio poznata gradska zamlati i konačno preko njene divne dece.

Kad se YUMCO srozao proglasio je mnoge starije radnice za tehnološki višak i tako je i ona dokupila radni staž i čekala da ostari; da bi dobijala neku penziju. Ovo sa njenim radnim mestima je važno da bi se shvatilo kako je veliki vranjanski businessman Miroljub imao broj njenog mobilnog telefonskog aparata:

„Vanka, kakva je to galama oko tebe?“

„Eto, Mire, desilo se nešto čudno.“

„Hoćeš li da dodješ da mi ispričaš o čemu se radi.“

„Drage volje.“ - rekla je Jorgovanka Miroljubu i dogovorila vreme njene posete njegovim radnim prostorijama.

Jorgovanka je u ono vreme posle prestanka rada u Modnoj Konfekciji radila za Miroljuba kao knjigovodja. Slagali su se dobro, jer je Jorgovanka uživala njegovo potpuno poverenje i kao čovek i kao knjigovodja. Ona se njega nije plašila kao neki poslovni prijatelji i potčinjeni kojima on nije verovao; pa je morao da ih drži pod kontrolom na svaki način.

„Znaš, Vanka, svi poslovni ljudi vole iskrene ortake, a poštene knjigovodje vole pogotovo. I kako da čovek galami na kuće koje mu čuva kuću, a kako da ne galami na lisicu u kokošinjcu ili, ne d`o Bog, na vuka u toru? To što ja na ostale galamim neka tebe ne plaši. Ti si mi kao majka.“

Kad je Miroljub video Vanku zbunio se kao i ono Zumbul, ili svi ostali koji su je podmladjenu videli.

„A zato ta galama po gradu.“

„Pa zar me nisi video na TV Vranje ili u novinama ovako retuširanu?“

„Ma kad ja imam vremena za televiziju i novine?“ - šetao je po birou i čudio se.

„I sve je kao u devojke?“

„Sve. Čak mi je i volja za seksulanim odnosima devojačka.“

Tu su se oboje grohotom nasmejali.

Onda ju je Miroljub pitao:

„Ima li objašnjenja za tu promenu?“

Jorgovanka: „Ima.“

Miroljub: „Mogu li se od tog napraviti novci?“

Jorgovanka: „Ako nabaviš zemljišnu knjigu za vranjansko Kromidovo videli bismo šta je moguće.“

Miroljub: „Ako bismo u svet pustili jedan film sa tobom to bi navuklo mušterije.“

Jorgovanka: „Ako napraviš film samnom ovakvom – ko će poverovati da sam ja pre mesec dana bila baba? A da opet postanem baba pa opet ovako sveža možda je nemoguće. Ustvari ne želim da rizikujem. Možda postoji jednostavniji način da se sa ovim napravi posao. Naprimera da podmladimo neku drugu babu. Ali rekoh ti: da ne upropastimo stvar – nabavi prvo katastarske izvode za sve placeve samo uz zapadnu ivicu kromidovskog atara. Sredina, istok i sever nisu važni. Na jugu je seoski put i za taj deo nam ne trebaju izvodi.“

„Dobro. Treba mi nekoliko dana. Javiću ti čim to dobijem.“

Jorgovanka je znala da ako on ne može napraviti novce u nečem onda niko ne može.

Onda ju je tu negde zvao i Zumbul:

„Vanka, imam si muku s`s moju setričinu. Iska da te više ne puštam na imanje u Kromidovo. `Oće da bude tamo sama.

Tvrđi da si se podmladila u Kromidovu, samo ne zna kako.“

Jorgovanka: „Šta hoćeš da mi kažeš?“

Zumbul: „Da ne odiš u Kromidovo, dok je Stanojka tamo.“

Jorgovanka: „Kako ja da znam kad je ona tamo? A kad otkrije kako sam se ja podmladila onda neće tamo nikog pustiti. Jer je džimrija kao i ti.“

Zumbul: „Nemoj tako, Vanka, ja neću da te izgubim kao prijateljicu i kao saradnicu u baštovanstvu. Sačekaj malo. Možda to deluje samo na tebe, pa će ona da ode.“

Jorgovanka: „Kad će da ode? A da ti se dajem ti bi štitio mene.“

Zumbul: „Ma nije to. Ona je tu tvojih godina. Kad sam joj ispričao da sam te ja prvi tako novu videja, a da si tad bila desett dana u Kromidovo – zaključila je da je to zbog nečeg na mom imanju.“

I Jorgovanka je zaključila da je bolje da pusti Stanojku da misli da je uzrok podmladjivanja na Zumbulovom imanju, nego da luta okolo i nabasa na vodu:

„Pa nije ni glupa ta tvoja Stanojka. Ali šta je i kako – od mene neće čuti. Nikad je u životu nisam srela, a sad se interesuje za tvoje imanje. Tvoja zemlja, tvoja kuća, tvoja sestričina. Ako se ona podmladi onda je to znak i za mnoge druge babe i dedove, a ne samo za nju i mene. Sedite tamo, kopajte i podmladjujte se. Ako udje u brazdu barem je neće kičma boleti. Debeljača.“

Od tada ju Zumbul više nije nijednom pozvao u selo, a sama nije htela tamo da ide.

* * *

Naravno da se Stanojka nije podmladila; da jeste o tome bi se u gradu čulo kao i za Jorgovanku i naravno da gazda Miroljub nije doneo Jorgovanki listove Zemljišne knjige za Kromidovo, jer se našao u istražnom zatvoru zbog „pranja“ velike sume novaca. O tome se u gradu čulo.

Jorgovanka se posle neke tri, četiri nedelje od poslednjeg kupanja na Zumbulovom izvoru ponovo vratila u izdanje žene od 61-ne godine.

Onda je preko svojih ljudi u Opštini saznala da Zumbulov izvor i nije Zumbulov. Odnosno saznala je da se izvor vode koja ju je podmladila nalazi preko linije atara sela Kromidovo, odnosno da pripada državi Srbiji. Unajmila je taxi, popela se kroz jarugu do vode, obanjala se i – opet podmladila. Pošto je taxi-šofer video Jorgovanku u oba izdanja – i pre nego što se uz jarugu popela i nakon što je sišla na put – saznalo se gde je mesto na

kom se Jorgovanka podmladjuje. Jorgovanka nije ni mislila da to od svih krije, samo nije htela to da kaže Stanojki.

Medjutim to saznanje o uzroku podmladjivanje Jorgovanke nije pomoglo Stanojki, Ona je silazila u, zovimo ga i dalje: Zumbulov izvor vode, ali nije doživela promenu izgleda svog lica i tela. Ipak, sve starije žene Krumidova koje su ušle u Zumbulov izvor jesu. Onda je u celom kraju palo odgonetanje zašto se neke stare žene u Zumbulovom izvoru podmlade, a neke ne, dok nekom nije „dunulo“ da izjavi da se podmladuju samo one koje vole zemlju, odnosno rad na njivama.

Počeli onda ljudi da prate stvari i utvrde da je to istina.

Odmah zatim se radikalno smanjila navala starih gradskih žena, i Ciganki, jer se čulo da na njih Zumbulova voda ne deluje. Mnoge stare žene iz okoline i udaljenih krajeve nisu ni stigle do

Zumbulovog izvora, jer su njihovi imali više interesa da one poumiru, nego da se podmladuju.

Pošto su vranjanski opštinari shvatili da sve sa Zumbulovom vodom nije bajka počeli su razmišljati onako kako je verovatno razmišljao i gazda-Miroljub, ali nije stigao da otvori posao.

Da bi ceo projekat uspeo vranjanski opštinari su morali napraviti reklamni materijal. Za tu svrhu se odlučilo napraviti film, koji bi bio snimljen tako da se prvo sačeka da Jorgovanka, kao žena sa kojom je sve i počelo, opet padne na izgled žene od 61 godine, da se to dokumentuje kao nesumnjivo, prilaganjem dnevnih novina ili kojekakvih TV- i radio vesti na dan snimanja Jorgovanke kao starije žene, pa da se Jorgovanka kamerom prati do Zumbulovog izvora, u Zumbulovoj vodi takodje snimi sa nekim dnevnim novinama od tog dana, kao i cela transformacija njenog izgleda, odnosno njeno podmladjivanje.

Za taj film je Jorgovanka dobila toliko novaca da je sebi kupila lepu kuću sa tri hektara zemlje. I to u blizini Kromidova; odmah iza brda; u Levoj reci.

Kad je ostala sama prve noći nakon useljenja u svoju kuću u Levoj reci u krevetu je ponavljala doklegod se nije uspavala: „Hvala ti, gospode Bože. Čuo si me i obradovao.“

14. Ženidba na brzinu

Bio je letnji Open-Air Jazz Festival, u okviru manifestacije „Jazz am Märet-Platz“; na trgu starog dela grada. Orkestar od 40-50 muzičara Zagrebačkog Jazz-orkestra je bio postavljen na sred trga, a ne na pozornici, kao što to biva obično, jer toliki broj muzičara ne bi stao na pozornicu, a publika je sedela oko orkestra.

Ja ne volim gužve i ne idem ni na kakve susrete velikog broja ljudi, a pošto ionako stanujem na, u vr` glave, 30 metara od pozornice, kroz prozor čujem uvek sve od početka neke predstave na starom trgu, pa do kraja nje; nekad nešto ide i do 3-4 sata po ponoći; sad sam hteo da sa najmanje mogućeg odstojanja poslušam naše (srpske) susede, jer sam i u mladosti voleo ono što su u jugoslovenskoj jazz- i pop-muzici činili, Stjepan Mihaljinec, Stjepan-Jimmy Stanić, Boško Petrović, Petko Kantardžijev-Mlinac, Hrvoje Hegedušić, ... pa rekoh ovog puta: „Da poslušam i njihove (ne više „naše“) mlade muzičare.“ u čije kvalitete se ne može sumnjati, jer danas deca uče brzo, dobro i temeljito; Ne samo u Grazu i Wien-u, kao onda kad sam ja bio mlad, nego danas i u Zagrebu i Beogradu. Ja sam na koncertu Zagrebačkog Jazz-orkestra sadeo u prvom redu; iza ritam-sekcije. Na kraju su odsvirali nešto tako da je završilo sa jednim vrlo prijatnim solom za el. gitaru.

Solo je bio prijatan jer ga je tako odsvirala gitaristkinja.

Odsvirala je tako fino da su je i kolege iz orkestra pogledale sa divljenjem. Ja nisam verovao da im je nepoznato da ona tako fino muzicira, jer inače tako mlada ne bi bila u orkestru.

Poznate su mi gitaristkinje u pop- i rock muzici, ali u jazzu ih ima vrlo malo. A ova svira tako dobro kao Georg Bensson.

Elem gitaristkinja je sedela tačno ispred mene. Kad je ona završila svoju deonicu završio se i koncert tog orkestra. Publika je aplaudirala za dodatno sviranje, a ja nisam, jer ja to mrzim i u pozorištu i na koncertima. Mislim:

„Kad ljudi odrade svoj posao treba ih pustiti da idu na odmor.“
 Gitaristkinja se okrenula i primetila da ja ne aplaudiram. Nije mi izgledala uvredjena time, ali mi je na engleskom upitala „You did not like my playing?“

Ja sam joj odgovorio na srpsko-hrvatskom:

„A ne to. Dopada mi se mnogo. Pogotovo sviranje lično Vas; koje je ton-mix majstor uvek baš majstorski pojačavao.“

I tu joj ja objasnim da mrzim aplauze i u pozorištu i na koncertima, jer ako aplaudiramo muzičarima i glumcima morali bismo aplaudirati svima koji su talentovani za bilo šta, ili su nešto toliko navežbali da izgleda kao da su talentovani, a ustvari su samo, je l' te, dobro uvežbani. I tako, zbog aplaudiranja izvodjačima, ja ne idem ni na kakve manifestacije koje se tretiraju ozbiljnije nego fudbalska utakmica. U pozorište ne idem i zato što su režije i gluma suviše afektivne; tj. ima mnogo galame i kad glume prijatne situacije i kad glume neprijatne. Mislim: sva ona dranja i vriskanja nemaju blage veze sa stvarnim životom. Ili nemaju veze sa životom kakav bi on trebao biti. Nego – da se vratimo talentima: u jazz- i rock`n`roll muzici nema laganja – ili si talentovan ili nisi. Kad-tad se to na jednom koncertu primeti.

I tako je ona završila motanje kabla za njenu gitaru, stavljanje gitare u kofer i odmah zatim postavila meni pitanje:

“Da li biste vi mene oženili?”

Ljudi su se još muvali levo-desno, probijali medju stolicama i grupicama onih koji su stajali bez želje da se baš odmah udalje, ili u želji da sa nekim od muzičara malo porazgovaraju, i ne verujem da je iko osim mene čuo ono što me je ona pitala. Ja sam po prirodi malo blesav i ljude otvaram za slobodne razgovore blagim šok-izrazima. Ali ovako nešto bih se i usudio bez ikakvih prethodnih priprema postaviti nekoj zrelijoj ženi, sa kojom sam pre toga razgovarao samo dva tri minuta u ovom životu, (Da ne otvaramo sad ovde temu o tome da ja u neke druge živote osim ovog ne verujem; ali verovanje je verovanje,

a mogućnosti po tom pitanju se velike), a ako mi se ona, tamo neka, toliko dopadne da vredi ispasti blesav. Ja se nisam mnogo uplašio gitaristkinjinog pitanja nego sam ja nju pitao: „A da li biste vi mene mogli ljubiti onako kako to bračnom paru priliči.“

„Da.“

„A da li biste samnom sklopili brak po zakonu?“

„Ne.“

I to mi je bilo razumljivo, jer pre dve hiljade godina niko ništa nije potpisivao, nego bi momak i devojka rekli: ti si moja – ja sam tvoj – ili obrnuto i – gotovo: brak bi bio sklopljen.

„Pa kako onda zamišljate da ja Vas oženim?“

„Pa da živimo zajedno.“

„A koliko dugo biste ostali samnom?“

„Dvadeset godina.“

To mi je izgledalo dovoljno dugo. Onda sam je pitao:

“Vi ste možda dvadeset godina stari, a ja za mesec i po dana punim šezdeset i pet. Meni bi sa Vama bilo da sam u raju na Zemlji, a šta bi Vama bilo?”

“Isto to. Ja ne mogu više da živim bez muškarca.“

„I za Vas nema muškarca na ovom svetu, nego vam ja izgledam kao najbolja prilika?“

„Od svih muškaraca u orkestru nijedan ne smije da mi se udvara, jer se svi boje moga oca. I niko od mladih u orkestru ne zna koji matorac iz orkestra je od mog oca plaćen da mu, mome ocu, javi ko se meni nabacuje. Mi često putujemo i po Hrvatskoj i vanka, ali sa nekim od muškaraca iz publike ne uspijevam uspostaviti kontakt. A one koje u publici na brzinu procijenim ne izgledaju mi tako dobro da bih se odlučila

pobjeći iz orkestra i ostati sa čovjekom kog sam, je l' te, vidjela tu negde nekoliko minuta; kao sad Vas.“

„I kad odete u Zagreb ohladiće se vaša glava, ili ćete prestati biti ljuti na svog oca i – opet dalje kako i treba.“

„Ma ne želim uopšte da se vraćam u Zagreb. Treba mi ljubav!“ Ovo je rekla baš glasno. Pa se uplašeno okrenula da vidi da nije neko od njenih iz orkestra čuo ovaj izliva jada mlade žene.

„Sve to ima smisla; Ali zašto se svi boje vašeg oca?“ – upitao sam sasvim osnovano.

“Zato što je moj otac rasist, nacionalist i ljubomorko. Svi muškarci iz orkestra, koji su mi se dosad udvarali su netragom nestajali. Kad stignemo u Zagreb kolega koji mi se udvarao ne dodje više na muzičku probu; prosto nestane netragom.“ Policija tamo pravi zapisnike i ispitivanja. Šta dalje ispituju i za čim tragaju – ko zna, ali se nijedan od mojih udvarača nikad nigde više nije pojavio i nikad nama nešto javio. Muzičari ne znaju tačno o čemu se radi, ali ja pretpostavljam da su svi moji udvarači mrtvi. Informant moga oca je sigurno neko od muzičara našeg orkestra. Ja sam tamo nekim policajcima nabacila prijedloge da stvari ispituju u pravcu moga oca. A sad ko je šta iz Policije proveravao i meni poverovao – ne znam.“

„Pa da Vam i ja iskreno kažem: Meni sve ovo izgleda neverovatno. Pokušavam iz Vaših reči i rečenica utvrditi da li Vi sada, dok Vaše kolege ćaskaju sa ljudima iz publike o muzici i koječem opštem, ispitujuete svoju moć nad jednim starim čovekom. Ali zasad ste mi vrlo ubedljivi. Ako je sve ovo i Vaša igra – neću se stideti da moj pristanak na brak sa Vama na kraju bude Vama kao neka vrsta potvrde da se dopadate jednom iskusnom čoveku.“ – rekao sam zaista iskreno.

„Ne. Nije ovo nikakva moja igra. Ako Vi kažete da hoćete mene kao ženu – ja ću se udaljiti do autobusa da u njega stavim kofer sa gitarom i – doći malo kasnije tamo gde Vi kažete da ćete me čekati.“

Ja joj objasnim da ću je čekati iza fontane kod katedrale i tu završim rastanak sa izrazom:

„I sad će i u ovom gradu ostati jedna matora budala da satima čeka na Vas, dok vaš autobus bude plovio auto-putem. Ali bez rizika nema dobiti. Pa da vidim šta će biti. Da li ćete se prvo Vi i Vaše kolege meni smežati, jer možda vodite statistiku o tome koliko ste muškaraca dosad namagarčili, ili ću na kraju ove večeri biti srećan čovek sa mladom ženom u svojoj kući.“

I odem ja dalje. Nisam se nijednom okrenuo, jer ako informant njenog oca motri na nju ne mora primetiti ništa dodatno. Tu odmah uzmem ja podruku prvu sugradjanku koju poznajem i počinem se udaljavati od Markt-Platza kao da sam sa svojom sugradjankom u nekoj prisnoj vezi – ne odvajajući ruku od nje. Žena se možda čudila mom ponašanju, ali ne mnogo: Ja u gradu svog stanovanja ionako egzistiram kao zamlata, pa kao što mene ne uzimaju sasvim za ozbiljno tako ne uzimaju za ozbiljno ni moje reči i ponašanja; koji su uvek u okviru dobrog; malo neuobičajenog ali – neuvredljivog.

Stigao sam na mesto koje sam svojoj „budućoj ženi“ rekao za sastanak i rešio da čekam pola sata. Jer, ako ne pobegne od autobusa dok ona i kolege joj idu tamo-amo, između trga na kom su svirali i autobusa, koji je mogao biti parkiran samo iza zidina starog grada, – neće pobeći ni onda kad sve budu sve utovarili.

Prošla su pola sata i – nisam mogao da odem:

„Šta ako ipak dodje?“

Prošao je i sat. Čekao sam i dalje. Jedan od dva puta kojima motorna vozila, po ovdašnjim saobraćajnim uputstvima izlaze iz grada, vodi iza travnjaka koji leži iza katedrale i – nisam primetio nijedan autobus da je prošao. Možda je izašao onim drugim putem, a možda još nije.

Sedeo sam na klupi iza Katedrale i maštao kako bi bilo lepo po pitanju ljubavno-seksualnih odnosa imati ženu koja je toga željna. Da sad ne ogovaram svoje dosadašnje. Maštao sam i zaboravio da pogledujem na sat. Kad u jednom momentu čuh:

„Evo me! Već sam se poplašila da ćete pomisliti da sam se šalila i da ćete otići. Pošto nisam bila sigurna da ćete me čekati rekla sam flautistkinji da idem fotografirati katedralu pod reflektorima. Jedva sam ju odbila da podje samnom. Zato sad moramo brzo otići odavde, jer će me, kad im dosadi da me čekaju, prvo ovde tražiti.“

Sve je ona to „samlela“ brzo, a ja nisam mogao da se saberem u činjenici da je došla. Neverovatno. Došla je. Tu sam shvatio da ono što je meni u nekom momentu izgledalo kao igra postaje novi život. Šta će koliko trajati – videćemo, ali počelo je da biva ozbiljno i obećavajuće. Ali, kao prvo, i opasno. Ne zbog Zakona neke od država, jer je devojka punoletna, ali od njenog oca; ako je istina što mi je ispričala.

Prve noći se ponašala kao krotko dete u osnovnoj školi. Kad je došla u krevet rekla je samo:

„Ja nemam nikakvog iskustva sa muškarcima. Prema tome ne očekujte neku akciju od mene.“

„A kakve reakcije?“ – upitao sam.

„Činite šta hoćete. Porno filmove sam tajno gledala i vidjela šta je ljudski, a šta nije.“

Ujutro je bila radosna i vesela. Nije htela da odmah ustanemo nego je htela da ponovimo što više stvari od onih koje su joj se dopale iz naše prve „bračne“ noći. Za vreme doručka sam joj rekao da je idealno lepa, a da je u doživljavanju saksualnih odnosa tip o kojem maštaju svi muškarci: komunikativna, osetljiva na dodire i lako dostiže vrhunac uživanja u odnosu. „Zaista?“

„Zaista. Objektivno.“ – završio sam pohvaljivanje „moje žene“.

Ja nikad nijednu ženu ne pitam kakv sam joj, jer znam da sam dobar, a to kako izgledam i kako kojoj ženi anatomski odgovaram – nije moja stvar: Ja sebe nisam pravio. I ja sebe ne gledam mnogo u ogledalu; a kad se i gledam – sebi se dopadam. Kakogod – ja sebe vrlo volim i to je ono glavno u mom odnosu prema meni.

„Lidija, - posle prvog njenog orgazma me je rekla da je videla na ulaznim vratima stana kako se ja zovem, pa je red da i ja saznam njeno ime – mi je posle odslušane pohvale rekla:

„Ti nisi objektivno bogzna šta, ali si za mene perfektna prilika.“

„Po čemu?“

„Meni lično si dobar za moje tijelo i dušu, a mnogo si mi dobar da kaznim svog oca. Kad bude saznao, a potrudicu se da brzo sazna, da živim sa ružnim starcem od 65 godina koji je uz to Srbin – pucaće od bijesa. Da bi mi poverovao – moraću na svoj profil na Face-Book-u postaviti fotografije tebe i mene kako se ljubimo i grlimo. A one će već nekako stići do njega.“

„I onda će znati kome da pošalje svoje ljude.“

„Pa dragi moj, matori, život sa ženom koja je mladja od „mladoženjine“ unuke nosi razne rizike. Neka ti bude dovoljno to da te nikad neću varati sa drugim muškarcima.“

„Ma, tek si počela da opštiš i već znaš šta ćeš hteti a šta nećeš. Činićeš ono što bude tvoje telo htelo, a ne mozak, jer si i sada samnom prvenstveno zbog toga što je telo trebalo bilo kojeg muškarca, a ne što je tvoj um trebao matorog Srbina da bi tvoj tata pucao od jeda. Ali nema razloga za brigu ni meni ni tebi. Biće onako kako ti budeš htela. Naravno ako meni ne bude bilo onako kako tvoj tata bude hteo. A ko je ustvari tvoj otac?“

„Moj tata je najpoznatiji hirurg u Hrvatskoj – Botsa Jelavić. Svi mu se klanjaju. Ne znam da li zato što je hirurg ili što je finansijski najjači u Hrvatskoj. Ako se tebe dočepa možda izvadi neki od tvojih organa i proda, ali ostatak tebe će sigurno završiti u kavezu njegove dve pantere.“

Tu sam se baš ozbiljno zabrinuo za svoju budućnost, a Lidija je obišla oko stola i sela mi na krilo.

„Ne boj se. Ako moja mama stekne uverenje da sam s tobom srećna – „uštrojiće“ Botsu. Ona je jedina koja ga „baca na kolena“. Inteligentnija je od njega mnogo i mnogo lepša, a za čudo sve to njemu imponuje i iz svog divljenja prema njoj radi što mu ona naredi. Sa mojim prethodnim udvaračima nisam stigla dotle da postanem srećna – inače ne bi nijedan nestao. Neću još ništa da joj javljam, nego da on prvo malo pati što sam sa matorim, ne lepim Srbinom, pa onda tek da mama sazna da mi je divno.“

Pošto sam ja brinuo o tome šta će Botsa preduzeti protiv mene, pitao sam Lidiju:

„Koliko dugo nećeš mami javljati kako ti je?“

„Jedan tjedan. Ali za to vrijeme nećemo napuštati stan.“

Posle pet dana našeg braka je Lidija preko Face-Book-a saznala da je njen tata Botsa Jelavić „u najboljim godinama života doživeo srčani udar i – preminuo. Lidija je plakala i pravdala mi se da ipak nije htela da ga kazni tako da umre.

Ja sam postao jedan od, pretpostavljam mnogih koji su se obradovali Botsinoj smrti. Ali to nisam nikom morao izraziti. Lidiju sam otpratio u Zürich na aerodrom; da otputuje na sahranu svog oca. Nije bilo nikakvih nepoznanica: Sve zagrebačke novine su na svojim Internet izdanjima imale vest da je Botsa Jelavić mrtav i da je shrana njegovih ostataka na zagrebačkom groblju Mirogoj.

Dok je ona boravila u Zagrebu mirio sam se s tim da se neće vratiti u Solothurn, jer sad ima slobodu da živi s kim hoće i kako hoće: nema više ljubomornog tata-Botse. Nije mi bilo lako, ali i gorih stvari je bilo u mom životu, pa zašto da patim zbog nečeg što nije imalo zdravu osnovu ni da počne ni da traje.

Javljala mi se redovno E-Mail Systemom i pisala da me voli i da ne sumnjam u njenu ljubav prema meni, ...

„Šta ona zna o ljubaviš Ljubav je to što ja osećam za nju: da živi gde hoće i da bude srećna sa kim hoće, tj. sa kim poveruje da vredi pokušati.“

Onda mi je došlo E-pismo sa kratkim sadržajem; samo jedno pitanje: „Da li želiš da ti se vratim?“

„Naravno da želim. Ali razgovaraj sa majkom i vidi šta ti je pametno i šta ti po volji.“

Onda je došlo ovo E-pismo:

„Mama i ja smo došle do zaključka da ljubav bez slobode nije ljubav i da ono što ljudi nazivaju ljubavlju, a ustvari je požuda, vredi manje nego sloboda, tj. ako čovjek mora birati između požude i slobode, sa isključivim ili/ili, treba odabrati slobodu.“
Ja sam joj otpisao: „Sasvim tačno. Odluči se za slobodu.“

Pa ovo dodje od nje: „Mama kaže da onaj ko tvrdi da daje ljubav uglavnom ne daje slobodu, A da onaj koji daje slobodu ima ljubav.“

„Pametna je tvoja mama.“ – odgovorio sam. Više nije bilo nikakve prepiske.

Onda je jedne večeri neko pozvonio na vrata moga stana. Na vratima je stajala jedna lepa žena. Izgledala mi je poznata u licu i po nekim pokretima, ali nisam mogao da se setim gde sam je sreo.

„Ja sam majka Lidije Jelavić.“ – rekla je.

Lidijina mama je rekla da me želi bolje upoznati, a da će Lidija doći kasnije.

„ ... dok sredi neke stvari u Zagrebu.“

Lidija još nije došla, a njena mama-Zdenka još neće da ode.

15. Zakon o seksualnim odnosima u braku

UVOD

Danas su položaji žene i muškarca u braku na drugim ekonomskim i moralno-nemoralnim osnovama, tako da su današnji brakovi prilično drukčija vrsta odnosa, nego što su to bili pre koje hiljade godina ili čak i pre koje decenije. Da bi se bračne veze u novim životnim uslovima bolje regulisale, odnosno da bi se brak kao zakonita ekonomsko-društveno-telesna veza muškarca i žene uopšte održao potreban je konkretan novi

Zakon o seksualnim odnosima u braku

Zašto posebno o seksualnim odnosima supružnika?

U imovinsko–finansijskim odnosima su obaveze već jasno određene i prihvaćene ili bez protivljenja ili po sili zakona.

U braku u kojem su supružnici zadovoljni jedno s drugim ili, kako se to olako kaže, vole jedno drugo, nema mnogo nesporazuma, sukoba, patnji, nesreća, ... niti u oblasti imovinsko-finansijskih odnosa, niti u oblasti njihovih seksualnih odnosa, koji bi lako odveli u tzv. bračno neverstvo.

U braku u kojem nema tzv. ljubavi ili telesne privlačnosti pojavi se tzv. bračno neverstvo u oblasti seksualnih odnosa. Ako do bračnog neverstva dodje odnosi se iskomplikuju i više nego što to ima smisla samo zato što ne postoji precizan zakon o seksualnim odnosima u braku; koji bi dao nekakve šanse i zadovoljenja i oštećenim stranama, te uticao na to da se bračne zajednice ne raspadaju tako lako kako se to danas dešava. Dakle neverstva i sukobi zbog seksualnih odnosa u braku su tako česti da je nužno da se donese

Zakon o seksualnim odnosima u braku pa tu postavljamo:

Osnovne odredbe subjekata bračne veze

Suprug je muška osoba hetero- ili homoseksualnog braka.
Supruga je ženska osoba hetero- ili homoseksualnog braka.
Unutar homoseksualnog braka je slobodna volja bračnih drugova/drugarica da se smatraju suprugama ili supruzima.

Brakolomac je čovek koji se umeša u seksualne odnose nekog bračnog para, tako što stupa u seksualni odnos sa ženom ili muškarcem dotičnog bračnog para.

Brakolomka je žena koja se umeša u seksualne odnose nekog bračnog para, tako što stupa u seksualni odnos sa ženom ili muškarcem dotičnog bračnog para.

Nevernik prema svojoj bračnoj drugarici je čovek koji je negde brakolomac ili ljubavnik slobodne žene ili slobodnog muškarca. Ovo važi i za bilo kakav kratak seksualni izlet oženjenog čoveka

Nevernica prema svom bračnom drugu je žena koja je negde brakolomka ili ljubavnica slobodne žene ili slobodnog muškarca. Ovo važi i za bilo kakav kratak seksualni izlet udate žene.

Prevarena žena je supruga nevernika.

Prevareni čovek je suprug nevernice.

Primedba:

Ako suprug ili supruga za seksualni odnos koriste neke životinje smatra se takodje da su nevernik ili nevernica.

Kvalifikacije dela i radnji neverstva i brakolomstva

Dogovor br. 1.

Da bi se neko imenovao nevernikom ili nevernicom i u sudski postupak uzeo – mora mu se seksualno neverstvo, odnosno brakolomstvo dokazati.

Dogovor br. 2.

Nikoga se ne može bez dokaza o neverstvu ili brakolomstvu za neverstvo i brakolomstvo osuditi.

Dogovor br. 3.

Za dokaz preljube koji tereti nevernika/nevernicu dovoljan je jedan od ovih dokumanata:

dobrovoljno priznanje neverstva pred sudom,

fotografski snimak akta neverstva,

video snimak akta neverstva,

audio snimak iz kojeg se nesumnjivo stiče saznanje o neverstvu,

dva svedoka neverstva.

Dogovor br. 4.

Žena sa titulom brakolomke, a bez jasnih dokaza da to jeste, ne može na sudu svedočiti protiv osobe koja je optužena za neverstvo, jer se u ulozi brakolomke može pojaviti i žena koja to nije stvarno, već je samo u igri da bi se opteretila osoba koja je optužena za neverstvo.

Odnosno:

Čovek sa titulom brakolomca, a bez jasnih dokaza da to jeste, ne može na sudu svedočiti protiv osobe koja je optužena za neverstvo, jer se u ulozi brakolomca može pojaviti i čovek koji to nije stvarno, već je samo u igri da bi se opteretila osoba koja je optužena za neverstvo.

Dogovor br. 5.

Za dokaz preljube koji tereti brakolomca/brakolomku dovoljan je jedan od ovih dokumanata:

dobrovoljno priznanje brakolomstva pred sudom,
fotografski snimak akta brakolomstva,
video snimak akta brakolomstva,
audio snimak iz kog se nesumnjivo stiče saznanje o
brakolomstvu,
dva svedoka brakolomstva.

Dogovor br. 6.

Žena sa titulom nevernice, a bez jasnih dokaza da to jeste, ne može na sudu svedočiti protiv osobe koja je optužena za brakolomstvo, jer se može deseti da, u nedostatku jasnih dokaza pokuša zaštititi osobu koja je stvarno brakolomac ili brakolomka. Odnosno:

Muškarac sa titulom nevernika, a bez jasnih dokaza da to jeste, ne može na sudu svedočiti protiv osobe koja je optužena za brakolomstvo, jer se može deseti da, u nedostatku jasnih dokaza pokuša zaštititi osobu koja je stvarno brakolomac ili brakolomka.

Dogovor br. 7.

Preljuba sama po sebi ne mora biti razlog tužbe i predmet spora pred sudom niti razlog za sudsku kaznu, nego da bude kažnjivo zadržavanje žrtve preljube u zabludi da živi sa sebi seksualno vernom osobom, te time i zadržavanje žrtve preljube u zabludi da joj nije potrebna mera zaštite od polnih bolesti.

Dogovor br. 8.

Sve kvalifikacije dela i radnji neverstva i brakolomstva da važe i za biseksualne i homoseksualne veze jednako kao i za heteroseksualnu.

Obaveze i kazne

Član br. 1.

Nevernik mora obavestiti svoju suprugu o svom seksualnom neverstvu odmah posle seksualnog odnosa izvan braka, ako već nije bio hrabar da ju obavesti da će seksualno neveran postati, ili se desilo da je postao nevernik pre nego što je mogao svoju suprugu na to upozoriti.

Ako nevernik stupi u seksualni odnos sa svojom suprugom pre nego što ju je obavestio da joj je bio neveran pa mu se to i dokaže, od suda mu sledi безусловna, obavezna kazna zatvora od jednog meseca, a njegova supruga ima pravo da mu doda još dva meseca безусловne, obavezne kazne zatvora, s tim da nevernik može u radnom vremenu ići na radno mesto, ako je u radnom odnosu.

Odnosno:

Nevernica mora obavestiti svog supruga o svom seksualnom neverstvu odmah posle seksualnog odnosa izvan braka, ako već nije bila hrabra da ga obavesti da će seksualno neverna postati, ili se desilo da je postala nevernica pre nego što je mogla svog supruga na to upozoriti.

Ako nevernica stupi u seksualni odnos sa svojim suprugom pre nego što ga je obavestila da mu je bila neverna pa joj se to i dokaže, od suda joj sledi безусловna, obavezna kazna zatvora od jednog meseca, a njen suprug ima pravo da joj doda još dva meseca безусловne, obavezne kazne zatvora, s tim da nevernica može u radnom vremenu ići na radno mesto, ako je u radnom odnosu.

Obrazloženje Člana br. 1

Ako je nevernik postao neveran mora obavestiti svoju suprugu o svome neverstvu da bi ona imala bar tu šansu da odluči da li će sa njim ostati, opraštajući mu već učinjeno neverstvo, pod uslovom da ne bude novih neverstava ili dozvoljavajući mu dalja neverstva; ili će sa njim ostati dozvoljavajući i sebi neverstva prema njemu; ili će sa njim prekinuti bračnu vezu.

Odnosno:

Ako je Nevernica postala neverna mora obavestiti svog supruga o svome neverstvu da bi on imao tu šansu da odluči da li će s njom ostati, opraštajući joj već učinjeno neverstvo, očekujući da mu dalje neverna neće biti, ili dozvoljavajući joj dalja neverstva; ili će sa njom ostati dozvoljavajući i sebi neverstva prema njoj; ili će sa njom prekinuti bračnu vezu.

A sve to prvenstveno iz zdravstveno-preventivnih razloga: da bi supružnici slobodno odlučivali da li će preduzeti i preduzimati mere polno-zdravstvene zaštite ili neće.

Član br. 2.

Ako nevernik stupi ponovo u seksualni odnos izvan braka sa istom ili drugom osobom, a da nije obavestio svoju suprugu da je to već jednom učinio, a dokažu mu se i prvo i drugo seksualno neverstvo, od suda mu sledi безусловna, neizbežna kazna od dva meseca zatvora, a njegova supruga ima pravo da mu doda još četiri meseca безусловne, neizbežne kazne zatvora, s tim da mu se dozvoli da ide na radno mesto u radnom vremenu ako je u radnom odnosu.

Odnosno:

Ako nevernica stupi ponovo u seksualni odnos izvan braka sa istom ili drugom osobom, a da nije obavestila svog supruga da je to već jednom učinila, a dokažu joj se i prvo i drugo

seksualno neverstvo, od suda joj sledi безусловna, neizbežna kazna od dva meseca zatvora, a njen suprug ima pravo da joj doda još četiri meseca безусловne, neizbežne kazne zatvora, s tim da joj se dozvoli da ide na radno mesto u radnom vremenu ako je u radnom odnosu.

Dodatna obrazloženja:

a)

Predlagač i sastavljač ovog

Zakona o seksualnim odnosima u braku

ne misli da je veliki greh stupiti u seksualni odnos izvan braka, ali je zločin uneti polnu bolest u svoj ili tuđi brak.

b)

Za preljube pre braka i medju parovima vanbračnih zajednica koji su se jedno drugom izrazili na seksualnu vernost da važi ovaj **Zakon o seksualnim odnosima u braku** takodje, jer postoji isti interes društva da se sačuva zdravlje svih polno zrelih i polno aktivnih osoba.

c) Gledanje porno filmova, koji nisu sodomija i pornografija sa decom, ne treba uzimati kao osnov za tužbu protiv supruga, supruge, verenika, verenice, životnog partnera/partnerke, ... ako ne izbegavaju seksualne odnose unutar ljubavno-društvene veze u kojoj su i zbog seksualnih odnosa.

Ovaj novi Zakona o seksualnim odnosima u braku

se ne bavi tzv. psihološkim odnosima unutar tzv. ljubavnih veza u kojima nema seksualnih odnosa. Jer se ne može naći shvatljiv broj rešenja za neshvatljiv broj razloga nastajanja i trajanja jedne veze bez seksualnih odnosa.

U takvim vezama ima više posla za psiho-terapiju, psihiopatologiju i policiju, nego za Zakonik sa razumnim brojem pravila o odnosima u ljubavno-socijalnoj vezi seksualno neaktivnih ljudi.

A briga države ionako nije da direktno brine o polnom zdravlju svojih seksualno neaktivnih državljana.

©:

Dragoljub M V P

CH, 4500 Solothurn

Postfach 608

www.iging-studio.ch